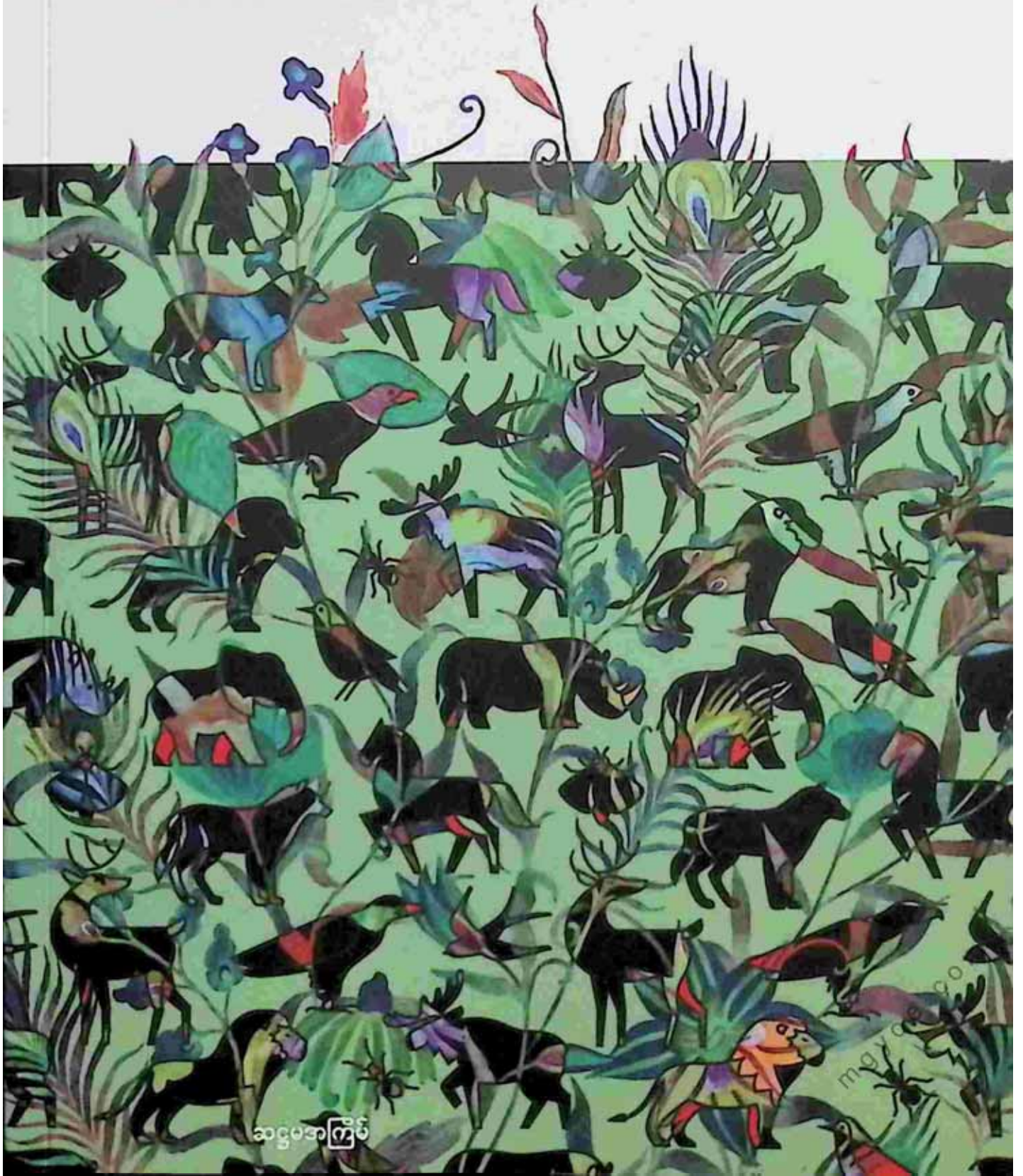

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

ပါရူ

ဟိတောပဒေသ

ပိုးကောင်သည် ပန်းပွင့်နှင့် အတူနေခြင်းကြောင့်
 လူကြီးလူကောင်းတို့၏ ဦးခေါင်းထက်သို့ ရောက်ရလေ၏။
 ကျောက်တုံးကျောက်ခဲသည် လူကြီးလူကောင်းတို့
 တည်ထားကိုးကွယ်ခြင်းကြောင့် နတ်အဖြစ်သို့
 ရောက်ရလေ၏။
 အရှေ့နေထွက်ရာ ဥဒည်တောင်၏ အထည်ကိုယ်ခြံသည်
 နေရောင်ဟပ်သဖြင့် တောက်ပနေ၏။ ထိုအတူပင်
 အမျိုးညံ့သူပင် ဖြစ်လင့်ကစား သူတော်သူမြတ်တို့နှင့်
 ပေါင်းဖက်ရလျှင် ထင်ရှားကျော်စောနိုင်၏။
 ဂုဏ်သည် ဂုဏ်ကို သိတတ်သူတို့အတွက် ဂုဏ်ဖြစ်သော်လည်း
 ဂုဏ်မဲ့သူ လူမိုက်တို့အတွက်မူ အပြစ်ဖြစ်ကုန်၏။
 မြစ်ရေချိုသည် သမုဒ္ဒရာသို့ စီးဝင်သွားသောအခါ
 အရသာ ပျက်သွားလေ၏။
 ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ သားတော်တို့ကို
 နီတိပညာ သင်ကြားပြသပေးရန် သင်သူခမိန်အား လွှဲအပ်ပါ၏။

ISBN 9789997111784

PYG2

9 789997 111784

MMK 12,000.00

com

ဟိတောပဒေသ၊ ပါရဂူ

တေးချက်မှာ ၂၉၂ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၂၅၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ဆဋ္ဌမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀၊

၁၉၉၄၊ ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေ၏ စတုတ္ထအကြိမ်ပွဲ

[ပထမအကြိမ်- ၁၉၇၅၊ လူငယ်စာပေ

ဒုတိယအကြိမ်- ၁၉၇၉၊ လောကစာပေ

တတိယအကြိမ်- ၁၉၉၁၊ ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေ

ပဉ္စမအကြိမ်- ၂၀၁၆၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ]

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ လူငယ်စာပေ၏
ပထမအကြိမ်ထုတ် မျက်နှာပုံ

မာတိကာ

-	အမှာ	၃
-	စကားချီး	၁၃
၁။	မိတ္တလာဘ [မိတ်ဖွဲ့ခန်း] ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် အခြားပစ္စည်းကိရိယာ မရှိသော်လည်း ပညာဉာဏ်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မေတ္တာအင်အားဖြင့် မိမိတို့၏လုပ်ငန်းကို အောင်မြင်ပြီးစီးအောင် ပြုလုပ်နိုင်ကြသည်။	၁၉
၂။	မိတ္တဘောဒ [မိတ်ပျက်ခန်း] မတော်လောဘရှိသော၊ တို့မီး ရှို့မီး လုပ်တတ်သော မြေခွေးနှစ်ကောင်သည် ခြင်္သေ့နှင့် နွားလားတို့၏ ကြီးမားရင့်ကျက်နေသော ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း မိတ်ဖွဲ့ခြင်းကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်လေသည်။	၈၁
၃။	ဝိဂ္ဂဟ [စစ်တိုက်ခန်း] ဟင်္သာတပ်နှင့် ဥဒေါင်းတပ်တို့ စစ်မက်ဖြစ်ပွားသည့်အခါ ကျီးသည် ရန်သူခံတပ်တွင်း မလိမ့်တပတ်နှင့်ဝင်ပြီး ရန်သူကို အယုံသွင်းလျက် ရန်သူ၏ ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်လေသည်။	၁၄၁

၄။ သန္ဓ် [စေ့စပ်ခန်း]

၁၉၅

စစ်ပွဲ၌ နှစ်ဖက်စလုံးမှ စစ်သည်တပ်သားများ
 ဆုံးပါးပျက်စီးသွားသောအခါ
 လင်းတနှင့် စက္ကဝါက်တို့ ကြားဝင်ဖျန်ဖြေ စေ့စပ်သဖြင့်
 ဟင်္သာမင်းနှင့် ဥဒေါင်းမင်းတို့သည်
 မဟာမိတ်ဖွဲ့ကြလေသည်။

အမှာ

ယခုအထိ ကျွန်တော် ရေးသားခဲ့သည့် စာအုပ်ပေါင်းမှာ အရေအတွက် အားဖြင့် ၃၀ ကျော်ပြီ။ စာအုပ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်ကို ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေပြီးသည့် နောက်မှ ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး ရေးသားသည့်စာအုပ်ကို ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်၏ ပထမဦးဆုံးသောစာအုပ်မှာ 'ဟိတောပဒေသ' ပင် ဖြစ်သည်။

ဂျပန်ခေတ်အတွင်းကဖြစ်သည်။ စစ်အတွင်း ဟိုပြေး သည်ပြေးနှင့် ကျွန်တော်သည် သန်လျင်မြို့တွင် သောင်တင်နေ၏။ စစ်အတွင်း ပညာ လည်း မည်မည်ရရ မသင်ရပေ။ ဂျပန်စာ သင်သလိုလို၊ အင်္ဂလိပ်စာ သင် သလိုလိုနှင့် ပညာတစ်စုံတစ်ခုကို မည်မည်ရရ မသင်ရသဖြင့် စိတ်တည်ငြိမ် မှု မရရှိပေ။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် သက္ကတနှင့် ဟိန္ဒူစာကို သင်ကြား လိုသည့် စိတ်ဆန္ဒပြင်းပြနေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သင်ကြားပေးမည့် ဆရာကို လိုက်လံရှာခဲ့သည်။ မတွေ့ပါ။

သို့သော် မရမနေ ရှာဖွေသည့်အခါ ဆရာတစ်ဦးကို သွားတွေ့သည်။ ထိုဆရာကား သန်လျင်မြို့စွန်တွင် နွားမွေးပြီး နွားနို့ရောင်းနေသည့် ဟိန္ဒူ ကုလားကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ထိုဟိန္ဒူကုလားကြီးသည် ဟိန္ဒူစာ တတ်

mgyoe.com

သည်။ သို့သော် သူသည် မြန်မာစကား မပြောတတ်သဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ဟိန္ဒူစာ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းမပြောတတ်ပါ။ လက်ပြ ခြေပြလောက်သာ ရှင်းပြ နိုင်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကြိုးစားမှတ်သည်။ သို့ရာတွင် သင်ကြားမှု ကြားဘာသာမရှိသဖြင့် ထင်သလောက် ခရီးမရောက်ပါ။ ယင်းအခြေအနေ တွင် ဆရာနှင့် တပည့်နှစ်ဦး၏အတွင်း ကြားဝင်သူတစ်ဦး ပေါ်လာပါသည်။ သူကား ဟိန္ဒူကုလားကြီး၏သား ‘နာရာယန်း’ ဆိုသူ သူငယ်ဖြစ်သည်။ သူငယ်သည် ကျောင်းသားဖြစ်သည်။ သူ့ဖခင် ဟိန္ဒူကုလားကြီးထက် မြန်မာ စကားတတ်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သူ့ဖခင် ဟိန္ဒူကုလားကြီး ရှင်းမပြနိုင် သည်ကို သူက ကြားဝင်ပြီး ပြောပြပေးတတ်သည်။

ထိုဟိန္ဒူကုလားကြီး သားအဖသည် ကျွန်တော်၏ ဟိန္ဒူဘာသာ လက်ဦးဆရာများဖြစ်ကြသည်။ ဟိန္ဒူကုလားကြီးမှာ စစ်ပြီးလျှင်ပြီးချင်း အိန္ဒိယသို့ ပြန်သွားသည်။ သူ့သား ‘နာရာယန်း’ မှာ ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် အိန္ဒိယ သို့ ပြန်လိုက်မသွားဘဲ သန်လျင်မြို့၌ပင် နေကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း တွင် သူသည် သန်လျင်မြို့ အိန္ဒိယအမျိုးသားအသင်း၏ အတွင်းရေးမှူးဖြစ် လာသည်။ ကျွန်တော် အိန္ဒိယ ပညာသင်ဆု လျှောက်သောအခါ သူတို့၏ အိန္ဒိယအမျိုးသားအသင်းက ထောက်ခံစာ ရေးပေးလေသည်။ ကျွန်တော် အိန္ဒိယ၌ နေစဉ်အတွင်း ‘နာရာယန်း’ သန်လျင်မြို့တွင် သေနတ်ကျည်ဆန် မှန်ပြီး သေဆုံးသွားကြောင်း ကြားသိရလေသည်။

‘နာရာယန်း’ တို့ သားအဖမှာ ကျွန်တော်၏ ဟိန္ဒူဘာသာ ကံ့ကူ လက်လှည့်များဖြစ်၍ ယနေ့ထက်တိုင် သူတို့သားအဖ၏ ကျေးဇူးကို မမေ့ပါ။

ဟိန္ဒူဖတ်စာ တစ်အုပ်စ နှစ်အုပ်စ ဖတ်ပြီး ထမင်းစား ရေသောက် တတ်လာသောအခါ ကျွန်တော်သည် ဟိန္ဒူစာများကို မဖတ်တတ် ဖတ်တတ် နှင့် အကုန်လျှောက်ဖတ်သည်။ ဟိန္ဒူစာအုပ်များကို ရှာသည်၊ စုသည်။ ထိုအတွင်း ဟိန္ဒူစာအုပ်သိုက်ကြီးတစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ သွားတွေ့၏။

သန်လျင်မြို့ကား ဘီအိုစီမြို့ဖြစ်၍ အင်္ဂလိပ်လက်ထက်က အိန္ဒိယ အမျိုးသား အလုပ်သမားများ အများအပြား နေထိုင်သည့်မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်လေ သည်။ သန်လျင်မြို့ရှိ အိန္ဒိယအမျိုးသားများသည် စုပေါင်းပြီး စာကြည့် တိုက်တစ်ခု တည်ထောင်ထားကြ၏။ စာကြည့်တိုက်၏ အမည်မှာ

‘သူရဿတီ စာကြည့်တိုက်’ ဖြစ်သည်။ စာအုပ်တိုင်းတွင် ပုံနှိပ်စာဖြင့် ရိုက်နှိပ် ကပ်ထားသည့် စည်းကမ်းချက်များကို ထောက်လျှင် တစ်ချိန်တုန်းက စနစ် တကျ တည်ထောင်ထားခဲ့သည့် စာကြည့်တိုက်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ဟန်တူသည်။ သို့သော် သွားတွေ့သည့် အချိန်၌ကား စာအုပ်များမှာ စာကြည့်သူ၊ စာဖတ်သူ များနှင့် ကင်းဝေးနေကြပြီ။

စစ်သည် လူတွေကို သေကျေပျက်စီးစေခဲ့၏။ တကွဲတပြားစီ ဖြစ်စေ ခဲ့၏။ အရာဝတ္ထုများကို မီးလောင်ကျွမ်းစေခဲ့၏။ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်စေခဲ့၏။ တစ်ချိန်က စနစ်တကျ ရှိခဲ့ဟန်တူသော သန်လျင်မြို့ အိန္ဒိယအမျိုးသားများ ၏ ‘သူရဿတီ စာကြည့်တိုက်’ သည်လည်း စာကြည့်တိုက်အသွင်သဏ္ဍာန် ပျောက်ပြီး ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်းတစ်ခု၏ အခန်းချောင်တစ်ခုထဲတွင် အပိတ် လှောင်ခံနေရရှာသည်။

ကျွန်တော် သတင်းအနံ့ရသဖြင့် သွားရောက်ကြည့်သောအခါ အခန်းကျဉ်းတစ်ခုထဲတွင် စာအုပ်များကို ပြုတ်သိပ်ထည့်ပြီး အခန်းကို သော့ခတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ စာအုပ်တိုင်းတွင် ရိုက်နှိပ်ထားသည့် တံဆိပ်နှင့် ကပ်ထားသည့် စည်းကမ်းချက်များအရသာ စာကြည့်တိုက်မှ စာအုပ်များဟူ၍ သိရသည်။ ထိုအချိန်၌ကား စာအုပ်များကို ဖတ်သူတစ်ဦးမျှ မရှိတော့။ စာအုပ်များမှာ ဖုန်အလိမ်းလိမ်းကပ်နေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်းမှ ကပိယ ဟိန္ဒူကုလားကြီး တစ်ဦးအား တောင်းပန်ပြီး စာအုပ်များကို မွှေ၏။ စာအုပ်များကား သက္ကတ ဘာသာနှင့် ဟိန္ဒူဘာသာစာအုပ်များ ဖြစ်ကြသည်။ အမှန်ပြောရလျှင် ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် ဟိန္ဒူနှင့် သက္ကတ ဘာသာကို တကယ်တမ်း မဖတ်တတ်သေးပါ။ သို့ရာတွင် စာအုပ်ဝါသနာကြီးသူတစ်ဦးဖြစ်၍ ထို စာကြည့်တိုက်ပျက်မှ စာအုပ်အချို့ကို ယူပြီး တရိတသေ သိမ်းဆည်းထား သည်။ ထိုစာအုပ်များထဲတွင် ‘ဟိတောပဒေသ’ စာအုပ် ပါလာသည်။

ထို ‘ဟိတောပဒေသ’ ကို စာကူးစက်ဖြင့် လှည့်ထားသော အဘယာ ရာမ ဆရာတော်၏ ဟိတောပဒေသ နိဿယနှင့် တိုက်ဖတ်ကြည့်သည်။ ထိုအခါ ဟိတောပဒေသ၏ အရသာကို သိလာသည်။ ‘ဟိတောပဒေသ’ ကို မြန်မာစကားပြေဖြင့် ရေးသားလိုသည့် စိတ်ဆန္ဒလည်း ပေါ်လာသည်။

သို့ဖြစ်၍ စစ်ပြီးစ တခြားအလုပ်လည်း မည်မည်ရရမရှိသဖြင့် ဟိတောပဒေသကို မြန်မာစကားပြေဖြင့် ပြန်ပြီး စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးစမ်းကြည့်မိသည်။ ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် ထိုစဉ်က 'ဟိတောပဒေသ' ကို မြန်မာပြန်ခြင်းမှာ တကယ်တတ်၍ ပြန်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ အဘယျာရာမ ဆရာတော်၏ နိဿယကို ကြည့်၍ ပြန်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏စာအုပ်ကို 'ကြီးပွားရေးလမ်းညွှန်' (ဟိတ-ကြီးပွားရေး၊ ဥပဒေသ-လမ်းညွှန်) ဟု အမည်တပ်လိုက်သည်။ ရေးပြီးသည့် ခုနှစ်မှာ ၁၉၄၅ ခုနှစ် ဖြစ်သည်။ စာအုပ်၏ နိဒါန်းအဆုံးတွင် '၁၃၀၇ ခု၊ သီတင်းကျွတ်လဆုတ် ၈ ရက်' ဟု နေ့စွဲတပ်လိုက်သည်။

သို့သော် ထိုအချိန်က စာအုပ်တစ်အုပ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေဖို့ရန်မှာ ယခုခေတ်လောက် မလွယ်ကူပါ။ ကျွန်တော်၏စာမူ စာအုပ်ဘဝရောက်ရေးမှာ လမ်းစရှာလေ ဝေးလေဖြစ်နေခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ၁၉၄၆ ခုနှစ် ကျွန်တော် အိန္ဒိယသွားသောအခါ စာမူကို သုဓမ္မဝတီ ဦးပန်းမောင် (ကွယ်လွန်သူ)ထံ ကြည့်ရှုစိစဉ်ရန် အပ်ထားခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော် အိန္ဒိယ၌နေစဉ် သုဓမ္မဝတီ ဦးပန်းမောင်ထံမှ စာလာ၏။

“ကြီးပွားရေးလမ်းညွှန်စာအုပ် ကျောင်းသုံး ဖြစ်သွားပြီ”

သူ့စာဖတ်ပြီး ကျွန်တော် ဝမ်းသာရမလိုလို ဖြစ်နေခိုက် သူ့စာက ဆက်ပြန်၏။

“ကျောင်းသုံး ဖြစ်သွားပြီဆိုလို့ ဝမ်းမသာနဲ့ဦး၊ ကျောင်းသားသုံး မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာကိုင် ပြဋ္ဌာန်းတာ”

ပညာရေးပိုင်းက ပုဂ္ဂိုလ်များ သိကြပါလိမ့်မည်။ စစ်ပြီးစ ပညာရေးသည် စစ်မဖြစ်ခင်က ပညာရေးနှင့် မခြားနားလှသေးပေ။ ကျောင်းသုံးစာအုပ် ပြဋ္ဌာန်းပုံမှာလည်း စစ်မဖြစ်ခင်က ပုံစံအတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က ပြင်ပပုဂ္ဂိုလ်များ၏ စာအုပ်များကိုလည်း ကျောင်းသုံးစာအုပ်ကော်မတီက သဘောကျလျှင် ကျောင်းသုံးပြဋ္ဌာန်းသည်။ ကျောင်းသုံးစာအုပ် ပြဋ္ဌာန်းခံရလျှင်လည်း တိုက်နှင့်နေပြီး ကားစီးရဖို့ ကျိန်းသေတော့သည်။

သို့ဖြစ်၍ မိမိစာအုပ် ကျောင်းသုံးပြဋ္ဌာန်းရေးအတွက် အထူး ကြိုးစားကြည့်သည်။ စာအုပ်ကို လက်ရေးမူဖြင့်လည်း ကျောင်းသုံးကော်မတီကို

တင်ပြနိုင်ခွင့်ရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍ အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များသည် စာအုပ်ရေးပြီး လက်ရေးမူအဖြစ်ဖြင့်ပင် ကျောင်းသုံးကော်မတီကို တင်ပြကြ၏။ ယင်းအခွင့်အရေးကို အသုံးချလျက် သုဓမ္မဝတီ ဦးပန်းမောင်က ကျွန်တော်၏စာမူကို ကျောင်းသုံးကော်မတီထံ တင်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်၏ စာမူကို ကျောင်းသုံးကော်မတီက စာအုပ်အမည်နှင့် ရေးသူအမည်ပါ ပြန်တမ်းထဲတွင်ထည့်ပြီး ကျောင်းသုံး ပြဋ္ဌာန်းလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ကျောင်းသားသုံးရန် မဟုတ်ဘဲ ဆရာသုံးရန်သာ ဖြစ်သည်။ ယင်းကျောင်းသုံးမျိုးမှာ အလုပ်မဖြစ်သည့် ကျောင်းသုံးမျိုးဖြစ်သည်။ အကြောင်းမထူးသည့် ကျောင်းသုံးမျိုးဖြစ်သည်။

ဆရာကိုင်၊ ဆရာသုံး ဟူသည်မှာလည်း မသုံးမနေရ၊ မကိုင်မနေရ မဟုတ်။ သုံးချင်၊ ကိုင်ချင်မှ သုံးနိုင်၊ ကိုင်နိုင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်၏ စာမူ စာအုပ်ဖြစ်ရေးမှာ လှမ်းလေ ဝေးလေပင် ဖြစ်နေသည်။ စာမူသည် ဖိုင်ထဲမှာသာ ရှိနေခဲ့သည်။

သို့နှင့် တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကူးပြောင်းလာခဲ့၏။ တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ်နှင့် နှစ်တွေ ကူးပြောင်းလာခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော့် စာမူသည် ဖိုင်တွဲထဲတွင် အောင်းနေဆဲပင် ရှိသည်။

ထို့နောက် ၁၀ နှစ်အကြာ ၁၉၅၅ ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါတွင် ကား ကျွန်တော်၏စာမူသည် ဖိုင်တွဲအတွင်းမှ ရုန်းကန်ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ထိုနှစ်တွင် ကျွန်တော်၏ ဟိတောပဒေသ မြန်မာပြန်၏ ပထမကဏ္ဍ ဖြစ်သည့် 'မိတ္တလာဘ' ကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် စာအုပ်မည်ကာမတ္တသာဖြစ်ခဲ့သည်။ အုပ်ရေကလည်း ၁၀၀၀ မျှသာ ရိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏ ဟိတောပဒေသ မြန်မာပြန်မှာ ကံဆိုးလေသည်။ ကျန်သုံးပိုင်း ဆက်မထွက်နိုင်ပါ။

ကျွန်တော်၏ 'ဟိတောပဒေသ' မြန်မာပြန်သည် ယခု '၃၀ ကျော်မှ ကံပေါ်သည်' ဟု ဆိုရပါမည်။ ရေးသား၍ ပြီးသည့်နှစ်မှ ရေတွက်လျှင် ယခုနှစ်ပေါင်း ၃၀ အကြာတွင် စာအုပ်ဖြစ်ဖို့ အခြေအနေပေးလာပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ ဟိတောပဒေသ မြန်မာပြန်ကို ဆက်လက် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေရန် စိတ်မရှိတော့ပေ။ အကြောင်းမူကား ဟိတော

ပဒေသကို ပညာရှင်ပေါင်း များစွာက မြန်မာစာပေလောကနှင့် မိတ်ဆက် ပေးထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

သို့ရာတွင် 'လူငယ်စာပေ' (မန္တလေး) က ကျွန်တော်၏ ဟိတော ပဒေသ မြန်မာပြန်ကို ထုတ်ဝေလိုကြောင်းကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြောလာ သဖြင့် ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ထုတ်ဝေခွင့်ပြုလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု ဟိတောပဒေသကို ရိုက်နှိပ်မည်လုပ်သောအခါ စာရွက်များမှာ ဆွေးမြည့်နေ ပြီး အချို့နေရာများတွင် ခြေများ ကိုက်ထားသဖြင့် ယခင်စာအချို့ ပျက်စီး ယိုယွင်း၍ပင် နေလေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ အချို့နေရာများတွင် ပြန်လည် အသစ်ရေး ရသည်။ ယခင် ရေးသားခဲ့သည့် စာများကိုလည်း ဟိတောပဒေသ မူရင်းနှင့် ထပ်မံပြီး တိုက်ဆိုင် ညှိနှိုင်းရသည်။

ယင်းသို့အားဖြင့်...

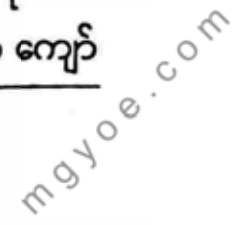
၁၉၄၅ ခုနှစ်က ရေးခဲ့သော ဟိတောပဒေသ မြန်မာပြန်သည် ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ အနှစ် ၃၀ အကြာတွင်မှ ထွက်လာလေသည်။

ပထမဦးဆုံး ရေးသားခဲ့သော ဟိတောပဒေသ မြန်မာပြန်သည် သူ့ နောက် စာအုပ်ပေါင်း ၃၀ ကျော် ထွက်ပေါ်ပြီးသည့်နောက်မှ ထွက်ပေါ် လာပါသည်။ ဤစာအုပ်၏အဆုံး သက္ကတပုံဝတ္ထု သမိုင်းကို ရေးသားရာ၌ ပဉ္စတန္တရနှင့် ဟိတောပဒေသ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံများသို့ ပျံ့နှံ့သွားပုံ၊ ကမ္ဘာ့ဘာသာ များဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုပုံ၊ ပဉ္စတန္တရနှင့် ဟိတောပဒေသ မူအမျိုးမျိုးရှိပုံကို ရေးပြထားသည်။

မြန်မာနိုင်ငံသို့ ဟိတောပဒေသ မည်သည့်ခေတ်က ရောက်သနည်း။ မှတ်တမ်းမှတ်ရာ မရှိ၍ မည်သည့်ခေတ်တွင် စတင်ရောက်သည်ဟု အတိ အကျ မသိရသော်လည်း ပင်းယခေတ်တွင် ရောက်ရှိနေပြီဟူ၍ အကြမ်းဖျင်း သိရှိရပေသည်။ ပင်းယခေတ်တွင် ရောက်ရှိနေပြီဟု ယူဆလျှင် မြန်မာနိုင်ငံ သို့ ဟိတောပဒေသ ရောက်သည့်ခေတ်သည် အခြားတိုင်းပြည်များသို့ ဟိတောပဒေသ ရောက်သည့်ခေတ်နှင့်စာလျှင် နောက်မကျပေ။

မြန်မာပြည် ပင်းယခေတ် လေးစီးရှင်ကျော်စွာလက်ထက် သီရိမဟာ စတုရင်္ဂဗလဘွဲ့ရ အမတ်ကြီးသည် ဟိတောပဒေသ ဝတ္ထုကို *အင်္ဂါ ၂၀ ကျော်

* ပေစာ၊ ပေအင်္ဂါ ၂၀ ကျော်

ဘာသာပြန်သည်ဟု မှတ်တမ်းများ၌ ဖော်ပြထားကြသည်။ ယင်းအယူ အဆမှန်လျှင် ဟိတောပဒေသ သို့မဟုတ် ပဉ္စတန္တရကို မြန်မာပြန်သည့် ခေတ်မှာလည်း အခြား အချို့ဘာသာများဖြင့် ဘာသာပြန်သည့်ခေတ်နှင့် စာလျှင် နောက်မကျပေ။

သီရိမဟာ စတုရင်္ဂဗလ အမတ်ကြီး ဟိတောပဒေသကို မြန်မာ ဘာသာဖြင့် ဘာသာပြန်ထားသည့်စာ ယခုခေတ်တွင် မတွေ့ရသော်လည်း ဟိတောပဒေသ အပါအဝင် သက္ကတ နိတိကျမ်းများ၌ ပါရှိသည့် သက္ကတ နိတိဂါထာများကိုမူ ပါဠိနိတိဂါထာများအဖြစ် ပြောင်းထားသည်ကိုမူ တွေ့ရ ပေသည်။ 'လောကနိတိ' ၌ ပါသည့် ဂါထာအချို့မှာ သက္ကတ နိတိကျမ်း များမှ ယူထားသည့် ဂါထာများဖြစ်ပေသည်။

ယခု တွေ့ရှိရသည့် စာအရ ပြောရလျှင်မူ ဟိတောပဒေသကို ပထမ ဦးဆုံး မြန်မာပြန်သူမှာ အရှင်ရဝိန္ဒ အမည်ရှိ ဆရာတော်ဖြစ်လေသည်။ အရှင်ရဝိန္ဒသည် ၁၈၈၄ ခုနှစ်၌ အိန္ဒိယပြည်တွင် သီတင်းသုံးစဉ် ဟိတော ပဒေသကို ပါဠိ-မြန်မာ နှစ်ဘာသာဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုသည်။ ထို့နောက် သီပေါမင်း ပါတော်မူအပြီးတွင် ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်လည်ကြွရောက်လာပြီး ၁၈၈၇ ခုနှစ်တွင် ယခင် ပြန်ဆိုပြီး ဟိတောပဒေသ ပါဠိနိဿယကို မြန်မာ စကားပြေသက်သက်ဖြင့် ပါဠိဂါထာများကိုပါ ဖြည့်စွက်၍ ရေးသားလေ သည်။ ထိုဆရာတော်သည် ဘင်္ဂလားဆရာတော်ဟူသော အမည်ဖြင့် ထင်ရှားကျော်ကြားလေသည်။

၁၉၁၃ ခုနှစ်တွင် အရှင်ဣန္ဒောဘာသသည် အဘယာရာမ ဆရာ တော် ချပို့သည်ကို မှီငြမ်းပြုလျက် ဟိတောပဒေသ မြန်မာနိဿယကို ရေးသားခဲ့လေသည်။ အရှင်ဣန္ဒောဘာသသည် အဘယာရာမ ဆရာတော် ၏ တပည့်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ နောင်သောအခါ၌ အရှင်ဣန္ဒောဘာသသည် လူဝတ်လဲပြီးလျှင် ပါဠိဆရာကြီး ဆရာညွန့်အမည်ဖြင့် ထင်ရှားသည်။ ပါဠိဆရာကြီး ဆရာညွန့်အမည်ဖြင့်လည်း မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဟိတောပဒေသ မြန်မာပြန်ကို အဆက်ဖြင့် ရေးသားခဲ့လေသည်။

မော်လမြိုင် တောင်ပေါက်ဆရာတော်ဟု ထင်ရှားကျော်ကြားသော ဆရာတော် ဦးစက္ကပါလသည် ဘာသန္တရ ကျမ်းကျင်သူ ဆရာတော်တစ်ပါး

ဖြစ်သည်။ ယင်းဆရာတော်လည်း သီဟိုဠ်၌ သီတင်းသုံး နေထိုင်စဉ်အတွင်း ဟိတောပဒေသ မြန်မာနိဿယတစ်စောင် ရေးသားခဲ့ဖူးသည်ဟု သိရှိရသည်။

၁၉၃၆ ခုနှစ်တွင် အဘယာရာမ ဆရာတော် ချပို့သော ဟိတောပဒေသ နိဿယကို အရှင်ဂုဏာလင်္ကာရက စာကူးစက်ဖြင့် လှည့်ပြီး စာအုပ်ဖြစ်မြောက်အောင် ပြုလုပ်ဖန်တီးသည်။ ယင်းဟိတောပဒေသ နိဿယသည် မြန်မာဘာသာဖြင့် ရှိသည့်မူများအနက် မူရင်းနှင့် အနီးစပ်ဆုံး၊ တိုက်ရိုက်အကျဆုံး၊ သက္ကတဘာသာ စာသင်သားများအတွက် ကျေးဇူးအများဆုံးမူဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်း မြန်မာဘာသာဖြင့် ဟိတောပဒေသကို ရေးသားသူများ မှာလည်း ယင်းမူကို အခြေပြုပြီး ရေးသားကြသူများသာလျှင် များပြားပေသည်။

အဘယာရာမ ဆရာတော် ဦးအဂ္ဂဓမ္မသည် မြန်မာလူမျိုးထဲ၌ သက္ကတဘာသာ ထူးချွန်သူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဟိတောပဒေသကဲ့သို့ပင် ဆရာတော် ချပို့ထားသည့် အခြားသက္ကတကျမ်းစာ နိဿယများအများအပြားရှိသည်။ ယင်းကျမ်းစာများထဲတွင် ကဗျာစာပေနှင့်ပတ်သက်၍လည်း ပါသည်။ သဒ္ဒါနှင့်ပတ်သက်၍လည်း ပါသည်။ ဆရာတော်၏ ယင်း သက္ကတကျမ်းစာ မြန်မာနိဿယ လက်ရေးမူများမှာ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ကူးယူကြပြီး မြန်မာနိုင်ငံအဝန်း ပျံ့နှံ့နေသည်။ ယင်းနိဿယများသည် သက္ကတ စာသင်သားများအတွက် အလွန်ပင် ကျေးဇူးများလှပေသည်။ သက္ကတစာပေနှင့် မြန်မာစာပေအတွက် ဆရာတော်၏ အကျိုးပြုချက်ကား စာပေသမိုင်း၌ မှတ်တမ်းတင်ထားထိုက်ပေသည်။

ဟိတောပဒေသကို မြန်မာပြန်သူ အခြားပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမှာ အဖျောက်ဆရာတော်ဖြစ်လေသည်။ အဖျောက်ဆရာတော်သည် ဟိတောပဒေသကို ပထမဦးဆုံး ဈေးဦးဖောက်သွားခဲ့သည့် ဘင်္ဂလားဆရာတော်ကြီး၏ တပည့်ဖြစ်သည်။ အဖျောက်ဆရာတော်သည် ဘင်္ဂလားဆရာတော် ဘာသာပြန်သွားခဲ့သည့် ဟိတောပဒေသ၏ ပထမပိုင်းဖြစ်သည့် မိတ္တလာဘကို ချန်လှပ်ခဲ့ပြီးလျှင် ၁၉၃၄ ခုနှစ်၌ ဒုတိယပိုင်းဖြစ်သည့် မိတ္တဘောဒကိုလည်းကောင်း၊ ၁၉၃၅ ခုနှစ်၌ တတိယပိုင်းဖြစ်သည့် ဝိဂ္ဂဟကိုလည်းကောင်း၊ ၁၉၃၆ ခုနှစ်၌

စတုတ္ထပိုင်းဖြစ်သည့် သန္တိကိုလည်းကောင်း ဘာသာပြန်ဆို ရေးသားခဲ့လေသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီး ၁၉၄၅ ခုနှစ်၌ ပထမပိုင်းဖြစ်သည့် မိတ္တလာဘကိုပါ ထပ်မံ ပြန်ဆိုလေသည်။

ဆရာ မာဃသည် ၁၉၃၅ ခုနှစ်လောက်က 'တိရစ္ဆာန်ပုံပြင်' အမည်ဖြင့် ဟိတောပဒေသနှင့် ပဉ္စတန္တရတို့ထဲက တိရစ္ဆာန်ပုံပြင်များကို ထုတ်နုတ်ပြီး စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးသားခဲ့ဖူးသည်။ ယင်းစာအုပ်ကို 'စာရေးဆရာကလပ်' စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့လေသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ဟိတောပဒေသ မြန်မာမှုများ အတော်များများ ပေါ်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဦးအောင်မိုး (ပါဠိ ပါရဂူ) သည် ဟိတောပဒေသ ပုံပြင်ဟူသော အမည်ဖြင့် ဟိတောပဒေသ၌ ပါသည့် ပုံပြင်များကို မြန်မာပြန်ဆို ရေးသားခဲ့လေသည်။

ဦးအုန်းရွှေ၏ ဟိတောပဒေသ မြန်မာပြန်လည်း ထွက်ခဲ့ဖူးသည်။

ဦးသော်ဇင်လည်း 'အမေပြောသော ပုံပြင်' အမည်ရှိ စာအုပ်ထဲတွင် ဟိတောပဒေသထဲမှ ပုံပြင်များကို ထည့်သွင်း ရေးသားခဲ့ဖူးသည်။

ဟိတောပဒေသထဲမှ ပုံဝတ္ထုကိုလည်းကောင်း၊ အဆုံးအမ ဥပဒေသကိုလည်းကောင်း ကိုးကားပြီး ရေးသားထားကြသည့် စာများကား မမှတ်နိုင်လောက်အောင်ပင် များပြားပေလိမ့်မည်။

မြန်မာ စာအုပ်လောက၌ ဟိတောပဒေသမူများ ယခုလောက်များပြားနေသည်ကို ထောက်၍ ဟိတောပဒေသသည် အခြားဘာသာများ၌ လူကြိုက်များသည့် ကျမ်းစာတစ်ခုဖြစ်သကဲ့သို့ပင် မြန်မာဘာသာ မြန်မာစာပေလောက၌လည်း လူကြိုက်များသည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားပေသည်။

ဤစာအုပ်၏ အဆုံး၌ 'သက္ကတ ပုံဝတ္ထုသမိုင်း' ရေးပြရာတွင် ဘာသာစကား အသီးသီး၌ ပဉ္စတန္တရနှင့် ဟိတောပဒေသမူ အမျိုးမျိုးရှိကြောင်း ရေးသားတင်ပြထားသည်။ ယင်းကိုထောက်လျှင် မြန်မာဘာသာ မြန်မာစာ၌ ဟိတောပဒေသမူ အမျိုးမျိုးရှိနေသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်တော့ပေ။

ကျွန်တော်၏ ဤ 'ဟိတောပဒေသ' သည်လည်း ဟိတောပဒေသ
မြန်မာဘာသာ အမျိုးမျိုးထဲက တစ်ခုသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

ပါရဂူ

၂၃-၉-၇၅

○

စကားချီး

ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းပါး၌ ပါဠိပုတ် (ယခု ပတ္တနား) အမည်ရှိသော မြို့တစ်မြို့ ရှိလေ၏။ ထိုမြို့၌ မင်းဂုဏ်၊ မင်းအင်္ဂါနှင့် ညီညွတ်ပြည့်ဝသော သုဒဿန အမည်ရှိ ဘုရင်တစ်ပါး စိုးမိုးအုပ်ချုပ်နေလေသည်။ အခါတစ်ပါးဝယ် ထိုဘုရင်သည် တစ်စုံတစ်ဦး၏ထံမှ သြဝါဒစကားနှစ်ရပ်ကို ဤသို့ ကြား သိရသည်။

ယုံမှားသံသယ အားလုံးကို ပယ်ဖျောက်ရှင်းလင်းနိုင်သော၊ မျက်ကွယ် အကျိုးကို ပြုတတ်သော ကျမ်းဂန် စာပေသည်သာလျှင် လူအားလုံး၏ မျက်စိဖြစ်၏။ ကျမ်းဂန်စာပေ မျက်စိမရှိသူသည် သူကန်းဖြစ်၏။

အသက်အရွယ် ပျိုမျစ်ခြင်း၊ ဥစ္စာဓန ကြွယ်ဝခြင်း၊ အစိုးရခြင်း၊ အသိပညာမဲ့ခြင်း၊ ယင်း လေးမျိုးအနက် တစ်မျိုးမျိုးသည်ပင် အကျိုးမဲ့ ပြုတတ်၏။ လေးမျိုးလုံးရှိသူအတွက်မူ အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိအံ့နည်း။

ထိုအခါ ကျမ်းဂန်စာပေ မသင်ကြားဘဲ လမ်းလွဲလိုက်နေကြသည့် သားတော်များအတွက် စိတ်လက် မသက်မသာဖြစ်ပြီးလျှင် ဤသို့ အကြံ ဖြစ်ပေါ်မိလေသည်။

ပညာမရှိ၊ တရားမသိသော သားမျိုးကို မွေးဖွားရသဖြင့် အကျိုး ကျေးဇူးမရှိပေ။ ကန်းနေသော မျက်စိသည် ဘာမျှ အသုံးမဝင်။ နာကျင်

mgyoe.com

ကျိန်းစပ်ရုံအတွက် သက်သက်သာလျှင်ဖြစ်သည်။

မမွေးရသေးသော သား၊ သေဆုံးသွားသော သား၊ မိုက်သော သား၊ ယင်းသားသုံးမျိုးအနက် ပထမနှင့် ဒုတိယ နှစ်မျိုးသည် တတိယ သားမျိုး ထက် မြတ်၏။ ပထမနှင့် ဒုတိယ သားနှစ်မျိုးသည် တစ်ကြိမ်သာလျှင် ဒုက္ခပေး၏။ တတိယ သားမျိုးကား အစဉ်တစိုက် ဒုက္ခပေးတတ်သည်။

ကိုယ်ဝန်ပျက်ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ မယားနှင့် အတူမနေခြင်း သည်လည်းကောင်း၊ သားမွေးပြီး သေဆုံးသွားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သမီး ဖွားလာခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ မြို့နေခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဝမ်းတိုက်ထဲ၌ပင် ပဋိသန္ဓေတည်နေခြင်းသည်လည်းကောင်း မြင့်မြတ်သေး ၏။ သို့ရာတွင် ရုပ်ဆင်းလှပပြီး အဆင်တန်ဆာ ဆင်ယင်ထားသည့်သား ဖြစ်စေကာမူ ပညာမဲ့က မမြင့်မြတ်ပေ။

မိမိ အမျိုးအနွယ် ဂုဏ်တက်စေမည့် သားမျိုးဖြစ်မှု မွေးဖွားရကျိုး နပ်၏။ တပြောင်းပြန်ပြန် လည်၍နေသည့် ဤသံသရာ၌ မသေသူ ဘယ်သူ ရှိသနည်း၊ မမွေးသူ ဘယ်သူရှိသနည်း။

ဂုဏ်ရှိသူတို့၏ စာရင်း၌ အစပိုင်းက မှား၍ပင် မပါဝင်နိုင်သော သားမျိုးကို မွေးဖွားရပါမူကား မိန်းမမြို့နှင့် အဘယ်မှာ ထူးခြားချက် ရှိဦး မည်နည်း။

အလှူဒါန၌လည်းကောင်း၊ အကျင့်သီလ၌လည်းကောင်း၊ သူရ သတ္တိ၌လည်းကောင်း၊ အတတ်ပညာ၌လည်းကောင်း၊ ဥစ္စာဓန၌လည်း ကောင်း စိတ်မဝင်စားသော သားမျိုးသည် အမိ၏ အညစ်အကြေးအစုမျှ သာလျှင်ဖြစ်သည်။

သားဖျင်း သားမိုက် တစ်ရာထက် အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံသော သားတစ်ယောက်က မြတ်၏။ တစ်စင်းတည်းသော လသည် အမိုက်မှောင် ကို ပယ်ဖျောက်စွမ်းနိုင်သော်လည်း ကြယ်တာရာပေါင်းများစွာသည် အမိုက် မှောင်ကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်။

အကြင်သူသည် ကောင်းမှုပြုရာအရပ်၌ ပြုနိုင်ခဲ့သော အကျင့်တရား ကို ကျင့်ကြံပြုလုပ်၏။ ထိုသူ၏ သားသည် မိဘစကားကို နားထောင်တတ် ၏။ ဥစ္စာပစ္စည်း ကြွယ်ဝပေါများတတ်၏။ တရားစောင့်သိတတ်၏။ ပညာရှိ

ဖြစ်တတ်၏။

စီးပွားဥစ္စာရခြင်း၊ အနာရောဂါကင်းခြင်း၊ ချစ်သူ၊ ချစ်ဖွယ်စကား ပြောကြားတတ်သည့် မယား၊ စကား နားထောင်သည့် သား၊ အကျိုးစီးပွား ကို ပြုတတ်သည့် အတတ်ပညာ၊ ယင်းခြောက်ပါးသည် လောက၏ ချမ်းသာသုခဖြစ်၏။

ကြွေးတင်အောင်လုပ်သော အဖသည် ရန်သူဖြစ်၏။ လင်ငယ်နေ သော အမိသည် ရန်သူဖြစ်၏။ အဆင်းလှသော မယားသည် ရန်သူဖြစ်၏။ ပညာမဲ့သော သားသည် ရန်သူဖြစ်၏။

အလေ့အကျင့် မလုပ်လျှင် အတတ်ပညာသည် အဆိပ်ဖြစ်၏။ မကြေညက်လျှင် အစာသည် အဆိပ်ဖြစ်၏။ ပညာမဲ့သူအတွက် ပွဲလယ် သဘင်သည် အဆိပ်ဖြစ်၏။ လူအိုအတွက် မိန်းမပျိုသည် အဆိပ်ဖြစ်၏။

သာမန် အမျိုးအနွယ်၌ မွေးဖွားစေကာမူ အရည်အချင်းရှိလျှင် လေးစားထိုက်၏။ ဝါးကောင်းဖြင့် ပြုလုပ်သော လေးသည် ညှို့မရှိမူ အဘယ်မှာလျှင် အသုံးဝင်တော့မည်နည်း။

နာရီ နေ့ရက် ကုန်ဆုံး ကျော်လွန်သွားသော်လည်း ပညာမသင်ကြား သော သားသည် ရွံ့ညွှန်ပျောင်း၌ မြုပ်နစ်သော နွားကဲ့သို့ ပညာရှိတို့၏ အလယ်၌ မြုပ်နစ်ရလိမ့်မည်။

ငါသည် ယခုအခါတွင် သားတော်များကို ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ပညာ အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံအောင် ပြုလုပ်ရမည်နည်း။

အစာစားခြင်း၊ အိပ်ခြင်း၊ ကြောက်လန့်ခြင်း၊ မေထုန်မှီဝဲခြင်း၊ ဤလေး မျိုးသည် လူနှင့် တိရစ္ဆာန်၌ တူညီ၏။ လူ၌ တရားဓမ္မသာလျှင် ပိုလွန်၏။ တရားဓမ္မမရှိသောသူသည် တိရစ္ဆာန်နှင့် မထူးပေ။

ကိုယ်ကျင့်တရား၊ စီးပွားဥစ္စာ၊ ကာမဂုဏ်၊ လွတ်ငြိမ်းမှု ဤလေးမျိုး အနက် တစ်မျိုးမျိုးမရှိသူ၏ လူဖြစ်လာရခြင်းသည် ဆိတ်မ၏ လည်ပင်း နား၌ရှိသော နို့တိုင်းကဲ့သို့ အချည်းနှီးသာလျှင် ဖြစ်၏။

ဖြစ်မည့်အရာ မဟုတ်လျှင် ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်၊ ဖြစ်မည့်အရာဟုတ်လျှင် မုချဖြစ်လိမ့်မည်သာတည်း' တောင်တောင်ဤဤ ကြံစည်တွေးတောခြင်းတည်းဟူသော ယင်းအဆိပ်ကို ပျောက်ကင်းစေတတ်

သည့် ဆေးမျိုးကို ဘာကြောင့် မသောက်သနည်း။ ယင်းစကားသည် အလုပ် ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းမရှိသော လူပျင်း၏ စကားဖြစ်၏။

လူသည် ကံကို ယိုးမယ်ဖွဲ့ပြီးလျှင် လုံ့လ ဝီရိယ မလျော့သင့်ပေ။ အကြောင်းမူကား လုံ့လမပါဘဲ နှမ်းထဲက ဆီကို ထုတ်မယူနိုင်ပေ။

ဝီရိယရှိသော ယောက်ျား အာဇာနည်ထံသို့ ဥစ္စာနတ် ရောက်လာ တတ်သည်။ လုံ့လမရှိသူတို့ကမူ 'ကံပေးလျှင် ရလိမ့်မပေါ့' ဟု ပြောကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကံကို ဘေးဖယ်ထားပြီးလျှင် အစွမ်းရှိသမျှ ကြိုးစားအား ထုတ်သင့် ပေသည်။ အားထုတ်ပါလျက် အောင်မြင်မှု မရရှိပါမူကား ဘာမျှအပြစ်တင် စရာမရှိပေ။

ယာဉ်ရထားသည် ဘီး တစ်ဘီးတည်းဖြင့် မသွားနိုင်သကဲ့သို့ ထိုနည်း အတူ လုံ့လနှင့် ကင်း၍ ကံသည် အကျိုးမပေးနိုင်ပေ။

ရှေးဘဝက ပြုလုပ်ခဲ့သည့် လုံ့လပြုချက်ကိုသာလျှင် ကံဟု ခေါ်ဆို သည်။ ထို့ကြောင့် လူသည် လုံ့လဥဿာဟဖြင့် မပျင်းမရိ ကြိုးစားအားထုတ် သင့်လေသည်။

အိုးထိန်းသည်သည် မြေစိုင်ခဲမှ အိုးခွက် စသည်ကို အလိုရှိသလို ပြုလုပ်ယူသကဲ့သို့ လူသည်လည်း အလုပ်ကိစ္စကို အားထုတ်ပြုလုပ်၍ အကျိုး စီးပွားကို အလိုရှိသလို ရယူသင့်လေသည်။

'ထန်းသီးကြွေခိုက် ကျီးနင်းကြိုက်' ပမာ မျက်မှောက်၌ ရောက်ရှိလာ သော ရွှေအိုးကို မြင်ရသော်လည်း ကံသည် သူ့အလိုလို မယူတတ်ပေ။ လုံ့လ ဝီရိယကို စောင့်၍နေသည်။

လုံ့လဖြင့်သာလျှင် အလုပ်ကိစ္စသည် ပြီးစီးအောင်မြင်၏။ စိတ်အလို ဆန္ဒဖြင့် မပြီးစီး မအောင်မြင်နိုင်။ အိပ်နေသော ခြင်္သေ့၏ ခံတွင်းထဲသို့ သားသမင်သည် အလိုအလျောက် ဝင်ရောက်မလာနိုင်ပေ။

ကလေးသူငယ်ကို အတတ်ပညာ သင်ကြားမပေးသော မိနှင့် ဖသည် ကလေးသူငယ်၏ ရန်သူမည်၏။ အတတ်ပညာ မသင်ကြားရသော ကလေး သူငယ်သည် ဟင်္သာအလယ်ရှိ ဗျိုင်းကဲ့သို့ ပရိသတ်အလယ်တွင် မတင့် တယ်ပေ။

အရွယ်အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံ၍ အမျိုးမြတ်သူပင်ဖြစ်လင့်ကစား အတတ်

ပညာ ကင်းမဲ့မှု ရနံ့ကင်းသော ပေါက်ပွင့်ကဲ့သို့ မတင့်တယ်ပေ။

ဆရာထံပါး၌ အတတ်ပညာ မသင်ယူသောသူသည် လင်ငယ်နှင့် ရသော သားကဲ့သို့ ပရိသတ်အလယ်တွင် မတင့်တယ်ပေ။

ယင်းသို့ စဉ်းစား ဆင်ခြင်ပြီးလျှင် သုဒဿန ဘုရင်သည် ပညာရှိ ညီလာခံသဘင်ကို ဆင်ယင်ကျင်းပစေလေ၏။ ထိုပညာရှိ ညီလာခံသဘင်၌ ဘုရင် သုဒဿနက ဤသို့ မိန့်ကြားလေ၏။

ပညာရှင် အပေါင်းတို့၊ ကျွန်ုပ်၏ စကားကို နာကြားကြကုန်လော့။ ကျမ်းဂန်စာပေ မသင်ကြားဘဲ လမ်းလွဲလိုက်နေကြသည့် ကျွန်ုပ်၏ သား တော်တို့အား နိတိကျမ်းဂန်ကို သင်ကြားပြသပြီးလျှင် 'လူသစ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်သစ်' များဖြစ်လာအောင် အဘယ်ပညာရှင် ပြုလုပ်ဆောင်စွမ်းနိုင်ပါမည်နည်း။

အကြောင်းမူကား ရွှေနှင့် ပေါင်းဖက်မိခြင်းကြောင့် ဖန်သည် မြ အရောင် ထွက်သကဲ့သို့ ပညာရှိနှင့် ပေါင်းဖက်မိလျှင် လူမိုက်သည် လူ လိမ္မာဖြစ်လာနိုင်၏။

ယုတ်ညံ့သူနှင့် ပေါင်းသင်းလျှင် မိမိပညာသည် ဆုတ်ယုတ်သွားမည် သာဖြစ်၏။ တန်းတူသူနှင့် ပေါင်းသင်းလျှင် မိမိပညာသည် တန်းတူ အလယ်အလတ်ဖြစ်နေမည်၊ တိုးတက်ကြီးပွားခြင်း မရှိပေ။ ပညာအရာ သာသူနှင့် ပေါင်းသင်းလျှင်မူ မိမိပညာသည် ကြီးပွားတိုးတက်လာမည် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ပညာရှိပရိသတ်အတွင်းရှိ နိတိကျမ်းတတ် ပညာရှိကြီး တစ်ဦးဖြစ်သော ဝိဇ္ဇာသမ္ဗု ဆရာကြီးက ဤသို့ လျှောက်တင်လေ၏။

အရှင်မင်းမြတ်၊ အရှင်မင်းမြတ်၏ သားတော်တို့သည် မဟာသွေး မဟာနွယ်များဖြစ်ကြ၍ အကျွန်ုပ်သည် အရှင့်သားတော်များအား နိတိ ကျမ်းကို သင်ကြားပေးခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ပါသည်။

အကြောင်းမူကား အကျိုးဖြစ်ထွန်းမည် မဟုတ်သည့် အရာဝတ္ထု အတွက် ပြုလုပ်သော ကြိုးပမ်းမှုသည် အချည်းနှီးသာလျှင် ဖြစ်သည်။ ဗျိုင်းကို ဘယ်လိုပင်လုပ်လုပ် ကြက်တူရွေးကဲ့သို့ စကားတတ်လာမည် မဟုတ်ပေ။ ဤမင်းမျိုးမင်းနွယ်၌ အရည်အချင်း မရှိသည့် သားသမီးမျိုးဖြစ် ပေါ်လာနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ပတ္တမြား စိန်ကျောက် ထွက်သော ရတနာတွင်း၌

ပယင်းဖန်ကျောက်တို့ ပေါ်ပေါက်ရန်မှာ အလွန် ခဲယဉ်းလှ၏။

သို့ဖြစ်၍ အကျွန်ုပ်သည် ခြောက်လ အတောအတွင်း၌ အရှင့်သား တော်တို့အား နီတိပညာ လိမ္မာကျွမ်းကျင်သည့် သားကောင်းများ ဖြစ်လာ အောင် သင်ကြားပြသပေးပါမည်။

ထိုအခါ သုဒဿနမင်းကြီးက ရိုသေလေးစားစွာဖြင့် ဤသို့ မိန့် ကြား၏။

ပိုးကောင်သည် ပန်းပွင့်နှင့် အတူနေခြင်းကြောင့် လူကြီးလူကောင်း တို့၏ ဦးခေါင်းထက်သို့ ရောက်ရလေ၏။ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲသည် လူကြီးလူကောင်းတို့ တည်ထားကိုးကွယ်ခြင်းကြောင့် နတ်အဖြစ်သို့ ရောက် ရလေ၏။

အရှေ့ နေထွက်ရာ ဥဒည်တောင်၏ အထည်ကိုယ်ခြပ်သည် နေရောင် ဟပ်သဖြင့် တောက်ပနေ၏။ ထို့အတူပင် အမျိုးညံ့သူပင် ဖြစ်လင့်ကစား သူတော်သူမြတ်တို့နှင့် ပေါင်းဖက်ရလျှင် ထင်ရှားကျော်စောနိုင်၏။

ဂုဏ်သည် ဂုဏ်ကို သိတတ်သူတို့အတွက် ဂုဏ်ဖြစ်သော်လည်း ဂုဏ်မဲ့သူ လူမိုက်တို့အတွက်မူ အပြစ်ဖြစ်ကုန်၏။ မြစ်ရေချိုသည် သမုဒ္ဒရာ သို့ စီးဝင်သွားသောအခါ အရသာ ပျက်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ သားတော်တို့ကို နီတိပညာ သင်ကြားပြသပေး ရန် သင်သူခမိန်အား လွှဲအပ်ပါ၏။

ယင်းသို့ မိန့်ကြားပြီးလျှင် ဘုရင် သုဒဿနသည် ဝိဏ္ဏသမ္ဗ ဆရာ ကြီးအား ချီးမြှောက်ပူဇော်လျက် သူ၏သားတော်တို့ကို အပ်နှင်းလိုက်လေ သတည်း။

မိတ္တလာဘ

[မိတ်ဖွဲ့ခန်း]

၁။ မိတ္တလာဘ (မိတ်ဖွဲ့ခန်း)

ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် အခြားပစ္စည်းကိရိယာ မရှိသော်လည်း
ပညာဉာဏ်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မေတ္တာအင်အားဖြင့်
မိမိတို့၏လုပ်ငန်းကို အောင်မြင်ပြီးစီးအောင်
ပြုလုပ်နိုင်ကြသည်။

ထို့နောက် ဝိဏှသမ္မ ဆရာကြီးသည် စံနန်းထက်တွင် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်လျက်ရှိကြသော သုဒဿနမင်း၏ သားတော်များအား ဤသို့ မြွက်ကြားလေ၏။

ပညာရှိတို့၏ အချိန်ကာလသည် ကဗျာကျမ်းဂန်တို့ကို ကြည့်ရှုဖတ် ရွတ်ခြင်းဖြင့် ကုန်ဆုံးကျော်လွန်၏။ လူဖျင်း လူမိုက်တို့၏ အချိန်ကာလ သည် ဒုစရိုက်မှုကို ကျူးလွန်ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အိပ်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ခိုက်ရန်ဒေါသဖြစ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ကုန်ဆုံး ကျော်လွန် ၍ သွား၏။

ထို့ကြောင့် အသင် သားတော်တို့၊ အပျင်းပြေပျောက်စေခြင်းငှာ ကျီး၊ လိပ် စသည်တို့၏ ဆန်းကြယ်သော ပုံပြင်ကို ပြောပြမည်။

ဤတွင် သားတော်တို့က ဝိဏှသမ္မ ဆရာကြီးအား တိုက်တွန်း တောင်းပန်ကြသည်ဖြစ်၍ ဝိဏှသမ္မ ဆရာကြီးက ပစ္စည်းဥစ္စာ လက်နက် အင်အားမရှိငြားသော်လည်း အသိဉာဏ်ပညာရှိပြီး အချင်းချင်း မိတ်ဆွေ ဖြစ်ကြသည့် ကျီး၊ လိပ်၊ သမင်၊ ကြွက်တို့သည် လုပ်စရာရှိသည်ကို လျင်မြန်စွာ ထမြောက်အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်ကြကုန်၏ဟူ၍ အစချီ ပြီးလျှင် မိတ်ဖွဲ့စနန်းကို ပြောပြလေ၏။

ဂေါဒါဝရီ မြစ်ကမ်းပါး၌ အလွန် ကြီးမားသည့် လက်ပံပင်ကြီး တစ်ပင် ရှိလေ၏။ ထိုလက်ပံပင်ကြီး၌ ညဉ့်အခါတွင် ထက်ဝန်းကျင် အရပ်

mgyoe.com

မျက်နှာမှ ငှက်များစွာတို့သည် လာရောက်အိပ်ကြလေ၏။ တစ်ရံရောအခါ ညဉ့်အမှောင် ကင်းပျောက်ပြီး ကုမုဒ္ဒရာ ကြာ၏သခင် အရှင်လမင်းသည် အတ္တတောင်စွယ်သို့ ရှောင်ကွယ်သွားလတ်သော် အိပ်ရာမှ နိုးလာသော လဗု ပတနက အမည်ရှိ ကျီးသည် မုဆိုးတစ်ယောက် ကျော့ကွင်းကို ကိုင်လျက် 'ဒုတိယ ယမမင်း' သဖွယ် လာနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုအခါ ယနေ့ စောစောစီးစီး အမင်္ဂလာကို တွေ့မြင်ရ၏။ ရှေ့ဆက်၍ ဘယ်ပုံ အနိဋ္ဌာရုံတွေကို တွေ့ကြုံရဦးမည်မသိဟု ညည်းညူရင်း စိတ်လေးလေးနှင့် မုဆိုးနောက်က ပျံလိုက်သွားလေ၏။

သောကဖြစ်ကြောင်း ထောင်ပေါင်းများစွာတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဘေးဖြစ်ကြောင်း ရာပေါင်းများစွာတို့သည်လည်းကောင်း နေ့စဉ်ရက်ဆက် လူမိုက်၏အထံသို့ ရောက်လာကုန်၏။ ပညာရှိ၏အထံသို့ကား ရောက်လာ ခြင်းမရှိပေ။

ကာမဂုဏ် အာရုံကို ခုံမင် နှစ်သက်တတ်သူတို့သည် နံနက် အိပ်ရာ ထတိုင်း ထတိုင်း ယနေ့ သေခြင်း၊ နာခြင်း၊ စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းအနက် အဘယ် အရာ ရောက်လာမည်နည်းဟူ၍ အနီး၌ ကပ်လျက်ရှိသည့် ဘေးကြီးများ ကို ထင်မြင်အောင် ဆင်ခြင်သင့်လေသည်။

စိတြဂီဝါ ခိုမင်း

ထို့နောက်တွင် မုဆိုးကြီးသည် ဆန်ကွဲများကို ကြံလျက် ပိုက်ကွန်ကို ဖြန့်ခင်း ထောင်ထားပြီးလျှင် အနီးအနားတွင် ပုန်းအောင်းနေလေ၏။ ထိုအခိုက် စိတြဂီဝါ အမည်ရှိ ခိုမင်းသည် နောက်လိုက် အခြံအရံနှင့်တကွ ကောင်းကင်က ပျံသန်းလာစဉ် ပြန်ကြံနေသော ဆန်ကွဲများကို တွေ့မြင်ရ လေ၏။ ဆန်ကွဲများကို စားချင်စိတ် ပေါ်နေကြသည့် နောက်လိုက် ခိုအပေါင်းတို့၏ အမူအရာကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ခိုမင်းက ဤသို့ သတိ ပေးစကား ပြောကြားလေသည်။

အချင်းတို့၊ လူသူမရှိသော ဤတောကြီးမျက်မည်း၌ ဆန်ကွဲများ ဘယ်နေရာက ရောက်လာသနည်း၊ စူးစမ်း ဆင်ခြင်ကြလော့။ ငါကမူ ဤအရာကို အကောင်းဟူ၍ မထင်၊ ဆန်ကွဲကို စားချင်သည့် လောဘကြောင့်

ငါတို့သည် ခရီးသွားယောက်ျား တစ်ဦးကဲ့သို့ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်း ဖြစ်ကြရလိမ့်မည်။ ရွှေလက်ကောက်ကို လိုချင်သည့် လောဘကြောင့် ရွံ့နွံပျောင်း၌ ကျွန်ုပ်တို့နေသော ခရီးသည်တစ်ယောက်ကို ကျားအိုကြီးက သတ်ဖြတ်ကိုက်ချီဖူးခဲ့လေပြီ။

ခရီးသည်နှင့် ကျားအို

ငါသည် တစ်ရံရောအခါ တောင်ဘက် တောထဲ၌ လှည့်လည် ကျက်စားနေစဉ် ကျားအိုကြီးတစ်ကောင်သည် ရေချိုးလျက် ရေအိုင်တစ်အိုင်ဘေး၌ သမန်းမြက်ကို လက်က ကိုင်ပြီး ခရီးသွား ခရီးလာ အပေါင်းတို့၊ ဤ ရွှေလက်ကောက်ကို လာယူလှည့်ကြလော့ဟု ဟစ်အော် ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ လောဘရှိသော ခရီးသည်တစ်ဦးသည် ဤသို့ စိတ်ကူးမိလေ၏။

ဤရွှေလက်ကောက်သည် ငါ၏ ဘုန်းကံကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့သော် အသက်ဆေးအတွက် ယုံမှားသံသယ စိတ်မချဖွယ် ဖြစ်နေ၍ အရမ်း လောဘ မထွက်သင့်ပေ။

အကြောင်းမူကား အကျိုးမဲ့ပြုမည့်သူထံမှ အလိုရှိသည့် အရာကို ရရှိသော်လည်း ကျေးဇူးမများပေ။ အဆိပ် ရောထားသည့် အရာသည် အမြိုက်သုဓာပင် ဖြစ်လင့်ကစား သေစေခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်လေ၏။

သို့ရာတွင် ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှာဖွေရသော အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်၌ ယုံမှားသံသယ စိတ်မချဖွယ် ရှိသည်ချည်းသာလျှင် ဖြစ်လေ၏။

လူသည် ကိုယ်နှင့် အသက်အတွက် ယုံမှားသံသယ စိတ်မချလောက်သည့် (သေမလား၊ ရှင်မလား ဟူသော) အဆင့်သို့ မတက်ရောက်ဘဲနှင့် ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို မတွေ့ကြုံရပေ။ ထိုအဆင့်သို့ တက်ရောက် ကျော်လွန်ပြီး အသက်မသေဘဲ ကျန်နေမှသာလျှင် ကောင်းကျိုးသုခကို တွေ့ကြုံခံစားရလေ၏။

သို့ဖြစ်၍ အသေအချာ သိရအောင် စုံစမ်းဦးမှ တော်မည်။

ယင်းသို့ ကြံစည်ပြီးလျှင် ခရီးသည်က အသင့် လက်ကောက် အဘယ်မှာနည်းဟု မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ကျားက လက်ကို ဖြန့်ပြလေသည်။

ခရီးသည်။ ။ သတ်ဖြတ် ညှဉ်းဆဲလေ့ရှိသည့် သင့်ကို အဘယ်ပုံ

ယုံကြည်စိတ်ချရမည်နည်း။

ကျား။ ။ ခရီးသည်၊ ကျွန်ုပ်သည် ရှေးယခင် အသက်အရွယ် နုပျို သန်မာစဉ်က အလွန် ဆိုးသွမ်းယုတ်မာခဲ့ပါသည်။ လူနှင့် နွားပေါင်း များစွာကို သတ်ဖြတ် ညှဉ်းဆဲမိခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ သားမယားတို့သည် သေကျေပျက်စီးသွားကြလေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် အမျိုးဆက် ပြတ် ခဲ့လေပြီ။ ထို့နောက် တရားရှင်တစ်ဦးက ကျွန်ုပ်အား ဆိုဆုံးမသောကြောင့် သတိသံဝေဂရခဲ့ပါသည်။ ယခုမူ ကျွန်ုပ်သည် ရေကိုချိုးလေ့ရှိပါသည်။ အလှူဒါန ပေးကမ်းစွန့်ကြဲလေ့ရှိပါသည်။ ထို့ပြင် ခြေသည်း လက်သည်း အစွယ်များ ကျွတ်ကြွေနေသည့် အဘိုးကြီးလည်း ဖြစ်နေပါသည်။ သို့အတွက် မယုံနိုင်စရာ ဘာအကြောင်းမျှမရှိပါ။

ယဇ်ပူဇော်ခြင်း၊ ကျမ်းဂန် ဖတ်ရွတ်ခြင်း၊ ပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်း၊ အကျင့်တရား ကျင့်ခြင်း၊ မှန်သောစကားကို ဆိုခြင်း၊ တည်ကြည်ခိုင်မြဲခြင်း၊ သည်းခံခြင်း၊ လောဘကင်းခြင်း ဤရှစ်မျိုးသည် တရား၏ လမ်းကြောင်း ဖြစ်၏။ ဤတရားလမ်းကြောင်း ရှစ်မျိုးအနက် ရှေ့လေးမျိုးကို အယောင် ဆောင် ပကာသနအတွက်လည်း အသုံးပြုတတ်ကြ၏။ နောက် လေးမျိုးကမူ သူတော် သူမြတ်တို့၌သာလျှင် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပစ္စည်းဥစ္စာ၌ မက်မောတွယ်တာစိတ်မရှိတော့ပြီဖြစ်၍ လက်ထဲက ရွှေလက်ကောက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်အား ပေးလှူလိုပါသည်။ သို့သော် 'ကျားသည် လူကိုစားတတ်၏' ဟူသော လောက၏ စွပ်စွဲချက်ကိုမူ ပယ်ဖျောက်ပစ်ဖို့ရန် ခဲယဉ်းနေပါသည်။

သွားရိုးလမ်းကိုသာ လိုက်လေ့ရှိသော လူ့လောကသည် နွားကိုသတ် သည့် ဗြာဟ္မဏကို တရားကျမ်းဂန် အရာ၌ ယုံကြည်ကိုးစားသလောက် တရားကျမ်းဂန်အရာ၌ နည်းမှန်ကို ညွှန်ပြတတ်သည့် အထိန်းအယကိုမူ ယုံကြည်ကိုးစားခြင်း မပြုလုပ်ပေ။

ရေရှားသော အရပ်၌ မိုးရွာခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ငတ်မွတ်သူ အား အစာပေးခြင်းသည်လည်းကောင်း အကျိုးရှိလေ၏။ ထိုနည်းအတူ ဆင်းရဲသူအား ပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်းသည် အကျိုးရှိလေ၏။

ကိုယ့်အသက် ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးသကဲ့သို့ အခြား သတ္တဝါတို့သည်

လည်း သူတို့အသက် သူတို့ ချစ်မြတ်နိုးကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတော်ကောင်း တို့သည် ကိုယ်ချင်းစာနာလျက် သတ္တဝါတို့၏အပေါ်၌ သနား ကရုဏာ ထားကြကုန်၏။

တောင်းခံလာသည်ကို ပယ်လှန်ပစ်ခြင်း၌လည်းကောင်း၊ ပေးကမ်း စွန့်ကြဲခြင်း၌လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာခြင်း ဆင်းရဲခြင်း၌လည်းကောင်း၊ ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်း၌လည်းကောင်း လူတို့သည် ကိုယ်ချင်းစာသောအားဖြင့် သိရန် ပမာဏကို ရရှိနိုင်ကုန်၏။

သူတစ်ပါး၏ မယားကို အမိကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါး၏ ပစ္စည်းကို မြေကြီးခဲကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါအားလုံးကို မိမိကိုယ်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း အောက်မေ့လေ့ရှိသောသူသည် ပညာရှိမည်လေ၏။

အသင် ခရီးသည်သည် အလွန် ဆင်းရဲပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် ငါသည် ဤလက်ကောက်ကို သင့်အား ပေးလှူလိုပါ၏။

အကြောင်းမူကား ဆင်းရဲသူကို ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်သင့်လေ သည်။ ချမ်းသာသူကို မပေးကမ်းသင့်ပေ။ ရောဂါသည်အတွက်သာလျှင် ဆေးသည် အကျိုးရှိ၏။ ကျန်းမာသူအတွက် ဆေးသည် အချည်းနှီးသာလျှင် တည်း။

မိမိကို ကျေးဇူးမပြုဖူးသူအား ပေးကမ်းသော အလှူဒါနနှင့် ဒေသ ကာလ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို ရွေးချယ်စိစစ်၍ လှူသော အလှူဒါနမျိုးကို ကျေးဇူး ရှိ၏ဟု ဆိုကြကုန်သည်။

သို့ဖြစ်၍ အသင်သည် ဤရေအိုင်၌ ရေချိုးပြီး ရွှေလက်ကောက်ကို ယူပါလော့။

ခရီးသည်သည် ကျား၏ စကားကို ယုံကြည်သွားလျက် ရွှေလက် ကောက်ကို လိုသည့် လောဘကြောင့် ရေချိုးရန် ရေအိုင်သို့ ဆင်းလေ၏။ ထိုအခါ ခရီးသည်သည် ရွှံ့နွံပျောင်းထဲ၌ မြုပ်နစ်သွားပြီး ပြေးမထွက်နိုင်ရှာ တော့ပေ။ ရွှံ့နွံပျောင်းထဲ၌ ခရီးသွား နစ်မြုပ်သွားသည်ကို တွေ့မြင်ရသော အခါ ကျားက အလို ရွှံ့နွံထဲမှာ မြုပ်နစ်သွားသလား၊ ကျွန်ုပ် ဆယ်တင်ပေး မည်ဟု ပြောပြောဆိုဆိုပင် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီးလျှင် ခရီးသည်ကို ဖမ်းယူ ကိုက်ချီလေ၏။ ထိုအခါ ခရီးသည်က ဤသို့ စဉ်းစားမိလေသည်။

တရားကျမ်းဂန်နှင့် ဝေဒကျမ်းဂန်ကို ရွတ်ဖတ်ခြင်းသည် လူမိုက် အတွက် လူကောင်းဖြစ်ရန် အကြောင်းရင်းမဟုတ်ပေ။ နွားနို့သည် ပင်ကို သဘာဝအားဖြင့်သာလျှင် ချိုမြိန်သကဲ့သို့ ပင်ကိုသဘာဝသည်သာလျှင် အကြောင်းရင်း ပဓာနဖြစ်၏။

ဣန္ဒြေနှင့် စိတ်ကို မချုပ်တည်းနိုင်သူတို့၏ အပြုအမူတို့သည် ဆင် ရေချိုးသကဲ့သို့ အကျိုးမရှိပေ။ လင်ကံ မရှိသော မိန်းမ၏ အဆင်တန်ဆာ များသည် ကိုယ်လေးရုံအတွက် သက်သက်ဖြစ်သကဲ့သို့ ထကြွလှုပ်ရှားမှု ကင်းသော အသိဉာဏ် သက်သက်သည်လည်း ဝန်လေးရုံသာလျှင် ဖြစ်၏။ အကျိုးကျေးဇူးမရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ငါသည် ဤ သတ်လေ့ ဖြတ်လေ့ရှိသည့် ကျားအပေါ်၌ ယုံကြည်မိခြင်းမှာ အမှားကြီး မှားလေစွ။

မြစ်၊ လက်နက်ကိုင်ဆောင်သူ၊ ခြေသည်း လက်သည်းရှိသော သတ္တဝါ၊ ဦးချိုရှိသော သတ္တဝါ၊ မိန်းမ၊ မင်းမျိုးတို့ကို ယုံကြည်စိတ်ချခြင်း မပြုသင့်ပေ။

လူတို့၌ အတွင်းသဘောကိုသာလျှင် စူးစမ်း စစ်ဆေးသင့်၏။ အခြား ဂုဏ်ပကာသနတို့ကို မစူးစမ်း၊ မစစ်ဆေးသင့်ပေ။ အကြောင်းမူကား အတွင်း သဘောသည် အခြားသော ဂုဏ်ပကာသနတို့ထက် မြင့်မြတ်လေ၏။

ရောင်ခြည်တစ်ထောင် အလင်းကိုဆောင်လျက် အမိုက်မှောင်ကို ဖြူ ဖျက်လေ့ရှိသည့် နေမင်းသည်လည်းကောင်း၊ နက္ခတ်တာရာတို့၏ အလယ် တွင် တင့်တယ်စွာ သွားလေ့ရှိသည့် လမင်းသည်လည်းကောင်း၊ ကံကြမ္မာ နှင့် ကြုံလာလျှင် ရာဟုအသူရိန်၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံရလေ၏။ နဖူးပြင်၌ ရေးခြစ်ထားသော 'နဖူးစာ' ကို အဘယ်သူသည် ချေဖျက်နိုင်မည်နည်း။

ယင်းသို့ ကြံစည်စဉ်းစားနေစဉ်ပင်လျှင် ခရီးသည်သည် ကျား၏ သတ်ဖြတ် ကိုက်စားခြင်းကို ခံရရှာလေသတည်း။

ကောင်းစွာ ကြေကျက်သော ထမင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဉာဏ် ပညာရှိသော သားသည်လည်းကောင်း၊ လင့်အလိုသို့ လိုက်သော မိန်းမသည် လည်းကောင်း၊ ကောင်းစွာ ခံစားထိုက်သော မင်းသည်လည်းကောင်း၊ စဉ်းစားဆင်ခြင်၍ ပြောကြားသော စကားသည်လည်းကောင်း၊ ကောင်းစွာ

စိစစ်၍ ပြုလုပ်သော အမှုသည်လည်းကောင်း အချိန်ကာလ ကြာမြင့်သော်လည်း ဖောက်ပြန်ခြင်းသို့ မရောက်ပေ။

ထို့ကြောင့် မစူးစမ်း မဆင်ခြင်ဘဲနှင့် အလုပ်ကိစ္စကို မည်သည့်အခါမျှ မပြုလုပ်သင့်ပေ။

ယင်းသို့ စိတြဂီဝါ ခိုမင်းက ပြောပြသောအခါ ခိုတစ်ကောင်သည် မာန်မာနနှင့် ဤသို့ ဆိုလေသည်။

လူကြီးသူမများ၏ စကားကို ဘေးတွေ့သောအခါကျမှသာလျှင် လိုက်နာသင့်ပေသည်။ အရာခပ်သိမ်း၌ လူကြီးသူမများ၏ စကားကို လိုက်နာနေလျှင် စားသောက်ဖွယ် အစာအာဟာရကိုတောင် ရတော့မည် မဟုတ်ပေ။

ဤမြေအပြင်၌ စားသောက်ဖွယ်ဟူသမျှသည် ယုံမှားဖွယ်၊ စိတ်မချ ဖွယ်များဖြင့် ပြည့်နှက်၍ နေ၏။ အဘယ်အရာဝတ္ထု၌ စားသောက်ချင်သည့် အာသာဆန္ဒ ဖြစ်ဝံ့တော့မည်နည်း။ အသက် ဘယ်လိုလုပ် ရှင်ရတော့မည်နည်း။

ဥပုသ်တတ်သော သူသည်လည်းကောင်း၊ အလွန်သနားတတ်သော သူသည်လည်းကောင်း၊ မရောင့်ရဲလွယ်သော သူသည်လည်းကောင်း၊ ဒေါသကြီးသော သူသည်လည်းကောင်း၊ အစဉ် ယုံမှားသံသယ စိတ်မချ ဖြစ်နေသော သူသည်လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးကို မှီခို၍ အသက်မွေးရသူသည်လည်းကောင်း အမြဲပင် ဆင်းရဲဒုက္ခ ဖြစ်ကြရကုန်၏။

ထို ခို၏စကားကို ကြားရသောကြောင့် ခိုအပေါင်းသည် ဆန်ကွဲကြံ ဖြန့်ထားသည့်နေရာ၌ ဝင်နားကြလေကုန်၏။

ကျမ်းကြီး ကျမ်းခိုင်တို့ကို သင်ကြားတတ်မြောက်၍ ယုံမှားသံသယ တို့ကို ဖြေရှင်းနိုင်သည့် ဗဟုသုတရှိသူ ပညာရှင်တို့သော်မှ လောဘဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေလျှင် ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်ကြရကုန်၏။ လောဘကြောင့် ဒေါသ ဖြစ်၏။ လောဘကြောင့် ကာမတဏှာဖြစ်၏။ လောဘကြောင့် မောဟဖြစ်၏။ လောဘကြောင့် ပျက်စီးရ၏။ လောဘသည် မကောင်းမှု၏ အရင်းခံ ဖြစ်၏။

ရွှေသမင် မွေးဖွားလာဖို့ရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။ သို့ရာတွင် ရာမသည်

ရွှေသမင်ကို လိုချင်တပ်မက်နေ၏။ ဘေးကြုံလာသည့်အခါ ယောက်ျားတို့၏ အသိဉာဏ်သည် ညစ်နွမ်းသွားတတ်၏။

ထို့နောက် ခိုအပေါင်းသည် ပိုက်ကွန်၌ မိကြသည်ဖြစ်၍ ဆန်ကွဲစားဖို့ရန် လှုံ့ဆော်တိုက်တွန်းသည့် ခိုအား ဝိုင်းဝန်း ဆဲရေးကြလေကုန်၏။

အပေါင်းအသင်းကို ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက် ပြု၍ မသွားသင့်ပေ။ အလုပ်ကိစ္စ အောင်မြင်ပြီးစီးလျှင် အကျိုးကို ညီတူညီမျှ ရရှိ၏။ အလုပ်ကိစ္စ ချွတ်ယွင်းပျက်စီးသွားလျှင် ရှေ့ဆောင်သူကိုသာလျှင် ဝိုင်းဝန်း၍ အပြစ်တင်ကြ၏။

စက္ခုစသော ဣန္ဒြေတို့ကို မစောင့်စည်းခြင်းသည် ဘေးရန်၏ လမ်းကြောင်းဖြစ်၏။ စက္ခုစသော ဣန္ဒြေတို့ကို အောင်နိုင်ခြင်းသည် ချမ်းသာသုခ၏ လမ်းကြောင်းဖြစ်၏။ ကိုယ်သွားလိုသည့် လမ်းကြောင်းအတိုင်း လျှောက်သွားကြလော့။

ခိုအပေါင်းတို့၏ ဆဲရေးရေရွတ်သံကို ကြားရသောအခါ စိတြဂီဝါ ခိုမင်းက ဤသို့ဆိုလေသည်။

ယခုလို ဖြစ်ခြင်းသည် ဤခို၏ အပြစ်မဟုတ်ပေ။ အကျိုးပြုတတ်သည့် အရာဝတ္ထုသည်ပင် ကျရောက်လာမည့် ဘေးရန်၏အကြောင်းဖြစ်လာတတ်သည်။ နို့ညှစ်သည့် ခဏ၌ အမိနွားမ၏ ခြေထောက်သည် နွားငယ်ကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ရာ ချည်တိုင်ဖြစ်နေလေသည်။ ဘေးတွေ့နေသူကို ဘေးရန်မှ စောင့်ရှောက်ကာကွယ်နိုင်သူသည် မိတ်ဆွေမည်လေ၏။ စောင့်ရှောက်ကာကွယ်မည့်အစား ဆိုမြည် ငေါက်ငမ်းတတ်သူသည် မိတ်ဆွေမဟုတ်ပေ။

ဘေးရောက်သည့်အခါ၌ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေခြင်းသည် လူဖျင်းတို့၏ လက္ခဏာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ယခု ဤကိစ္စတွင် ဇွဲသန်သန်ထား၍ လွတ်မြောက်ကြောင်း နည်းဥပါယ်ကို ကြံစည်စဉ်းစားသင့်လေသည်။

ဘေးရောက်သည့်အခါ၌ မတုန်လှုပ်ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ တိုးတက်ကြီးပွားသည့်အခါ၌ မာနမကြီးဘဲ ချုပ်တည်းနိုင်ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ စည်းစေးသဘင်၌ စကားအရာ လိမ္မာချေငံခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ စစ်ပွဲ၌ ရဲရင့်ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ အကျော်အစော၌ နှစ်သက်လိုလား

ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ကျမ်းဂန်စာပေ၌ စိတ်စွဲခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ လူတော်လူကောင်းတို့၏ သဘာဝဖြစ်လေ၏။

အကြင်သားမျိုးသည် ပြည့်စုံကြွယ်ဝသောအခါ၌ မပျော်မြူးပေ။ ပျက်စီးဆုံးပါးသွားသောအခါ၌ စိတ်မထိခိုက်ပေ။ သုံးလောက၏ မှန်ကူသဖွယ်ဖြစ်သော ထိုသားမျိုးကို အမိသည် အနည်းအကျဉ်းသာလျှင် ဖွားမြင်လေ၏။

လောက၌ ကြီးပွားတိုးတက်လိုသော သူသည် အအိပ်ကြူးခြင်း၊ ထိုင်းမှိုင်းခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ အမျက်ထွက်ခြင်း၊ ပျင်းရိခြင်း၊ အလုပ်ကိစ္စ၌ လေးကန် ဖင့်နွဲခြင်းတည်းဟူသော အပြစ်ခြောက်ပါးကို စွန့်ပယ်သင့်ပေသည်။

ယခုလည်း ငါတို့သည် စည်းလုံးညီညွတ်စွာ ပိုက်ကွန်ကို ယူဆောင်သွားသင့်လေသည်။

သေးငယ်သော အရာဝတ္ထုတို့၏ အပေါင်းအစုသည်လည်း အလုပ်ကိစ္စကို ပြီးစီးအောင်မြင်စေနိုင်၏။ မြက်ကို ကျစ်ထားသည့် ကြိုးဖြင့် အမုန်ယစ်သော ဆင်ပြောင်ကို ဖွဲ့နှောင် ချည်နိုင်လေ၏။

မိမိ အမျိုးတူချင်းချင်း ပေါင်းစည်း ညီညွတ်ခြင်းသည် အရေအတွက်နည်းစေကာမူ ကောင်းကျိုးကို ပြုတတ်လေ၏။ ဖွဲ့ဆန်ကွဲနှင့် တခြားစီဖြစ်သွားသော ဆန်သည် တစ်ဖန် အညွန့်အညောက် မပေါက်တော့ပေ။

ယင်းသို့ စဉ်းစား ဆင်ခြင်ပြီးလျှင် ခိုများသည် စိတြဂီဝါ ခိုမင်း၏ အကြံပေးချက်အတိုင်း ပိုက်ကွန်ကို ချီမ၍ ပျံသွားကြလေ၏။

ငှက်တို့ကို ဖမ်းရန် ချောင်းနေသော မုဆိုးသည် ပိုက်ကွန်ကို ချီမ၍ ပျံသွားကြသော ခိုများကို တွေ့မြင်ရသည်တွင် နောက်မှ သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် ဤခိုအပေါင်းသည် စည်းလုံး ညီညွတ်ကြ၍သာ ငါ၏ ပိုက်ကွန်ကို ချီမ၍ သွားနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ စည်းလုံးမှု ပျက်စီးသွားလျှင် မြေသို့ကျမည်။ ထိုအခါ ငါ့အလိုအတိုင်းဖြစ်ရမည်ဟု စဉ်းစားရင်း ပြေးလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ခိုများ မျက်စိမမြင်နိုင်လောက်သည့် ဝေးကွာသော နေရာသို့ ရောက်သွားသောကြောင့် မုဆိုးသည် စိတ်ပျက်စွာ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ဟိရညက ကြွက်မင်း

မုဆိုး ပြန်သွားသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ခိုများက စိတြဂီဝါ ခိုမင်းအား အကျွန်ုပ်တို့ ဘာလုပ်ရမည်နည်းဟု မေးကြလေ၏။ စိတြဂီဝါ ခိုမင်းက ဤသို့ ပြောလေ၏။

အမိ အဖ အဆွေခင်ပွန်း ဤသုံးဦးသည် ပကတိ ပင်ကို သဘော အားဖြင့်ပင် ကောင်းကျိုးပြုတတ်လေ၏။ အခြားသော သူတို့သည်ကား အကြောင်းအကျိုးကို ကြည့်၍သာလျှင် ကောင်းကျိုးကို ပြုတတ်လေသည်။ ငါ၏မိတ်ဆွေ ဟိရညက ကြွက်မင်းသည် ဂဏ္ဍကီ မြစ်ကမ်း စိတြတောအုပ်၌ နေထိုင်၏။ ထိုကြွက်မင်းသည် ငါတို့၏ ကျော့ကွင်းကို ကိုက်ဖြတ်ပေးလိမ့် မည်။

ယင်းသို့ ပြောဆိုပြီးလျှင် ခိုအပေါင်းကို ခေါ်ဆောင်လျက် ခိုမင်းသည် ဟိရညက ကြွက်မင်း၏ထံသို့ ပျံသွားလေ၏။

ဟိရညက ကြွက်မင်းသည် ဘေးရန် လုံခြုံ စိတ်ချစေရန် ကယ်ပေါက် တစ်ရာရှိသော တွင်းကို ခိုင်ခံ့စွာ ပြုလုပ်၍ နေထိုင်လေသည်။ ခိုအပေါင်း တို့ ပျံကျလာသံကို ကြားရသောအခါ ဟိရညက ကြွက်မင်းသည် ဘေးရန် ဟု ထင်မှတ်ပြီးလျှင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကာ တွင်းထဲ၌ပင် တိတ်ဆိတ်စွာ နေလေ၏။

စိတြဂီဝါ ခိုမင်းက နှုတ်ခွန်းဆက်လေ၏။ အဆွေ ဟိရညက အဘယ့် ကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့ကို နှုတ်မဆက်သနည်း။

ဟိရညက ကြွက်မင်းသည် စိတြဂီဝါ ခိုမင်း၏ အသံကို ကျက်မိ၍ ဝမ်းသာအားရနှင့် တွင်းပြင်သို့ ထွက်လာပြီး ပြောလေသည်။

အလို... ငါ့ ကုသိုလ်ကံ တယ်ကောင်းပါကလား၊ ငါ၏မိတ်ဆွေ စိတြဂီဝါ ခိုမင်း ဆိုက်ရောက်လာပါကလား။

အကြင်သူသည် အဆွေခင်ပွန်းနှင့် အတူတကွ စကားပြောဆိုရ၏။ အကြင်သူသည် အဆွေခင်ပွန်းနှင့် အတူတကွ နေထိုင်ရ၏။ အကြင်သူသည် အဆွေခင်ပွန်းနှင့် အတူတကွ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရ၏။ ထိုသူလောက် ကုသိုလ် ကံကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် လောက၌ မရှိတော့ပေ။

ထို့နောက်တွင် ပိုက်ကွန်တွင် မိနေကြသည့် ခိုတို့ကို တွေ့မြင်၍

အံ့အားသင့်သွားကာ တစ်ခဏမျှ တွေဝေနေပြီးလျှင် အဆွေ၊ ဘယ်လို ဖြစ်ပျက်လာသနည်းဟု မေးလေ၏။

ခိုမင်း။ ။ အဆွေ ဟိရညက၊ ယခုကဲ့သို့ ပိုက်ကွန်တွင် မိရခြင်း သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ရှေ့ဘဝ အတိတ်ကံ၏ အကျိုးပေးမှုသာလျှင် ဖြစ်ပါ သည်။ အကြောင်းမူကာ အနာရောဂါ၊ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု၊ နောင်တ ပူပန်မှု၊ အနှောင်အဖွဲ့ ခံရမှု၊ ဘေးဒုက္ခ ခံရမှု၊ ဤငါးမျိုးသည် သတ္တဝါတို့အတွက် မိမိအပြစ်တည်းဟူသော သစ်ပင်မှ သီးသော အသီးတို့သာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ဟိရညက ကြွက်မင်းသည် စိတြဂီဝါ ခိုမင်း၏ အနှောင်အဖွဲ့ကို ကိုက်ဖြတ်ရန် အလျင်အမြန် ချဉ်းကပ်လာလေ သည်။

ခိုမင်း။ ။ အဆွေ၊ ယခုလို မလုပ်ပါနှင့်။ ရှေးဦးစွာ ကျွန်ုပ်ကို မှီခို နေထိုင်ကြသည့် ခိုအပေါင်း၏ ကျော့ကွင်းကို ဖြတ်ပါ။ ထို့နောက်မှ ကျွန်ုပ်၏ ကျော့ကွင်းကို ဖြတ်စေချင်ပါသည်။

ကြွက်မင်း။ ။ ကျွန်ုပ်သည် အားအစွမ်းနည်းသူဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ် သွားများကလည်း နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းသည်။ ဤခိုအားလုံး၏ ကျော့ကွင်းကို အဘယ်မှာလျှင် ကိုက်ဖြတ်နိုင်မည်နည်း။ ကျွန်ုပ်၏ သွားများ မကျိုးမချင်း အဆွေ၏ ကျော့ကွင်းကို ကိုက်ဖြတ်မည်။ ထို့နောက်မှ ဤခိုအပေါင်း၏ အနှောင်အဖွဲ့ကို အစွမ်းရှိသလောက် ကိုက်ဖြတ်မည်။

ခိုမင်း။ ။ ကျေးဇူး အထူး တင်ပါ၏။ သို့သော်လည်း ခိုအပေါင်း တို့၏ အနှောင်အဖွဲ့ကိုသာလျှင် တတ်နိုင်သလောက် ရှေးဦးစွာ ကိုက်ဖြတ်ပါ။

ကြွက်မင်း။ ။ မိမိကိုယ်ကို စွန့်ပယ်၍ မိမိကို မှီခိုနေထိုင်သူတို့အား ကယ်ဆယ်စောင့်ရှောက်ခြင်းသည် နိတိကျမ်းသိ ပညာရှိတို့၏ အလိုမဟုတ် ပေ။

ဘေးဒုက္ခအတွက် ဥစ္စာကို စောင့်ရှောက်သင့်လေသည်။ ဥစ္စာဖြင့် သားမယားကို စောင့်ရှောက်သင့်လေသည်။ ဥစ္စာဖြင့်လည်းကောင်း၊ သား မယားဖြင့်လည်းကောင်း မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်သင့်လေသည်။

အသက်သည် တရား၊ ဥစ္စာ၊ ကာမဂုဏ်၊ လွတ်ငြိမ်းမှုတို့၏ တည်ရာ အကြောင်းဖြစ်သည်။ အသက်ကို ဖျက်ဆီးသူသည် အလုံးစုံကို ဖျက်ဆီးသူ

မည်လေ၏။ အသက်ကို စောင့်ရှောက်သူသည် အလုံးစုံကို စောင့်ရှောက်သူ မည်လေ၏။

ဓိုမင်း။ ။ အဆွေ၊ နီတိကျမ်း သဘောသည် အဆွေပြောသည့် အတိုင်း မှန်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ကို မှီခိုနေထိုင်သူတို့၏ ဆင်းရဲဒုက္ခကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သည်းခံ မနေနိုင်ပါ။

ပညာရှိသည် သူတစ်ပါး၏ အကျိုးစီးပွားအတွက် မိမိ၏ စည်းစိမ်နှင့် အသက်ကို စွန့်လွှတ်သင့်လေသည်။ စည်းစိမ်နှင့် အသက်၏ ပျက်စီးမှုသည် မချွတ်ဖြစ်မည်ဖြစ်လေရာ ကောင်းမှုအတွက် စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် အမြတ်ဆုံးဖြစ်လေ၏။

ဇာတ်၊ သဏ္ဍာန်၊ အရည်အချင်းအရ ကျွန်ုပ်နှင့် တူညီသည့် ဤခိုအပေါင်း ကျွန်ုပ်ကို ဆည်းကပ်ခစားရခြင်း၏ အကျိုးသည် ယခုလို အခါမျိုးမှမရှိလျှင် မည်သည့်အခါမှာမှ ရှိတော့မည်မဟုတ်ပေ။

လခ ရိက္ခာကို မရဘဲနှင့် ဤခိုများသည် ကျွန်ုပ်ကို မှီခိုဆည်းကပ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ အသက်နှင့် လဲလှယ်၍ ဤခိုအပေါင်း၏ အသက်ရှင်ကြောင်းကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပါ။

အဆွေ၊ အသား အသွေး အရိုး ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်တို့ဖြင့် ပြုလုပ်ဖန်တီး၍ထားသော မချွတ် ပျက်စီးမည့် ခန္ဓာကိုယ်အား ငဲ့ကွက်မှုကို စွန့်ပယ်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ကျော်စောမှုကို စောင့်ရှောက်ပါ။

အညစ်အကြေးတို့ဖြင့် ပြည့်ဝနေသည့် အတည်မမြဲသော ကိုယ်ခန္ဓာဖြင့် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သည့် အမြဲတည်သော ကျော်စောမှုကို ရယူသင့်လေသည်။ ထိုကျော်စောမှုမျိုးကို ရရှိလျှင် ဘယ်အရာကိုမဆို မရရှိဘဲ ရှိမည်မဟုတ်တော့ပေ။

ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ဂုဏ် အရည်အချင်း၌ အလွန်ပင် ထူးခြား ကွဲပြားချက်ရှိလေသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာသည် မကြာမြင့်မီ ပျက်စီးရမည်ဖြစ်၏။ ဂုဏ် အရည်အချင်းသည်ကား ကမ္ဘာဆုံးအောင် တည်မြဲမည်ဖြစ်လေ၏။

ခိုမင်း၏ စကားကို ကြားရ၍ ကြွက်မင်းသည် နှစ်သက်ရွှင်လန်းကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထပြီးလျှင် အဆွေ၊ အဆွေသည် ယခုလောက် မိမိကို မှီခိုနေသူတို့အား ငဲ့ညှာထောက်ထားပါလျှင် လောကသုံးပါး၏ အကြီးအမှူး

သာလျှင် ဖြစ်ထိုက်ပါပေ၏ဟု ပြောဆို၍ ခိုအပေါင်း၏ အနှောင်အဖွဲ့ကို ကိုက်ဖြတ်လေ၏။ ထို့နောက် ကြွက်မင်းသည် ခိုအပေါင်းအား ရိုသေလေးစားခြင်းနှင့်တကွ စကားပြောဆိုပြန်လေ၏။

အဆွေ စိတြဂီဝါ ခိုမင်း၊ ဤပိုက်ကွန်တွင် မိရသည့်ကိစ္စ၌ အပြစ်ရှိသည်ဟု ယူဆပြီးလျှင် မိမိကိုယ်ကို မထီမဲ့မြင် မပြုလုပ်သင့်ပေ။ အကြောင်းမူကား...

ယူဇနာ တစ်ရာထက် ဝေးကွာသော အရပ်မှာပင် မိမိအစာကို မြင်နိုင်သော လင်းတငှက်သည် သေချိန်ရောက်လာမှု အပါးတွင်ရှိသည့် ကျော့ကွင်းအနှောင်အဖွဲ့ကို မမြင်ပေ။

လနှင့် နေတို့ ရာဟုဂြိုဟ် အနှိပ်စက်ခံရခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်နှင့် မြွေတို့ ဖမ်းဆီးတုပ်နှောင်မှု ခံရခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပညာရှိတို့ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ရခြင်းကိုလည်းကောင်း တွေးရှု ဆင်ခြင်၍ ကံကြမ္မာသည်သာလျှင် အင်အားကြီးမားပေ၏ဟု ကျွန်ုပ် ထင်မြင်ယူဆပေသည်။

ကောင်းကင်၌ လှည့်လည် ပျံသန်း၍နေသော ငှက်တို့သည်လည်း ဘေးရန်ဒုက္ခ ရောက်ကြရသည်။ ကျွမ်းကျင်သော တံငါတို့သည် အလွန်နက်ရှိုင်း၍ မထောက်မိနိုင်သည့် ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာထဲမှလည်း ငါးတို့ကို ဖမ်းယူ သတ်ဖြတ်ကြလေသည်။ ဤလောက၌ လျှို့ဝှက်လုံခြုံသည့် နေရာဟူ၍ မရှိ။ ပျက်စီးမှုလက်ကို ဆန့်တန်း၍ထားသော သေမင်းသည် ဝေးစွာသော အရပ်မှလည်း ဆွဲငင် ဖမ်းယူလေသည်။

ယင်းသို့ ပြောဆိုလျက် ကြွက်မင်းသည် ဧည့်ဝတ်ကျော့ပွန်စွာပြုပြီးလျှင် လည်ချင်းယှဉ်ဖက် ချစ်ကြည်စွာ နှုတ်ဆက်လေ၏။ ထို့နောက်တွင် စိတြဂီဝါ ခိုမင်းသည် အခြံအရံနှင့်တကွ သူ့နေရာသို့ ပျံသွားလေသည်။ ဟိရညက ကြွက်မင်းကား သူ၏ တွင်းထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

အယုတ် အလတ် အမြတ်မရွေး အဆွေခင်ပွန်းများစွာကို မိတ်ဖွဲ့ပေါင်းသင်းသင့်လေသည်။ ကြွက်တည်းဟူသော မိတ်ဆွေကြောင့် ခိုအပေါင်းသည် အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ လဗုပတနက အမည်ရှိသော ကျီးသည် ခိုနှင့် ကြွက်တို့ အဖြစ်အပျက်ကို အစအဆုံး တွေ့မြင် သိရှိရသည်ဖြစ်၍ အံ့ဩစွာဖြင့် ဤသို့

ပြောလေ၏။

အို ဟိရညက ကြွက်မင်း၊ အသင်သည် အလွန် ချီးမွမ်းထိုက်သူ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ ကျွန်ုပ်လည်း သင်နှင့်အတူ မိတ်ဆွေ ဖွဲ့လိုပါသည်။ ယနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်အား သင်၏ ရင်းချာသော မိတ်ဆွေတစ်ဦးအနေဖြင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံပါ။

လဗုပတနက ကျီး၏ စကားကို ကြားရသောအခါ ဟိရညက ကြွက်သည် တွင်းထဲမှနေပြီး သင် အဘယ်သူနည်းဟု မေးလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ် လဗုပတနက အမည်ရှိ ကျီးဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခါ ဟိရညက ကြွက်က ရယ်မောလျက် ဤသို့ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ် သင်နှင့်အတူ ဘယ်မှာ မိတ်ဖွဲ့ဝံ့မည်နည်း။ လောက၌ သင့်လျော်နှီးနှော မိသည့် အရာဝတ္ထု အချင်းချင်းကိုသာလျှင် ယှဉ်တွဲပေါင်းစပ်၍ ရသည်။ ကျွန်ုပ်က အစာဖြစ်၍ သင်က စားတတ်သူဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦး၏ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းသည် အဘယ်မှာ ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။

အစာ ဖြစ်သူနှင့် စားတတ်သူ နှစ်ဦးတို့၏ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်း သည် ပျက်စီးခြင်း၏ အကြောင်းရင်းသာလျှင် ဖြစ်၏။ မြေခွေးကြောင့် ကျော့ကွင်း၌ မိရရှာသော သမင်ကို ကျီးသည် စောင့်ရှောက်ကယ်ဆယ်ဖူး လေပြီ။

သမင်၊ ကျီး မြေခွေး

မဂဓတိုင်း၌ စမ္မကာဝတီ အမည်ရှိသော တောအုပ်ကြီးတစ်ခု ရှိလေ ၏။ ထိုတောအုပ်၌ သမင်နှင့် ကျီးတို့သည် အချိန်ကာလ ကြာမြင့်စွာကပင် အလွန် ချစ်ခင် ရင်းနှီးစွာ ပေါင်းသင်းနေထိုင် လာခဲ့ကြလေ၏။ တစ်နေ့သ၌ သမင်သည် တစ်ကောင်တည်း တောအုပ်ထဲတွင် လှည့်လည်ကျက်စားလေ သော် မြေခွေးတစ်ကောင်သည် ထိုသမင်ကို တွေ့မြင်ရ၍ ဤသိမ်မွေ့ နူးညံ့ သော သမင်သားကို ဘယ်လိုလုပ် စားရပါမည်နည်း၊ ရှေးဦးစွာ အကျွမ်း တဝင် ဖြစ်အောင်လုပ်လျှင် စားဖို့ရန် လွယ်ကူလိမ့်မည်ဟု ဆင်ခြင် စဉ်းစား လျက် သမင်၏အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။

မြေခွေး။ ။ အဆွေ သမင်၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာပါစ။

သမင်။ ။ သင် ဘယ်သူနည်း။

မြေခွေး။ ။ ကျွန်ုပ်သည် ခုဒြေဗုဒ္ဓိ အမည်ရှိ မြေခွေးဖြစ်ပါသည်။ ဤတောအုပ်တွင် အပေါင်းအဖော် အဆွေခင်ပွန်း မရှိသည်ဖြစ်၍ သူသေကဲ့သို့ တစ်ဦးတည်း နေရပါ၏။ ယခုမူကား သင်ကဲ့သို့သော အဆွေခင်ပွန်းကို တွေ့ရပြီဖြစ်၍ အသက်တစ်ဖန် ပြန်ရှင်ကာ 'ဇီဝလောက' သို့ ဝင်ရပါတော့မည်။ ကျွန်ုပ် သင်၏ အပေါင်းအဖော် လုပ်ပါရစေ။

သမင်။ ။ ယင်းသို့ဖြစ်မှု သင်၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ ပေါင်းသင်း နေထိုင်ကြမည်။

ထို့နောက် အရောင်တည်းဟူသော ပန်းပွင့်တို့ဖြင့် တင့်တယ်ပွင့်လန်းလျက်ရှိသော နေမင်းသည် အရောင်မှိန်ပျောက် အတ္တတောင်ကွယ်သို့ ရောက်သွားလေသော် သမင်သည် မြေခွေးကို သူ၏ နေရာသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ထိုနေရာရှိ စံကားပင်၏ အကိုင်းထက်၌ သမင်၏ မိတ်ဆွေရင်းဖြစ်သူ ပံသုဗုဒ္ဓိ အမည်ရှိသော ကျီးတစ်ကောင်သည် နားနေလေသည်။

ထိုကျီးက သမင်နှင့် ပါလာသော မြေခွေးကို တွေ့ရ၍ အဆွေ သမင်၊ သင်နှင့်အတူ ပါလာသူ အဖော်ကား မည်သူနည်းဟု မေးလိုက်လေသည်။

သမင်။ ။ ဤသူကား မြေခွေးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အတူ အဆွေခင်ပွန်းအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေထိုင်လို၍ လိုက်လာခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ကျီး။ ။ အဆွေ၊ သူစိမ်းတစ်ရံဆံနှင့် ရုတ်တရက် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်းသည် မသင့်လျော်ပေ။ အမျိုးအနွယ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တကို သေချာစွာ မသိရသေးသော သူစိမ်းအား နေရာထိုင်ခင်းကို မပေးသင့်ပေ။ ကြောင်၏ အပြစ်ကြောင့် လင်းတအိုတစ်ကောင် အသတ်ခံရဖူးလေပြီ။

လင်းတအိုနှင့် ကြောင်

ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းပါးရှိ ဂိဇ္ဈကူဋ အမည်ရှိသော တောင်ပေါ်၌ ကြီးစွာသော ညောင်ချဉ်ပင်ကြီး တစ်ပင်ရှိလေ၏။ ထိုညောင်ချဉ်ပင်၏ အခေါင်းထဲ၌ ရှေးဘဝ ကံမကောင်းသဖြင့် ခြေသည်း လက်သည်းကလည်း ကျွတ်ကြွေ၊ မျက်စိကလည်း ကန်း၍နေသော ဇရုဂ္ဂ အမည်ရှိ လင်းတအိုကြီး တစ်ကောင် ရှိသည်။

ထိုညောင်ချဉ်ပင်၌ နေကြသော ငှက်တို့သည် လင်းတအိုကြီးအား သနားကြသည်ဖြစ်၍ မိမိတို့ အစာထဲမှ ထုတ်နုတ်ခွဲဝေကာ ပေးကမ်းလေ့ ရှိကြလေသည်။ ငှက်တို့ ပေးကမ်းသော အစာဖြင့် အသက်ရှင်နေရရှာသော လင်းတအိုကြီးသည် တစ်ယောက်ကျေးဇူး တစ်ဦးမျှော်ထောက်လျက် ငှက် ငယ်ကလေးများကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သည့် တာဝန်ကို ယူပြီးလျှင် ကလေးထိန်းအလုပ်ကို ပြုလုပ်ရလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဒီဃကဏ္ဍ အမည်ရှိသော ကြောင်တစ်ကောင်သည် ငှက်ပေါက်စကလေးများကို စားရန် ထိုနေရာသို့ ရောက်လာလေ၏။ ငှက် ကလေးများသည် ရန်သူ ကြောင်ကို တွေ့မြင်ရ၍ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကာ အော်မြည်ကြလေသည်။ ငှက်ကလေးများ၏ စိစိညံ့ညံ့ အော်သံကို ကြားရ သောအခါ လင်းတအိုသည် ဘယ်သူ့လာသနည်းဟု ခက်ထန်သော အသံ ဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

ဒီဃကဏ္ဍ ကြောင်သည် လင်းတကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ကြောက်ရွံ့ သွားပြီးလျှင် အလို ငါ လင်းတစာ ဖြစ်ရတော့မှာပါကလား။ သို့သော် အနီးသို့ မဆိုက်ရောက်လာသေးသမျှသာ ဘေးကို ကြောက်သင့်လေသည်။ အနီးသို့ ဆိုက်ရောက်လာသော ဘေးကို တွေ့ရလျှင်မူ လူသည် ဆင်ခြင် စဉ်းစား၍ သင့်သလို စီစဉ်ပြုလုပ်သင့်လေသည်။

ယခုမူကား အလွန်နီးကပ်နေပြီဖြစ်၍ ထွက်ပြေးဖို့ရန် မဖြစ်တော့ပြီ။ ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့၊ လင်းတ အနီးသို့ကပ်ပြီး မိတ်ဖွဲ့ စမ်းကြည့်ဦးမည် ဟု ဆင်ခြင်တွေးတောလေ၏။

ကြောင်။ ။ လင်းတမင်း၊ အသင် လင်းတမင်းအား ကျွန်ုပ် ဦးညွတ် ပါ၏။

လင်းတ။ ။ သင် ဘယ်သူနည်း။

ကြောင်။ ။ ကျွန်ုပ် ကြောင် ဖြစ်ပါသည်။

လင်းတ။ ။ သယ် အခုချက်ချင်း ထွက်သွား၊ မသွားလျှင် ငါ သင့်ကို သတ်ပစ်မည်။

ကြောင်။ ။ ရှေးဦးစွာ ကျွန်ုပ်၏စကားကို ဆုံးအောင် နားထောင် ပါဦး။ ထို့နောက် အကယ်၍ သတ်ထိုက်သည်ဟု ထင်ပါလျှင် ထိုအခါကျမှ

သတ်စေလိုပါသည်။ အမျိုးဇာတ်ကို ကြည့်ရုံမျှဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူကို သတ်ထိုက်သူ သို့မဟုတ် ပူဇော်ထိုက်သူဟူ၍ ဆုံးဖြတ်သင့်ပါသလော၊ အမူအကျင့် သေချာစွာ စုံစမ်း စစ်ဆေးပြီးမှသာလျှင် သတ်ထိုက်သူ သို့မဟုတ် ပူဇော်ထိုက်သူဟူ၍ ဆုံးဖြတ်သင့်ပါသည်။

လင်းတ။ ။ သင် ဘာကိစ္စ ဤနေရာသို့ လာသနည်း။

ကြောင်။ ။ ကျွန်ုပ်သည် ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်း၌ အမြဲရေချိုးလေ့ရှိပါသည်။ သက်သတ်လွတ် စားပြီး မြတ်သော 'စန္ဒြာယဏ' အကျင့်ကို ကျင့်နေသူဖြစ် ပါသည်။ တရားဓမ္မကို သွန်သင် ပြသမှု၌ မွေ့လျော်သူဖြစ်ကြောင်း၊ ယုံကြည် ကိုးစားထိုက်သူဖြစ်ကြောင်း စသော အသင် လင်းတမင်း၏ ဂုဏ်ပုဒ်တို့ကို ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့မှောက်၌ ငှက်တို့သည် မကြာခဏ ထုတ်ဖော် ချီးကျူးကြပါ သည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း ပညာနှင့် အရွယ် ကြီးမားသူ အသင် လင်းတမင်း ၏ တရားဓမ္မကို နာကြားလိုသောကြောင့် ဤအရပ်သို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ အသင် လင်းတမင်းသည် တရားရှင် ဖြစ်ပါလျက် ဧည့်သည် အကျွန်ုပ်ကို သတ်ဖြတ်ဖို့ရန် ကြံရွယ်ပါသလော။

အိမ်သို့ ရောက်လာမှု ရန်သူကိုသော်လည်း သင့်လျော်သည့် ဧည့်ဝတ် ကို ပြုသင့်လေသည်။ ဤကား အိမ်ရှင်တို့၏ တာဝန်ဝတ္တရားဖြစ်သည်။ သစ်ပင်သည် အပါးသို့ ရောက်လာသော မိမိကို ခုတ်ဖြတ်မည့်သူ၏ အထံမှ ပင် အရိပ်ကို မရုပ်သိမ်းပေ။

ဧည့်ခံ ကျွေးမွေးရန် စားဖွယ်သောက်ဖွယ် မရှိလျှင် ချိုသာသော စကားဖြင့်ပင် ဧည့်ဝတ်ကို ပြုသင့်လေသည်။ ထိုင်စရာ မြက်ခင်း၊ နေစရာ နေရာ၊ သောက်ရေ၊ သုံးရေ၊ ချိုသာ အေးမြသော စကား၊ ဤ လေးပါးသည် လူကောင်း သူကောင်းတို့၏ အိမ်၌ အမြဲရှိနေလေသည်။

ကြီးသည်ဖြစ်စေ၊ ငယ်သည်ဖြစ်စေ၊ ပျိုသည်ဖြစ်စေ၊ အိုသည်ဖြစ်စေ၊ ယုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မြတ်သည်ဖြစ်စေ အိမ်သို့ ရောက်လာမှု အထိုက် အလျောက် ရိုသေလေးစားသင့်ပေ၏။

သူတော်ကောင်းတို့သည် ဂုဏ်မဲ့သူတို့၏ အပေါ်၌လည်း ကြင်နာ ထောက်ထား သနားငဲ့ညွှာကြကုန်၏။ လသည် စက္ကနာလ အိမ်ပေါ်၌ ကျရောက် ထိန်လင်း၍နေသော မိမိ၏ အရောင်အဝါကို ပြန်ရုပ်သိမ်းရိုး

ထုံးစံမရှိပေ။

ဧည့်သည်သည် အိမ်သည်၏ အိမ်မှ စိတ်ပျက်ပြန်သွားရလျှင် သူ၏ မကောင်းမှုကို အိမ်ရှင်အား ပေးခဲ့၍ အိမ်ရှင်၏ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ယူငင် သွားတတ်လေသည်။

အမျိုးမြတ်သူ၏ အိမ်သို့ အမျိုးနိမ့်သူ ဧည့်သည် ရောက်လာသော် လည်း ထိုဧည့်သည်ကို အထိုက်အလျောက် ရိုသေလေးစားသင့်ပေသည်။ အကြောင်းမူကား ဧည့်သည်သည် နတ်သဖွယ် ဖြစ်၏။

လင်းတ။ ။ ကြောင်သည် အသားကို ကြိုက်တတ်သော သတ္တဝါ ဖြစ်၏။ ဤသစ်ပင်၌လည်း ငှက်ငယ်များ နေထိုင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ငါ ဤသို့ ပြောရခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအခါ ကြောင်က မြေကြီးကို လက်ဖြင့်တို့လျက် နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်ထိပြီး ဤသို့ ပြောလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တရားကျမ်းဂန်ကို ကြားနာရသည် ဖြစ်၍ အာသာရမ္မက် ကင်းပျောက်သွားပြီးလျှင် အလွန် ကျင့်နိုင်ခဲ့သည့် 'စန္ဒြာယဏ' အကျင့်ကို ကျင့်သုံးနေသူဖြစ်ပါသည်။ တရားကျမ်းစာ အစောင်စောင်တို့သည် အချင်း ချင်း မညီမညွတ် ငြင်းခုံကွဲပြားနေကြသော်လည်း မညှဉ်းဆဲ မသတ်ဖြတ် ခြင်းသည် မြတ်သော တရားဖြစ်၏။ (အဟိံသာ ပရမော ဓမ္မော) ဟူသော အယူဝါဒ၌ကား တစ်သဘောတည်း ဖြစ်ကြပါ၏။

မညှဉ်းဆဲခြင်းသည် မြတ်သောတရားဖြစ်၏။ မညှဉ်းဆဲခြင်းသည် မြတ်သော ဣန္ဒြေကို ဆုံးမမှုဖြစ်၏။ မညှဉ်းဆဲခြင်းသည် မြတ်သော အလှူ ဒါနဖြစ်၏။ မညှဉ်းဆဲခြင်းသည် မြတ်သော အကျင့်ဖြစ်၏။ မညှဉ်းဆဲခြင်း သည် မြတ်သော ယဇ်ပူဇော် ပသမှုဖြစ်၏။ မညှဉ်းဆဲခြင်းသည် မြတ်သော ခွန်အားဖြစ်၏။ မညှဉ်းဆဲခြင်းသည် မြတ်သော မိတ်ဆွေဖြစ်၏။ မညှဉ်းဆဲ ခြင်းသည် မြတ်သော ကျမ်းဂန်ပေစာ ဖတ်ရွတ် ကြားနာမှုဖြစ်၏။ မညှဉ်းဆဲ ခြင်းသည် မြတ်သော သစ္စာဖြစ်၏။

အကြောင်းမူကား မညှဉ်းဆဲခြင်းအားဖြင့် အားလုံးသော တရား အကျင့်များ ပြည့်ဝနိုင်လေသည်။ အကြင်သူသည် ညှဉ်းဆဲ သတ်ဖြတ်မှု ဟူသမျှ ကင်း၏။ အစစ အရာရာကို သည်းခံနိုင်၏။ အားလုံး၏ မှီခိုအား

ထားရာဖြစ်၏။ ထိုသူသည် နတ်ပြည်သို့ လားရလေသည်။

တရားဓမ္မသည်သာလျှင် တစ်ဦးတည်းသော အဆွေခင်ပွန်းကောင်း မည်လေ၏။ တရားဓမ္မသည် သေသည့်အခါ၌လည်း မိမိနှင့် အတူတကွ အစဉ်တစိုက် လိုက်ပါတတ်လေ၏။ အခြားသော အရာတို့သည်ကား ကိုယ် ကာယနှင့် အတူတကွ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။

သတ္တဝါတစ်ဦးဦး အသားကို စားသည့်အခါတွင် စားသူနှင့် အစား ခံရသူ နှစ်ဦးတို့၏ ထူးခြားပုံကို ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်ပါ။ တစ်ဦး၏ နှစ်သက် မြန်ရှက်ခြင်းသည် တစ်ခဏမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း တစ်ဦးမူကား အသက် ဇီဝိန် ပျက်စီး သေပျောက်ရရှာလေသည်။

ဝမ်းဗိုက်ကို တော၌ အလေ့ကျပေါက်သည့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဖြင့် ဖြည့်တင်းနိုင်လေသည်။ ဆာလောင်သော ဝမ်းဗိုက် တွက်တာကြောင့် ကြီးစွာ သော မကောင်းမှုကို မပြုသင့်ပေ။ မိမိ အသက်နှင့် နှိုင်းစာ၍ သူတစ်ပါး အသက်ကို စောင့်ရှောက်သင့်လေသည်။

ယင်းသို့ အယုံသွင်းပြီး ကြောင်သည် လင်းတ၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် သစ်ခေါင်းထဲ၌ နေလေ၏။ ထို့နောက် တစ်နေ့သောအခါတွင် ကြောင်သည် ငှက်ကလေးများကို ဖမ်း၍ သစ်ခေါင်းထဲသို့ ချီယူကာ စားလေ၏။

မိမိတို့၏ ငှက်ငယ်များ ပျောက်ဆုံးသွားသည်ဖြစ်၍ ငှက်တို့သည် ငိုကြွေး မြည်တမ်းကြပြီးလျှင် ဟိုဟိုသည်သည် လိုက်လံရှာဖွေကြလေ၏။ ထိုအကြောင်းကို သိရသော ကြောင်သည် လျင်မြန်စွာ သစ်ခေါင်းထဲမှ ထွက် ပြေး တိမ်းရှောင်သွားလေသည်။

မိမိတို့၏ ရင်သွေး ငှက်ကလေးများ ပျောက်ဆုံးသွားသဖြင့် သောက ရောက်နေကြသော ငှက်တို့သည် နေရာအနှံ့အပြား ရှာဖွေကြလေရာ သစ် ခေါင်းထဲတွင် ငှက်ကလေးများ၏ အရိုးတို့ကို သွားတွေ့ကြလေ၏။ ထိုအခါ ဤ ကျေးဇူး ယုတ်ကန်းသော လင်းတအိုသည် ငါတို့၏ သားငယ်များကို စားပစ်လေပြီဟု တထစ်ချ ဆုံးဖြတ်ကြပြီးလျှင် လင်းတအိုကြီးကို ဝိုင်းအုံ ထိုးဆိတ် သတ်ပစ်လိုက်ကြလေသတည်း။

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ မြေခွေးက အမျက်ဒေါသ ထွက်ပြီး လျှင် ဤသို့ ပြောလေသည်။

သင်နှင့် သမင် ရှေးဦးစွာ တွေ့ကြုံရသည့်နေ့၌ သင့်အမျိုးအနွယ်
နှင့် စိတ်နေသဘောထားကို မသိရပေ။ သို့ဖြစ်ပါလျက် သင်တို့ အဘယ်
ကြောင့် မိတ်ဆွေဖြစ်နေကြသနည်း။ သင်တို့နှစ်ဦး၏ ပေါင်းသင်းဆက်နွယ်
မှုသည် အဘယ်ကြောင့် ယနေ့ထက်တိုင် ခိုင်မြဲ၍ နေသနည်း။

ပညာရှိ မရှိသော အရပ်၌ ပညာ အနည်းငယ်ရှိသောသူကို ချီးမွမ်း
သင့်လေသည်။ အနှစ်မရှိသော တော၌ ကြက်ဆူပင်သည် မင်းမူလေ၏။

ဤလူကား ငါ့လူ၊ ထိုလူကား သူ့လူ၊ ဤသူကား ရင်းနှီးသူ၊ ဤသူ
ကား သူစိမ်းဟု ရေတွက်စိစစ်ခြင်းသည် သဘောထား သေးနပ်သူတို့၏
အလုပ်ဖြစ်၏။ သဘောထား မြင့်မြတ်သူ၊ သနားညှာတာစိတ်ရှိသူတို့ အဖို့
မှာမူ မြေတစ်ပြင်လုံး တစ်အိမ်ထောင်တည်းသာလျှင် ဖြစ်လေ၏။

ထို့ကြောင့် သမင်သည် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သကဲ့သို့ အသင်
ကျီးလည်း ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေပင်ဖြစ်ပါသည်။

သမင်။ ။ ဤသို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြန်အလှန် ငြင်းခုံပြောဆို
နေ၍ အကျိုးမရှိပါ။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး တစ်နေရာတည်းမှာ အချင်းချင်း
ယုံကြည်စိတ်ချပြီး ပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြကုန်စို့။ တစ်စုံတစ်ဦးသည် တစ်စုံ
တစ်ဦး၏ မိတ်ဆွေလည်းမဟုတ်ပေ။ ရန်သူလည်းမဟုတ်ပေ။ အပြုအမူ
အရသာလျှင် မိတ်ဆွေ၊ ရန်သူ ဖြစ်နိုင်လေသည်။

ထို့နောက်တွင် ကျီးလည်း သဘောတူရတော့လျက် ကျီး၊ သမင်၊
မြေခွေး သုံးဦးသည် နံနက်ခင်း၌ မိမိတို့ အလိုရှိရာနေရာသို့ သွားရောက်
ကျက်စားနေကြလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဆိတ်ကွယ်ရာ နေရာတစ်ခုတွင် မြေခွေးသည် သမင်
အား အဆွေသမင်၊ ဤတော၏ တစ်ဖက်၌ ကောက်စပါး ပေါများသော
လယ်ကွက်တစ်ခုရှိသည်။ ထိုနေရာသို့ သင့်ကို ခေါ်သွားပြီး ပြပါမည်ဟု
ပြောပြီးလျှင် ထိုနေရာသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ထိုနေ့မှ အစပြု၍ သမင်သည်
နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မြေခွေး ညွှန်ပြသည့် လယ်ကွက်သို့ သွားပြီးလျှင် ကောက်
စပါးတို့ကို စားသောက်နေလေ၏။ ထို့နောက် ရက်အနည်းငယ် ကြာလွန်
သွားလတ်သော် လယ်ရှင်သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သမင် လာစားသည်ကို
တွေ့မြင်၍ ထိုနေရာ၌ ကျော့ကွင်းကို ထောင်ထားလေ၏။ နောက်နေ့တွင်

ထိုလယ်ကွင်းသို့ သမင် လာစားသောအခါ ကျော့ကွင်း၌ မိလေ၏။

သမင်သည် ငါ့ကို ဤ သေမင်းကျော့ကွင်းသဖွယ်ဖြစ်သည့် မုဆိုး၏ ကျော့ကွင်းမှ မိတ်ဆွေမှတစ်ပါး အခြား မည်သူသည် ကယ်ဆယ်စောင့်ရှောက်နိုင်မည်နည်းဟု တွေးတော စဉ်းစားလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း မြေခွေး ထိုနေရာသို့ ရောက်လာလေသည်။ မြေခွေးသည် သမင်၏အနီး၌ရပ်လျက် ငါ၏ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော အလုပ်သည် အောင်မြင်ပြီ၊ တစ်ခါဖြင့် ငါ့အလို ပြည့်တော့မည်၊ လယ်ရှင်ပိုင်းဖြတ် ခုတ်စဉ်းထားသော သမင်သားကို စိတ်တိုင်းကျ စားရတော့မည်ဟု တွေးတော ဝမ်းမြောက်နေလေ၏။

သမင်သည် မြေခွေးကို တွေ့ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အားတက်ရွင်လန်းပြီးလျှင် ဤသို့ ပြောလေ၏။

အဆွေ၊ ကျွန်ုပ်၏ အနှောင်အဖွဲ့ကို ကိုက်ဖြတ်ပေးပါ။ ကျွန်ုပ်ကို အမြန် ကယ်ဆယ်စောင့်ရှောက်ပါ။

ဘေးရောက်သောအခါ၌ မိတ်ဆွေကောင်းကို သိနိုင်လေသည်။ စစ်ပွဲ၌ သူရဲကောင်းကို သိနိုင်လေသည်။ ကြွေးမြီ တင်ရှိသောအခါ၌ မှန်ကန်ရိုးဖြောင့်သူကို သိနိုင်လေသည်။ ဥစ္စာပစ္စည်း ပျက်စီးဆုံးရှုံးသောအခါ၌ မယားကောင်းကို သိနိုင်လေသည်။ ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်သောအခါ၌ ဆွေမျိုးကောင်းကို သိနိုင်လေသည်။ ပျော်ပွဲသဘင် ကျင်းပသောအခါ၌လည်းကောင်း၊ ပျက်စီးဆုံးပါးသောအခါ၌လည်းကောင်း၊ ငတ်မွတ်သောအခါ၌လည်းကောင်း၊ တိုင်းပြည်ပျက်သောအခါ၌လည်းကောင်း၊ မင်းထံစိုးမှောက် (ရုံးပြင်ကနား) ရောက်သောအခါ၌လည်းကောင်း၊ သုသာန်သင်္ချိုင်း၌လည်းကောင်း အဖော်အဖြစ် မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်လာသူသည် အဆွေခင်ပွန်းကောင်းမည်လေသည်။

မြေခွေးသည် ကျော့ကွင်းကို သေချာစွာ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလျက် ခိုင်ခံ့သော ကျော့ကွင်းဖြစ်ကြောင်းကို သိရသောအခါ အဆွေသမင်၊ ဤကျော့ကွင်းသည် သတ္တဝါတို့၏ အကြောဖြင့် ပြုလုပ်ထား၏။ သို့ဖြစ်၍ ယနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ နေ့ကြီး ရက်ကြီးမှာ ဤအကြောကြိုးတို့ကို ကျွန်ုပ်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သွားနှင့်ထိလို့ ဖြစ်မည်နည်း၊ အဆွေ၏ စိတ်၌ တစ်မျိုး

တစ်မည် မမှတ်ထင်ဘူးဆိုပါလျှင် နံနက်မိုးသောက်မှ အဆွေ ပြောသည့် အတိုင်း ကျွန်ုပ် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးပါမည်ဟုပြောလျက် အနီးအနားတွင် ပုန်းအောင်းနေလေ၏။

ကျီးသည် နေရောင်ကွယ်ပျောက်၍ ညနေချမ်းအချိန်သို့ ရောက်သော် လည်း သမင် ပြန်မလာသဖြင့် စိုးရိမ်ပူပန်ပြီးလျှင် အနံ့အပြား လိုက်လံ ရှာဖွေလေ၏။ ထိုအခါ ကျော့ကွင်းတွင် မိ၍ အတိဒုက္ခ ရောက်နေရှာသော သမင်ကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ အံ့ဩထိတ်လန့်စွာဖြင့် အဆွေ သမင်၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေသနည်းဟု မေးလေ၏။

သမင်။ ။ အဆွေကျီး၊ အဆွေ၏ စကားကို နားမထောင်မိခြင်း ၏ အကျိုးပေးသာ ဖြစ်ပါ၏။ အကျိုးစီးပွား လိုလားသူ မိတ်ဆွေတို့၏ စကားကို မနာယူသော သူ၏အထံသို့ ဘေးရန်သည် ရောက်လာတတ်လေ သည်။ မိတ်ဆွေကောင်းတို့၏ စကားကို မနာယူခြင်းသည် ရန်သူတို့အတွက် အခွင့်ကောင်းဖြစ်လေသည်။

ကျီး။ ။ မြေခွေးစဉ်းလဲ အခု ဘယ်မှာနေသနည်း။

သမင်။ ။ ကျွန်ုပ်၏အသားကို စားသောက်ရန် ဤအနားမှာပင် စောင့်စား၍ နေပါလိမ့်မည်။

ကျီး။ ။ ကျွန်ုပ်သည် အဆွေအား ရှေးမဆွကပင် သတိပေးစကား ပြောကြားခဲ့သည်မဟုတ်လော။

‘ငါ့မှာ အပြစ်မရှိ’ ဟူ၍ စိတ်ချ၍ မနေသင့်ပေ။ အပြစ်ကင်းခြင်းသည် ဘေးရန်ကင်းခြင်း၏ စိတ်ချရလောက်သော အကြောင်းမဟုတ်။ သီလ စသော ဂုဏ်အရည်အချင်းရှိသူများသော်မှ လူမိုက်တို့ကြောင့် ဘေးရန်ဒုက္ခ ရောက်ရတတ်လေသည်။

သေချိန်နီးသူတို့သည် ငြိမ်းပြီးသော ဆိမိ၏အနံ့ကိုလည်း မနံကုန်၊ မိတ်ဆွေကောင်းတို့၏ စကားကိုလည်း မနာယူကုန်၊ လင်းအားကြီး၌ ထွက် သော အရနွတ် ကြယ်နီကြီးကိုလည်း မမြင်ကုန်။

မျက်ကွယ်၌ အကျိုးမဲ့ကိုပြု၍ မျက်မှောက်၌ ချစ်ဖွယ် ချိုသာသော စကားကို ပြောကြားသော မိတ်ဆွေမျိုးကို အဝနား၌သာ နို့ရည်ရှိသည့် အဆိပ်အိုးကဲ့သို့ ဝေးစွာရှောင်ကြဉ်သင့်ပေသည်။

ထို့နောက် ကျီးက ရှည်လျားစွာ ပင့်သက်ရှူပြီးလျှင် ဤသို့ ပြောပြန်သည်။

ဟယ် မြေခွေးမိုက်၊ အသင်သည် ဤသို့ ပြုရက်လှလေစွ၊ လောက၌ မိမိအား ယုံကြည်ကိုးစား မှီခိုအားထားနေသူနှင့် အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ချစ်ဖွယ် ချိုသာသော စကားကို ပြောကြားခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အကောက်ဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ့်အလိုပါအောင် ကြံဆောင်ပြုလုပ်ခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း မလှည့်စားသင့်ပေ။

အို ပထဝီမြေကြီး၊ ကျေးဇူးပြုတတ်သော၊ စိတ်ချ ယုံကြည်ရသော၊ အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းမွန်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို မကောင်းကြံသည့် သစ္စာဖောက်အား သင်သည် အဘယ်ကြောင့် သယ်ပိုးထားသနည်း။

လူမိုက်နှင့်အတူတကွ ရန်လည်း မပြုသင့်ပေ၊ ချစ်ခင် ပေါင်းသင်းခြင်းလည်း မပြုသင့်ပေ။ မီးကျိုးခဲသည် ပူခိုက်ဖြစ်မှု ကိုင်သောလက်ကို လောင်တတ်သည်။ အေးခိုက်ဖြစ်မှု မည်းညစ် စွန်းပေတတ်သည်။

ခြင်သည် လူမိုက်၏ အမှုအကျင့်မျိုးကို အားလုံး ပြုလုပ်လေ၏။ လူမိုက်သည် အစဦးမှာ ခြေကို ဖက်သကဲ့သို့ ခြင်လည်း ပထမတွင် ခြေပေါ်၌ နားလေသည်။ လူမိုက်သည် နောက်ကွယ်ရာ၌ မကောင်းမှု ပြုတတ်သကဲ့သို့ ခြင်လည်း နောက်ကျောကို ကိုက်တတ်လေသည်။ လူမိုက်သည် နားအနီးတွင် ညင်သာသော အသံကို ပြောဆိုတတ်သကဲ့သို့ ခြင်လည်း နားအနီးတွင် ညင်သာသော အသံကို မြည်တတ်လေသည်။ လူမိုက်သည် အပေါက်အလမ်းတွေ့လျှင် မကောင်းကျိုးပြုတတ်သကဲ့သို့ ခြင်သည်လည်း မွေးညင်းပေါက်တွေ့လျှင် အပေါက်ထဲဝင်ပြီး ကိုက်တတ်လေသည်။

လူယုတ်မာ၏ ပီယဝါစာ ပြောဆိုပြုမူခြင်းသည် ယုံကြည်စိတ်ချဖွယ်ရာ အကြောင်းမဟုတ်ပေ။ လူယုတ်မာ၏ လျှာဖျား၌ ပျားသကာ တည်နေသော်လည်း စိတ်နှလုံးတွင်း၌ကား လတ်တလော သေစေတတ်သည့် အဆိပ်တည်နေလေ၏။

ထို့နောက် ကျီးသည် နံနက်ခင်းအချိန်အခါ တုတ်ကို လက်ကစွဲ ကိုင်လျက် မိမိတို့၏ထံသို့ လာနေသော လယ်ရှင်ကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ အဆွေသမင်၊ အဆွေသည် မိမိကိုယ်ကို အသေကောင်ယောင်ဆောင်ပြီးလျှင်

ဝမ်းမိုက်ကို လေဖြင့် ဖောင်းအောင်လုပ်ပြီး ခြေထောက်တို့ကို တောင့်တင်းနေအောင် ပြုလုပ်နေပါ။ ကျွန်ုပ်က အဆွေ၏ မျက်စိကို နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးဆွနေသယောင် ဆောင်နေမည်။ ကျွန်ုပ် အသံပြုလုပ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ချက်ချင်းထပြေးပါဟု ပြောလေ၏။

သမင်ကလည်း ကျီး ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်နေလေသည်။ လယ်ရှင်သည် အသေယောင်ဆောင်နေသည့် သမင်ကို တွေ့ရသောအခါ နှစ်သက်ရွှင်လန်းစွာဖြင့် အလို သမင် သူ့အလိုလိုပင် သေနေပါပကောဟု တစ်ကိုယ်တည်း ပြောဆိုလျက် သမင်ကို ကျော့ကွင်းဖြေပြီးလျှင် ကျော့ကွင်းကို စိတ်ချလက်ချ ခေါက်သိမ်းနေလေ၏။

ထိုအခိုက် ကျီးသည် လယ်ရှင်၏ အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်၍ အသံပြုလိုက်လေသည်။ သမင်သည် ကျီး၏အသံကို ကြားရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ဟုန်တည်း ထပြေးလေ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရသော လယ်ရှင်သည် တုတ်ဖြင့် သမင်ကို ချိန်၍ တအားကုန် ပစ်လိုက်လေသည်။ ဤတွင် လယ်ရှင်ပစ်လိုက်သော တုတ်သည် သမင်ကိုကား မမှန်၊ သမင်သားကို စားမည်ဟူသော အကြံနှင့် အနီးတွင် စောင့်နေသော မြေခွေးအား သွားမှန်သဖြင့် မြေခွေးသည် သေဆုံးသွားလေသတည်း။

မကောင်းမှု သို့မဟုတ် ကောင်းမှုကို ပြုသောသူသည် မိမိပြုသည့် မကောင်းမှု သို့မဟုတ် ကောင်းမှု၏အကျိုးကို ဤကမ္ဘာလောက၌ပင် သုံးနှစ် သုံးလ သုံးပတ် သုံးရက်အတွင်း၌ပင် ခံစားရသည်။

ထို့ကြောင့် စားတတ်သူသည် စားအပ်သူအတွက် ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် ပြောရခြင်းဖြစ်သည်။

လဗုပတနက ကျီး။ ။ အဆွေ ကြွက်မင်း၊ အဆွေကို စားခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်အတွက် ပြောပလောက်အောင် အစာအာဟာရမဖြစ်ပါ။ အဆွေအသက်ရှင်နေသရွေ့ ကျွန်ုပ်လည်း စိတြဂီဝါ ခိုမင်းကဲ့သို့ အသက်ရှင်နေလိုပါသည်။

ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန်တို့ပင် အချင်းချင်း ယုံကြည်စိတ်ချမှု ရှိကြကုန်သည်။ သူတော်ကောင်းတို့၏ သဘောသည် စင်ကြယ်ဖြောင့်မှန်သည်။

ဖြစ်သောကြောင့် ဖောက်ပြန် ပြောင်းလဲခြင်းမရှိပေ။ အမျက်ဒေါသထွက်
သော်လည်း သူတော်ကောင်းတို့၏ စိတ်သဘောသည် ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲ
မသွားပေ။ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာရေကို မြက်ခြောက်မီးဖြင့် ပူအောင် မပြုနိုင်
သကဲ့သို့ပင်ဖြစ်သည်။

ကြွက်။ ။ သင်သည် လျှပ်ပေါ်လော်လည်သူဖြစ်သည်။ လျှပ်ပေါ်
လော်လည်သူနှင့် မည်သည့်အခါမျှ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းကို မပြုသင့်ပေ။
ကြောင်၊ ကျွဲ၊ သိုး၊ ကျီး၊ လူယုတ်မာ ဤငါးဦး၏အပေါ်၌ ယုံကြည်စိတ်ချ
လျှင် ယင်းတို့သည် သတ္တိပြုတတ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤငါးဦး၏အပေါ်၌
ယုံကြည်စိတ်ချခြင်းကို မပြုသင့်ပေ။ သင်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ရန်သူမျိုး
ဖြစ်၏။ ရန်သူနှင့် မည်သည့်အခါမျှ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းကို မပြုသင့်ပေ။
ဘယ်လောက်ပင် ချိုသော စကားကိုဆို၍ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံလာသော်
လည်း ရန်သူကို မည်သည့်အခါမျှ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်း မပြုသင့်ပေ။
ရေသည် ဘယ်လောက်ပင် ပူနေသော်လည်း မီးကို ငြိမ်းအောင် ပြုလုပ်နိုင်
သည်သာလျှင် ဖြစ်၏။

အတတ်ပညာဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသော်လည်း လူမိုက်ကို ဝေးစွာ
ရှောင်ကြဉ်သင့်လေသည်။ ပတ္တမြား ရတနာဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသော
မြွေသည် အဘယ်မှာ ဘေးမပြုဘဲ ရှိမည်နည်း။

မဖြစ်နိုင်သော အမှုသည် မည်သည့်အခါမျှ ဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်။
ဖြစ်နိုင်သော အမှုသာလျှင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ရေထဲ၌ လှည်းမသွားနိုင်သကဲ့သို့
ကုန်းပေါ်၌လည်း လှေမသွားနိုင်ပေ။

ရန်သူနှင့် အချစ်ကင်းမဲ့သော မယား၏အပေါ်၌ ပစ္စည်းဥစ္စာများစွာ
ပေးကမ်းပြီး စိတ်ချယုံကြည်နေရသူ၏ အသက်သည် သေဘက်နီး၍ နေလေ
၏။

ကျီး။ ။ အဆွေပြောသည့် စကားတို့ကို ကျွန်ုပ် နားလည်ပါပြီ။
သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် အဆွေနှင့်အတူ မိတ်ဖွဲ့ ပေါင်းသင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်
ချက် ချထားပါသည်။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း မပြုလုပ်ရလျှင် ကျွန်ုပ်သည်
အဆွေ၏ တံခါးဝ၌ အစာမစားဘဲ နေပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်လိုက်
ဖို့ရာသာ ရှိပါသည်။

လူယုတ်မာသည် မြေအိုးကဲ့သို့ ကွဲလွယ်သော်လည်း ပြန်၍ စပ်ဖို့ရန် မလွယ်ကူပေ။ သူတော်ကောင်းသည် ရွှေအိုးကဲ့သို့ ကွဲခဲသော်လည်း အလွယ် တကူ ပြန်စပ်၍ ရလေ၏။

ရွှေငွေစသော ဓာတ်သတ္တုတို့သည် အရည်ပျော်သောကြောင့်သာလျှင် ပေါင်းစပ်မှု ဖြစ်နိုင်လေသည်။ သားငှက် တိရစ္ဆာန်တို့သည် အစာရေစာ စားရခြင်း စသော အကြောင်းကြောင့်သာလျှင် ပေါင်းသင်းရောနှောမှု ဖြစ်နိုင် လေ၏။ လူမိုက်တို့သည် ကြောက်ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ လောဘ ကြောင့်လည်းကောင်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု ဖြစ်နိုင်လေသည်။ သူတော် ကောင်းတို့သည်ကား တွေ့ရုံ၊ မြင်ရုံမျှဖြင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု ဖြစ်နိုင်လေ ၏။

ကြာရိုး ကျိုးသော်လည်း အမျှင်မပြတ်သကဲ့သို့ သူတော်ကောင်းတို့၏ သဘောဖြောင့်မတ်မှု စသော ဂုဏ်အရည်အချင်းတို့သည် အချစ်ပြတ်စဲ သွားသော်လည်း ဖောက်ပြန် ပြောင်းလဲမသွားပေ။

ရိုးသားဖြောင့်မတ်ခြင်း၊ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်း၊ သူရသတ္တိရှိခြင်း၊ ဆင်းရဲ ချမ်းသာတို့၌ သာတူညီမျှရှိခြင်း၊ လိုက်လျော ဖော်ရွေခြင်း၊ မိတ်ဆွေအပေါ်၌ ချစ်ခင်ခြင်း၊ သစ္စာရှိခြင်း၊ ဤခုနစ်မျိုးသည် မိတ်ဆွေကောင်း၏ ဂုဏ်အင်္ဂါ ဖြစ်ကုန်၏။

ဤဂုဏ်အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသည့် အဆွေ ကြွက်မင်းမှတစ်ပါး အခြား သော အဆွေခင်ပွန်းကောင်းကို ကျွန်ုပ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရနိုင်မည်နည်း။

ဟိရညက ကြွက်သည် လဗုပတနက ကျိုး၏စကားကို အစအဆုံး ကြားရသောအခါ တွင်းပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာပြီးလျှင် ဤသို့ ပြောလေ သည်။

လဗုပတနကကျိုး၊ ကျွန်ုပ်သည် သင်၏ စကားတည်းဟူသော အမြိုက်အရသာကြောင့် ရောင့်ရဲနှစ်သက်၍ သွားပြီ။

ကောင်းသော ယုတ္တိတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသော၊ စွဲမက်အောင် ပြုလုပ်တတ်သော၊ မန္တန်နှင့် တူသော သူတော်ကောင်းတို့၏ ချိုသာအေးမြ သော စကားသည် ပူပန်နေသော စိတ်နှလုံးကို ရွှင်ပြုံးချမ်းမြေ့စေနိုင်သကဲ့သို့ အေးမြသောရေကို ချိုးခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ပုလဲသွယ်ကို ဆင်မြန်းခြင်း

သည်လည်းကောင်း၊ တစ်ကိုယ်လုံး စန္ဒကူးနဲ့သာပျောင်းတို့ဖြင့် လိမ်းကျံခြင်း
သည်လည်းကောင်း နွေအခါ အလွန်ပူအိုက်နေသူအား ချမ်းသာ ရွှင်လန်းမှုရ
အောင် လုပ်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

လျှို့ဝှက်ချက်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုတတ်ခြင်း၊ ပစ္စည်းဥစ္စာကို တောင်း
ရမ်းတတ်ခြင်း၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ခြင်း၊ လျှပ်ပေါ်လော်လည်စိတ်ရှိခြင်း၊
အမျက်ဒေါသကြီးခြင်း၊ သစ္စာမဲ့ခြင်း၊ လောင်းကစားကြူးခြင်း ဤခုနစ်မျိုး
သည် မိတ်ဆွေ၏ အပြစ်ဒေါသဖြစ်ကုန်၏။

သင်၏ ပြောစကားများကို ထောက်လျှင် သင့်မှာ ဤအပြစ်ဒေါသ
တစ်ခုမျှ ရှိမည်မဟုတ်ပါ။ သင်သည် လုံးဝ အပြစ်ကင်းသူဖြစ်ပါသည်။

လိမ္မာမှုနှင့် မှန်ကန်မှုကို စကားစမြည် နှီးနှောပြောဆိုခြင်းအားဖြင့်
သိနိုင်သည်။ မာန်မာန မကြီးမှုနှင့် တည်ကြည်ငြိမ်သက်မှုကို ကိုယ်တွေ့
မျက်မြင်အားဖြင့် သိနိုင်လေသည်။

စိတ်ထား ယုတ်မာသူတို့သည် စိတ်၌ တစ်မျိုး၊ စကား၌ တစ်မျိုး၊
အလုပ်၌ တစ်မျိုးဖြစ်၏။ (ပါးစပ်က ဘုရား ဘုရား၊ လက်က ကားရား
ကားရား) စိတ်ထားမြင့်မြတ်သူတို့သည်ကား စိတ်၌လည်းကောင်း၊ စကား၌
လည်းကောင်း၊ အလုပ်၌လည်းကောင်း တစ်သမတ်တည်း၊ တစ်သဘော
တည်း ဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ အသင်ကျီး၏ အလိုအတိုင်း ချစ်ခင် ရင်းနှီးစွာ ပေါင်းသင်း
နေထိုင်ကြမည်။

ယင်းသို့ ပြောပြီးလျှင် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တို့ဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေး
ပြီး ဟိရညက ကြွက်သည် တွင်းထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ လဗုပတနက
ကျီးလည်း သူ့နေရာသို့ ပြန်သွားလေသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ကျီးနှင့် ကြွက်တို့
သည် အချင်းချင်း အစာရေစာ ပေးကမ်းခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊
ကျန်းမာကြောင်း သတင်းကောင်းကို မေးမြန်းပြောဆိုခြင်းအားဖြင့်လည်း
ကောင်း၊ အကျွမ်းတဝင် တိုင်ပင်ပြောဆိုခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း အချိန်
သမယကို ကုန်လွန်လာခဲ့ကြလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ လဗုပတနက ကျီးသည် ဟိရညက ကြွက်အား အဆွေ၊
ဤအရပ်ဒေသသည် အစာအာဟာရ အလွန် ရှားပါးလှပါသည်။ ထို့ကြောင့်

ကျွန်ုပ်သည် ဤရပ်ကို စွန့်ခွာပြီး တခြားအရပ်သို့ သွားလိုပါသည်ဟု ပြောဆိုလေ၏။

ကြွက်။ ။ အဆွေကျီး၊ ဘယ်အရပ်ကို သွားလိုပါသနည်း။ သွား၊ ဆံပင်၊ ခြေသည်း လက်သည်း၊ လူတို့သည် မိမိ တည်ရင်းဌာနမှ ရွေ့လျားသွားမှု မတင့်တယ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ပညာရှိသည် မိမိနေရင်းအရပ်မှ စွန့်ခွာမသွားသင့်ပေ။

ကျီး။ ။ အဆွေ၊ အဆွေ၏ စကားသည် ယောက်ျား မပီသသူတို့၏ စကားသာလျှင် ဖြစ်လေသည်။ အကြောင်းမူကား ခြင်္သေ့တို့သည်လည်းကောင်း၊ ယောက်ျား အာဇာနည်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဆင်တို့သည်လည်းကောင်း မိမိအရပ်ကို စွန့်ခွာသွားကြသည်။ ကျီးကန်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ သူရဲဘောကြောင်သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ သမင်တို့သည်လည်းကောင်း မိမိနေရင်း အရပ်၌ပင် သေကျေ ပျက်စီးကြကုန်သည်။

ပညာဉာဏ်နှင့် စွမ်းရည်သတ္တိ ရှိသူအတွက် အဘယ်အရပ်ကို 'မိမိအရပ်' ဟူ၍ ဆိုမည်နည်း။ အဘယ်အရပ်ကို 'အရပ်တစ်ပါး' ဟူ၍ ဆိုမည်နည်း။ ရောက်ရာအရပ် နေရာအရပ်ကို လက်ရုံးရည် နှလုံးရည်ဖြင့် အောင်မြင်စိုးမိုးနိုင်လေသည်။ အစွယ်၊ ခြေသည်း လက်သည်း၊ မြီးထူး ဟူသော လက်နက်ရှိသည့် ခြင်္သေ့သည် ရောက်ရာတော၌ ဆင်၏ အသားအသွေးဖြင့် မိမိ၏ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်လေသည်။

ကြွက်။ ။ အဆွေ၊ အဆွေသည် အဘယ်အရပ်သို့ သွားမည် ကြံရွယ်ပါသနည်း။ ပညာရှိသည် ခြေတစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းပြီး အခြားခြေတစ်ဖက်ဖြင့် ရပ်တည်မြဲ ရပ်တည်နေသည်။ သို့ဖြစ်၍ နေရာသစ်ကို မစူးစမ်း မထောက်လှမ်းရသေးဘဲ နေရာဟောင်းကို မစွန့်သင့်ပေ။

ကျီး။ ။ ကျွန်ုပ်သည် နေရာဌာနကောင်းတစ်ခုကို စုံစမ်းပြီးပါပြီ။ ဒဏ္ဍက တောအုပ်၌ ကပ္ပုရဂေါရမည်သော ရေအိုင်တစ်ခုရှိသည်။ ထိုရေအိုင်၌ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေဟောင်း မန္တရလိပ် ရှိသည်။ ထိုမန္တရလိပ်သည် ပကတိပင်ကို သဘောအရပင် တရားစောင့်သုံးနေသူ ဖြစ်ပါ၏။

သူတစ်ပါးကို နည်းပေးညွှန်ပြ ဆုံးမရာ၌ 'ပညာရှိ' အဖြစ်သည် လွယ်ကူလှလေသည်။ သို့ရာတွင် မိမိကိုယ်တိုင် တရားဓမ္မအတိုင်း ကျင့်ကြံ

အားထုတ်သူမှာ အရေအတွက် အနည်းငယ်မျှသော သူတော်ကောင်းတို့သာ လျှင် ဖြစ်ကြသည်။ ထိုမန္တရလိပ်သည် စားကောင်းသောက်ဖွယ်တို့ဖြင့် ဧည့်ခံပြုစုပါလိမ့်မည်။

ကြွက်။ ။ သို့ဖြစ်လျှင် ကျွန်ုပ်လည်း ဤအရပ်၌နေ၍ အကျိုးရှိ တော့မည်မဟုတ်ပါ။ အကြောင်းမူကား အကြင်အရပ်၌ မြတ်နိုးသူလည်း မရှိ၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှု နည်းလမ်းလည်း မရှိ၊ အဆွေအမျိုးလည်း မရှိ၊ တစ်စုံတစ်ရာ အတတ်ပညာ ရရာ ရကြောင်းလည်း မရှိ၊ ထိုအရပ်ကို စွန့်ခွာသင့်လေသည်။

အကြင်အရပ်၌ ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ၊ ဝေဒကျမ်းဂန် တတ် ကျွမ်းသူ၊ ပြည့်ရှင်မင်း၊ မြစ်၊ ဆေးဆရာ ဤငါးပါးမရှိ။ ထိုအရပ်ဒေသမျိုး ၌ မနေအပ်ပေ။ အကြင်အရပ်၌ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှု၊ ကြောက်ခြင်း၊ ရှက်ခြင်း၊ သိကြားလိမ္မာခြင်း၊ ဝေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်း၊ ဤငါးမျိုး မရှိ၊ ထိုအရပ် ဒေသမျိုး၌ မနေအပ်ပေ။

အကြင်အရပ်၌ ငွေကြေးချေးငှားသူ၊ ဆေးဆရာ၊ ဝေဒကျမ်းဂန် တတ် ကျွမ်းသူ၊ ရေရှိသောမြစ် ဤလေးမျိုးမရှိ၊ ထိုအရပ်ဒေသမျိုး၌ မနေအပ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကိုလည်း အဆွေနှင့်အတူ ထိုအရပ်သို့ ခေါ်ဆောင် သွားပါ။

မန္တရလိပ်

ထို့နောက် လဗုပတနက ကျီးသည် မိတ်ဆွေ ဟိရညက ကြွက်ကို ခေါ်လျက် ထွေရာလေးပါး စကား တပြောပြောနှင့် သွားကြလေရာ ဘေးမထိ ရန်မခဘဲ မန္တရလိပ်၏ ရေအိုင်အနီးသို့ ရောက်ကြလေ၏။

မန္တရလိပ်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှပင် လဗုပတနက ကျီးကို တွေ့မြင် ရ၍ အသင့် ပြင်ဆင်ပြီးလျှင် သင့်လျော် လျောက်ပတ်သော ဧည့်ဝတ်ကို ပြုလေ၏။ ဟိရညက ကြွက်ကိုလည်း အရေးတယူ ဧည့်ခံပြုစုလေသည်။

မီးသည် ဗြာဟ္မဏမျိုးတို့၏ လေးစားရာဖြစ်သည်။ ဗြာဟ္မဏသည် အမျိုးလေးပါးတို့၏ လေးစားရာဖြစ်သည်။ လင်ယောက်ျားသည် မိန်းမ တို့၏ လေးစားရာဖြစ်သည်။ ဧည့်သည်သည် အားလုံး၏ လေးစားရာ

ဖြစ်သည်။ အမျိုးမြတ်သူ၏ အိမ်သို့ အမျိုးနိမ့်သူ လာလျှင် ထိုသူအား အထိုက်အလျောက် ချီးမြှောက်သင့်လေသည်။ အကြောင်းမူကား ဧည့်သည် သည် နတ်နှင့် တူလေ၏။

လဗုပတနက ကျီးသည် မန္တရလိပ်အား အဆွေ လိပ်၊ သူ့ကို အထူး ဂရုပြုပါလော့၊ သူသည် သာမညပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ပေ။ ဘုန်းသမ္ဘာရှင်တို့၏ အချုပ်ဖြစ်သော ဟိရညက အမည်ရှိသည့် ဤကြွက်မင်းကား မဟာကရဏာ ၏ တည်ရာ သမုဒ္ဒရာသဖွယ်ဖြစ်ပါသည်။ လျှာပေါင်း နှစ်ထောင်ဖြင့် အနန္တနဂါးမင်း ထုတ်ဖော်ချီးကျူးသော်လည်း ဤဟိရညက ကြွက်မင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးသည် ကုန်ဆုံးနိုင်ဖွယ်ရှိမည်မဟုတ်ပါဟု ဆိုပြီးလျှင် စိတြဂီဝါ ခိုမင်း၏ အတ္ထုပ္ပတ်ကို လိပ်ပတ်လည်အောင် ပြောပြလေသည်။

ထိုအခါ မန္တရလိပ်သည် ဟိရညက ကြွက်မင်းအား ဦးညွတ်လေးစား လျက် အဆွေ ဟိရညက၊ အဆွေတို့ ဤလူသူမနီး တောအုပ်ကြီးသို့ လာရ ခြင်းအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်အား ပြောပြပါဟု တောင်းပန်သည်ဖြစ်၍ ဟိရညက ကြွက်မင်းက ဤသို့ ပြောပြလေ၏။

ပရိပိုဇ် နှစ်ဦး

စမ္မကမြို့ရှိ ပရိပိုဇ်ကျောင်း တစ်ကျောင်း၌ စူဠကဏ္ဍ အမည်ရှိ ပရိပိုဇ် တစ်ဦးရှိလေသည်။ ထိုစူဠကဏ္ဍ ပရိပိုဇ်သည် စားကြွင်း ထမင်း၊ ဟင်းများ ထည့်ထားသော ပန်းကန်ခွက်ယောက်တို့ကို နံရံသစ်သားကောက်၌ ဆွဲချိတ် ၍ အိပ်လေ့ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆွဲချိတ်ထားသော ထိုထမင်းကျန် ဟင်းကျန် များကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ခုန်ခုန်ပြီး စားသောက်နေလေသည်။ တစ်နေ့သ၌ စူဠကဏ္ဍ၏ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သော ဝိဏကဏ္ဍအမည်ရှိ ပရိပိုဇ်သည် စူဠကဏ္ဍ ပရိပိုဇ်၏ ကျောင်းသို့ အလည်ရောက်၍ စူဠကဏ္ဍ နှင့် အတူတကွ စကားစမြည် ပြောဆိုကြလေ၏။ ထိုအခိုက် စူဠကဏ္ဍသည် ကျွန်ုပ်ကို ခြောက်လှန့်ရန် ဝါးခြမ်းကွဲဖြင့် မြေကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်လိုက်လေ၏။ ဝိဏကဏ္ဍသည် စူဠကဏ္ဍ၏ အမူအရာကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ဤသို့ပြော လေ၏။

အဆွေ၊ အသင်သည် ကျွန်ုပ်၏ စကားကို စိတ်ဝင်စားပုံမရပေ။

အာရုံတစ်ခုခု၌ စိတ်စွဲလမ်းနေသည်ထင်သည်။ အကြောင်းမူကား...

မျက်နှာ ရှင်လန်းခြင်း၊ ကြည်လင်ရွှင်ပြုံးစွာ ကြည့်ရှုခြင်း၊ စကားကို စိတ်ဝင်စားခြင်း၊ ပီယဝါစာရှိခြင်း၊ ညွတ်ကိုင်ခြင်း၊ ချစ်ခင်လေးစားစွာ ကြည့်ရှုခြင်း ဤခြောက်မျိုးသည် အစဉ်မပြတ် ချစ်ခင်နေသူတို့၏ အမှတ် လက္ခဏာဖြစ်လေ၏။

မကြည့်ရှုဘဲ မျက်နှာလွဲ၍ နေခြင်း၊ ပြုဖူးသော ကျေးဇူးကို ချေဖျက်ခြင်း၊ မထိမဲ့မြင်ပြုခြင်း၊ အပြစ်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း၊ စကားစပ်သော အခါ၌ အမည်နာမကို မပြောဆိုဘဲ ထားခြင်း၊ ဤငါးမျိုးသည် ချစ်ချစ်ခင်ခင် မရှိသူတို့၏ အမှတ်လက္ခဏာဖြစ်ကြလေ၏။

စူဠကဏ္ဍ။ ။ အဆွေ၊ ကျွန်ုပ်သည် အသင်၏ စကားကို စိတ်မဝင်စား၍မဟုတ်ပါ။ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း၊ ဤကြွက်သည် ခွက်ထဲက ထမင်းကို ခုန်ခုန်စားပြီး အမြဲပင် ကျွန်ုပ်ကို နှောင့်ယှက်နေပါသည်။

ဝိဏကဏ္ဍက သစ်သားကောက်ကို ကြည့်လျက် ဤသို့ စဉ်းစားကြည့်လေသည်။

အားခွန်ဗလသေးငယ်လှသော ဤကြွက်သည် အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှ မြင့်သော နေရာသို့အထိ ရောက်အောင် ခုန်တက်နိုင်သနည်း။ အကြောင်းထူးတစ်စုံတစ်ရာမရှိလျှင် ဤသို့ဖြစ်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ မယားပျိုကလေးသည် ရုတ်တရက် လင်အိုကြီးအား ဆံပင်ကို ဆွဲငင်လျက် တင်းကျပ်စွာ လည်ချင်းယှဉ်ဖက်ပြီးလျှင် ကျီစယ်နမ်းရှုပ်ရာ၌ အကြောင်းထူး တစ်စုံတစ်ရာရှိသကဲ့သို့ ယခုကိစ္စ၌လည်း ဧကန် အကြောင်းထူးရှိလိမ့်မည်။

ကုန်သည်အိုနှင့် မယားပျို

ဂေါရိယ (ယခု ဘင်္ဂလား) တိုင်း ကောသမ္ဘိ အမည်ရှိသော မြို့တွင် စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပေါများကြွယ်ဝသည့် စန္ဒနဒါသ အမည်ရှိ ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦး ရှိလေ၏။ ထိုကုန်သည်ကြီးသည် အသက်အရွယ် အိုမင်းကြီးရင့်၍ တတိယအဆင့်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သော်လည်း ကာမဘိလူး ပူးဝင်နေသည်ဖြစ်၍ ဥစ္စာပစ္စည်း မာန်ဖြင့် လီလာဝတီအမည်ရှိ ကုန်သည် သတို့သမီးငယ်ကလေး တစ်ယောက်ကို လက်ထပ် ထိမ်းမြားထားလေသည်။ လီလာဝတီသည်

ကာမနတ်၏ အောင်လံသဖွယ် ပျိုမျှစ်နုနယ် ငယ်ရွယ်ပြည့်ဖြိုးသူဖြစ်၍ ကုန်သည် လင်အိုကြီးသည် လီလာဝတီ၏ အလိုအာသာကို နှစ်သက်ရောင့်ရဲ စေခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပေ။

အချမ်း နှိပ်စက်သူတို့၏ စိတ်သည် လ၌ မမွေ့လျော် မပျော်ပိုက် သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အပူနှိပ်စက်နေသူတို့၏ စိတ်သည် နေ၌ မမွေ့လျော် မပျော်ပိုက်သကဲ့သို့လည်းကောင်း မိန်းမတို့၏ စိတ်သည် အိုမင်းရင့်ရော် သော လင်တို့၌ မွေ့လျော်ပျော်ပိုက် နှစ်ခြိုက်ခြင်းမရှိနိုင်ပေ။

ဆံပင်ဖြူနေသည့် ယောက်ျားအား အဘယ်မိန်းမသည် ချစ်ကြိုက် နိုင်မည်နည်း။ အကြောင်းမူကား ယောက်ျားပျိုတို့၌သာ အာသာရှိသော မိန်းမတို့သည် လင်အိုကြီးကို 'ဆေးခါးကြီး' ကဲ့သို့ မှတ်ထင် အောက်မေ့ ကြကုန်သည်။

ထိုကုန်သည်အိုကြီးသည် မယားပျိုကလေး လီလာဝတီအား အထူး ပင် စွဲလမ်းနှစ်သက်၍ နေလေ၏။

သက်ရှိ သတ္တဝါတို့သည် ဥစ္စာနှင့် အသက်ကို လွန်စွာ မြတ်နိုးကြကုန် သည်။ သက်ကျားအိုတို့ကား ဇနီးပျိုကို အသက်ထက်ပင် ချစ်မြတ်နိုးကြကုန် သည်။ သွားမရှိသော ခွေးအိုသည် အမဲရိုးကို စားခြင်းငှာလည်း မစွမ်းနိုင်၊ လျှာဖြင့်လျက်ရုံသာ လျက်နေ၏။ အဘိုးအိုလည်း ထိုနည်းအတိုင်း ဖြစ်လေ သည်။

ထို့နောက် လီလာဝတီသည် အဆင်းအရွယ် မာန်ကြောင့် အမျိုး စည်းကမ်းကို ဖောက်ဖျက် ကျူးလွန်လျက် ကုန်သည်သားဖြစ်သော ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်နှင့် နှစ်ပါးသွားနေလေ၏။

မိမိ အလိုအလျောက် လွတ်လပ်စွာ သွားလာနေထိုင်ခြင်း၊ မိဘအိမ်၌ ကြာမြင့်စွာ နေထိုင်ရခြင်း၊ ပွဲလမ်းသဘင်၌ ယောက်ျားတို့နှင့် တိုးဝှေ့ ရောနှော ခြင်း၊ ယောက်ျားတို့၏ အနီး၌ စကားနှိုးနှော ပြောဆိုခြင်း၊ မိန်းမလှူခြေ မစောင့်စည်းခြင်း၊ သူတစ်ပါး ရပ်ရွာ၌ နေထိုင်ခြင်း၊ အကျင့်စာရိတ္တမကောင်း သော မိန်းမတို့နှင့် အတူတကွ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခြင်း၊ အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်းမှု ပျက်စီးဆုတ်ယုတ်ခြင်း၊ လင်ယောက်ျား အိုမင်းခြင်း၊ လင်တူ မိန်းမတို့၌ မနာလို ဝန်တိုခြင်း၊ လင်နှင့် ခွဲခွာ၍ နေရခြင်း ဤ ၁၁ ပါးသည်

မိန်းမတို့၏ ပျက်စီးကြောင်းဖြစ်ကုန်၏။

သေရည် သေရက် သောက်စားခြင်း၊ မသူတော်တို့နှင့် ပေါင်းဖော် နေထိုင်ခြင်း၊ လင်နှင့် ကွေကွင်း၍ နေခြင်း၊ ဟိုဟိုသည်သည် အလည်အပတ် သွားရောက်တတ်ခြင်း၊ အအိပ်ကြူးခြင်း၊ သူတစ်ပါးအိမ်၌ နေထိုင်ခြင်း ဤ ခြောက်ပါးတို့သည် မိန်းမတို့၏ ပျက်စီးကြောင်း ဖြစ်ကုန်၏။

ယောက်ျားတစ်ပါးနှင့် တွေ့ဆုံရန် နေရာဌာနမရှိခြင်း၊ ယောက်ျား တစ်ပါးနှင့် တွေ့ဆုံရန် အခွင့်အခါမရှိခြင်း၊ ကာမဂုဏ်ကို ပြုလိုသော ယောက်ျားမရှိခြင်း၊ ဤသုံးပါးသည် မိန်းမတို့၏ စင်ကြယ်မြင့်မြတ်ကြောင်း ဖြစ်ကုန်၏။

မိန်းမတို့ မချစ်ကြိုက်သူ မည်သည်မရှိ၊ မိန်းမတို့ အမြဲချစ်ကြိုက်နေ သူလည်း မရှိ၊ တောထဲ၌ နွားမတို့သည် အသစ် အသစ်ဖြစ်သော မြက်ကို တောင့်တကုန်သကဲ့သို့ မိန်းမတို့သည် အသစ် အသစ်ဖြစ်သော ယောက်ျား တို့ကို တောင့်တကြကုန်၏။

မိန်းမသည် ထောပတ်အိုးနှင့် တူ၏။ ယောက်ျားသည် ရဲရဲညီးသော မီးကျိုးနှင့် တူ၏။ ထို့ကြောင့် ထောပတ်နှင့်တူသော မိန်းမနှင့် မီးကျိုးနှင့် တူသော ယောက်ျားတို့သည် တစ်ခုတည်းသောနေရာ၌ အတူတကွ မထား သင့်ပေ။

ယောက်ျားသည် အမိနှင့်လည်းကောင်း၊ နှမနှင့်လည်းကောင်း၊ သမီး နှင့်လည်းကောင်း ဆိတ်ကွယ်ရာ အရပ်၌ အတူတကွ မနေသင့်ပေ။ အင်အား ကြီးမားသော ကာမဘီလူးသည် ပညာရှိကိုသော်မှ ဆွဲငင်ဖမ်းစားနိုင်လေ သည်။

ရှက်တတ်ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ယဉ်ကျေးလိမ္မာခြင်းသည်လည်း ကောင်း၊ လင်၏အလိုသို့ လိုက်ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ကြောက်တတ်ခြင်း သည်လည်းကောင်း၊ မိန်းမမြတ်ဖြစ်ရေး၌ အကြောင်းရင်းမဟုတ်ကုန်။ မိမိ လင်မှတစ်ပါး အခြားသော ယောက်ျား၌ တောင့်တခြင်း အလျှင်းမရှိမူသည် သာလျှင် တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းရင်းဖြစ်လေ၏။

ငယ်ရွယ်စဉ်အခါ၌ အဖက စောင့်ရှောက်ရလေသည်။ ပျိုရွယ်သော အခါ၌ လင်က စောင့်ရှောက်ရလေသည်။ အိုမင်းသောအခါ၌ သားက

စောင့်ရှောက်ရလေသည်။ မိန်းမသည် ကိုယ့်အလိုကျ လွတ်လပ်စွာ မနေသင့်ပေ။

တစ်ရံရောအခါ လီလာဝတီသည် ကျောက်မျက်ရတနာတို့ဖြင့် ခြယ်စီထား၍ ပြုံးပြက် တောက်ပြောင်၍နေသော ခုတင်ပေါ်တွင် သယောက်လင်ကုန်သည်သားနှင့် အတူတကွ ချစ်တင်းနှိုးနှော စကားပြောဆိုလျက် အချစ်အရသာကို မွေ့လျော်ခံစား၍ နေလေ၏။ ထိုအခိုက် လင်အိုကြီး ရုတ်တရက် ဝင်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရသောကြောင့် လီလာဝတီသည် ကပျာကယာလူးလဲထပြီးလျှင် လင်အိုကြီး၏ ဆံပင်ကို ဆွဲကိုင်ကာ တင်းကျပ်စွာ လည်ပင်းကိုဖက်၍ နမ်းရှုပ်လေ၏။ ထိုခဏ၌ လင်ငယ်ဖြစ်သူလည်း အခွင့်ကောင်းရသဖြင့် လျင်မြန်စွာ ထပြေးလေ၏။

သူကြနိုတိ ကျမ်းဆရာနှင့် ဗြိဟပွတိ ကျမ်းဆရာတို့ သိမြင်တတ်ကျွမ်းသော စဉ်းလဲနည်း အမျိုးမျိုး ပါဝင်သည့် ကူဋနိုတိကျမ်းသည် မိန်းမတို့၏ ဉာဏ်အမြင်၌ အလိုလိုပင် ထင်လာတတ်သည်။

ယင်းသို့ လင်အိုကြီးအား ရုတ်တရက် ဖက်ယမ်း နမ်းစုပ်လိုက်သည်ကို အနီးမှ တွေ့မြင်ရသော အထိန်းမကြီးသည် အကြောင်းထူးမရှိဘဲနှင့် ဤလီလာဝတီသည် လင်အိုကြီးအား ရုတ်တရက် ဖက်ယမ်း နမ်းရှုပ်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု တွေးတောလျက် စုံစမ်းကြည့်သောအခါ အကြောင်းမှန်ကို သိရ၍ လီလာဝတီအား တိတ်တဆိတ် ဆုံးမလေသတည်း။

ယခုကိစ္စလည်း ကြွက်၏ အစွမ်းကို ထောက်ပံ့အားပေးသော အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိတန်ရာသည်။

ယင်းသို့ တွေးတောပြီးလျှင် ဝိဏကဏ္ဍ ပရိမိုဇိက ဆက်လက်၍ ဤသို့ ပြောလေသည်။

ဤကဲ့သို့ ကြွက် မြင့်စွာ ခုန်တက်နိုင်ခြင်း၌ အခြေခံအကြောင်းရင်းကား အခြားမဟုတ်၊ ဥစ္စာပေါများခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အကြောင်းမူကား လောက၌ ဥစ္စာပစ္စည်း ပေါများသူသည် အရာခပ်သိမ်း၌ အားအစွမ်းကြီးမားလေသည်။ ဘုရင် ဧကရာဇ်တို့ စိုးမိုးအုပ်ချုပ် မင်းပြုလုပ်နိုင်ခြင်းသည်လည်း ဥစ္စာပစ္စည်းသာလျှင် အခြေခံ အကြောင်းရင်းဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက် ဝိဏကဏ္ဍသည် တူးရွင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ တွင်းကို တူးပြီး

လျှင် အနှစ်နှစ် အလလက စုဆောင်း သိုမှီးလာခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ ပစ္စည်းများကို ယူသွားလေသည်။ ထိုအချိန်မှ အစပြု၍ ကျွန်ုပ်၏ အားအစွမ်းများသည် ဆုတ်ယုတ် ကုန်ခန်းသွားပြီးလျှင် လုံ့လ ဥဿာဟလည်း လုံးဝ ကင်းမဲ့သွားလေတော့၏။ မိမိအဖို့ရာ အစာကိုသော်မှ လုံလုံလောက်လောက် ရှာဖွေစားသောက်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ဘဲ တထိတ်တလန့်နှင့် နံ့နွေးစွာ အနီး၌ သွားလာနေသော ကျွန်ုပ်ကို တွေ့မြင်သည်တွင် စူဠကဏ္ဍက ဤသို့ ဆိုလေသည်။

လောက၌ ဥစ္စာကြောင့် အင်အားကြီးနိုင်၏။ ဥစ္စာကြောင့် ပညာရှိ ဖြစ်နိုင်၏။ ယုတ်ညံ့သော ဤကြွက်ကို ကြည့်လော့။ ယခုအခါတွင် ဥစ္စာမဲ့သွားပြီ ဖြစ်၍ ဤကြွက်သည် ကြွက်မျိုး ကြွက်ဇာတ်နှင့် လျော်ညီစွာ အားအင် နည်းပါးသွားလေပြီ။

ပညာနည်းပါး၍ ပစ္စည်းဥစ္စာ ချို့တဲ့သူ၏ အလုပ်ကိစ္စဟူသမျှသည် နွေကာလ၌ ရေခြောက်ခန်းသော မြစ်ကဲ့သို့ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကြရကုန်သည်။

လောက၌ အကြင်သူသည် ဥစ္စာရှိ၏။ ထိုသူ၌ မိတ်ဆွေရှိ၏။ အဆွေအမျိုးရှိ၏။ လောက၌ အကြင်သူသည် ဥစ္စာရှိ၏။ ထိုသူသည် ယောက်ျားကောင်း မည်လေ၏။ ထိုသူသည် ပညာရှိ မည်လေ၏။

သားသမီးမရှိသူ၏ အိမ်သည် ဆိတ်သုဉ်း၏။ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း မရှိသူ၏ အိမ်သည် ဆိတ်သုဉ်း၏။ လူမိုက်သည် သွားလေရာရာ အရပ်မျက်နှာ၌ ဆိတ်သုဉ်း၏။ ဆင်းရဲခြင်းသည်ကား ဆိတ်သုဉ်းခြင်းဟူသမျှ တို့၏ စုပေါင်းရာ ဌာနဖြစ်၏။

ဆင်းရဲခြင်းနှင့် သေရခြင်း နှစ်မျိုးတွင် ဆင်းရဲခြင်းကို သေရခြင်းထက် ဆိုးရွား၏ဟု ဆိုထိုက်၏။ သေဆုံးရခြင်းသည် တစ်ခဏမျှသာ ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်းဖြစ်လေ၏။ မရှိဆင်းရဲ မွဲခြင်းသည်ကား အသက်ထက်ဆုံး ပင်ပန်းဆင်းရဲ၍ နေရလေသည်။

ချမ်းသာစဉ်က အင်္ဂါကြီးငယ်၊ ချမ်းသာစဉ်က အမည်နာမ၊ ချမ်းသာစဉ်က အသိဉာဏ်၊ ချမ်းသာစဉ်က အပြောအဆို၊ ဤသို့ ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာစဉ်ကနှင့်မခြား အားလုံး တူညီနေပါလျက် ထိုသူသည်ပင် ပစ္စည်း

ဥစ္စာတည်းဟူသော အသက် ကင်းမဲ့သွားလျှင် တစ်ခဏချင်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားရသည်။ အလွန် ဆန်းကြယ်လှပေစွာတကား။

ယင်းသို့ စူဠကဏ္ဍ၏ စကားကို ကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ် (ဟိရ ညက) သည် ဤသို့ တွေးတော စိတ်ကူးလေ၏။

ငါသည် ဤအရပ်၌ ဆက်လက်နေထိုင်ရန် မသင့်လျော်တော့ပေ။ အကြောင်းမူကား...

ကံကြမ္မာ မျက်နှာလွဲခဲ့လျှင်လည်းကောင်း၊ ကြိုးပမ်းမှု မအောင်မြင် ခဲ့လျှင်လည်းကောင်း၊ စိတ်ထားမြင့်သော စီးပွားပျက်သူတို့၏ ကိုယ်စိတ် နှစ်ဖြာ ချမ်းသာရာ နေရာသည် တောအရပ်မှတစ်ပါး အခြားအရပ်၌မရှိပေ။

စိတ်ထားမြင့်သူတို့သည် မိမိ အလိုအတိုင်း သတ်၍ သေသော်လည်း သေတန်ရာ၏။ အထီးကျန်သူအဖြစ်ဖြင့် လက်ဖြန့် တောင်းခံလိမ့်မည်ကား မဟုတ်ပေ။ မီးသည် ငြိမ်းခြင်းသို့သာလျှင် ရောက်၏။ အေးခြင်းသို့ကား အလျှင်းမရောက်ပေ။

စိတ်ထားမြင့်သူတို့၏ လမ်းကြောင်းသည် ပန်းခိုင်ကဲ့သို့ နှစ်မျိုး နှစ်စားသာလျှင် ရှိလေ၏။ သူခပ်သိမ်းတို့၏ ဦးထိပ်၌သော်လည်း နေရာ၏။ သို့မဟုတ်မူ တောထဲ၌သော်လည်း ညှိုးနွမ်း သွေ့ခြောက် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ရာ၏။

ငါ၏ အဖြစ်အပျက်ကိုလည်း သူတစ်ပါးအား ထုတ်ဖော်ပြောပြရန် မသင့်လျော်ပေ။ အကြောင်းမူကား...

ပညာရှိသည် ဥစ္စာစီးပွား ဆုတ်ယုတ်ပျက်ပြားခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ စိတ်ညစ်ပူဆွေးခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ မိမိ အိမ်တွင်းရေးအပြစ် (သားသမီး တို့၏ ဖောက်ပြန်သောအကျင့်) ကိုလည်းကောင်း၊ အလိမ်ခံရခြင်းကို လည်းကောင်း၊ မလေးမခန့် အပြုခံရခြင်းကိုလည်းကောင်း သူတစ်ပါးတို့အား ထုတ်ဖော်မပြောဆိုသင့်ပေ။

အသက် အပိုင်းအခြား၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ မိမိ အိမ်တွင်းရေး လျှို့ဝှက် ချက်၊ လျှို့ဝှက်အပ်သည့်အကြောင်း၊ မေထုန်အမှု၊ ဆေးနည်း၊ တရားအကျင့်၊ အလှူဒါန၊ မထီလေးစား အပြုခံရခြင်း ဤကိုးမျိုးကို အထူးသဖြင့် လုံခြုံစေ အပ်၏။

ဤအရပ်ဒေသ၌ တောင်းရမ်း စားသောက်၍ အသက်မွေးမြူ နေထိုင် ပြန်လျှင်လည်း အလွန် ကဲ့ရဲ့ဖွယ်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အကြောင်းမူကား ဆင်းရဲ နွမ်းပါးသူအတွက် သူတစ်ပါးကို မှီခိုခယ တောင်းရမ်းစားရခြင်းထက် ကိုယ့် အသက်ခန္ဓာကို မီးစာကျွေး (မီးထဲသို့ဝင်) လိုက်ရခြင်းက ပိုမို၍ ကောင်းမြတ် လေ၏။

မရှိ ဆင်းရဲခြင်းကြောင့် ရှက်ရွံ့ခြင်း ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ရှက်ရွံ့ခြင်း ဖြစ်ပေါ်လာသူသည် အစွမ်းသတ္တိ လျော့ကျ ဆုတ်ယုတ်ရတတ်လေသည်။ အစွမ်းသတ္တိ လျော့ကျ ဆုတ်ယုတ်သူသည် သူတစ်ပါးတို့၏ အနှိပ်အစက် ခံရတတ်၏။ သူတစ်ပါးတို့၏ အနှိပ်အစက် ခံရလျှင် ဆင်းရဲဒုက္ခ တွေ့ရ၏။ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ့လျှင် ပူပန်သောကရောက်ရ၏။ ပူပန်သောကရောက်လျှင် အသိဉာဏ် ဆိတ်သုဉ်းလေသည်။ အသိဉာဏ် ဆိတ်သုဉ်းလျှင် ပျက်စီးခြင်း သို့ ရောက်ရတတ်လေသည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ဆင်းရဲ နွမ်းပါးခြင်းသည်ကား ဘေးရန်ခပ်သိမ်းတို့၏ တည်ရာဖြစ်လေ၏။

ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းက မြတ်သေး၏။ မမှန်စကား မုသားပြောဆိုခြင်း သည် မမြတ်ပေ။ ယောက်ျားတို့၏ နပုန်းပဏ္ဍုက်အဖြစ်က မြတ်သေး၏။ သူတစ်ပါး မယားကို ပြစ်မှားကျူးလွန်ခြင်းသည် မမြတ်ပေ။ အသက်သေရ ခြင်းက မြတ်သေး၏။ ကုန်းချောစကားကို ပြောဆိုခြင်းသည် မမြတ်ပေ။ တောင်းစားရခြင်းက မြတ်သေး၏။ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို မှီခိုခယပြီးမှ ဖြစ်ပေါ်ရသော ချမ်းသာသုခသည် မမြတ်ပေ။

နွား ဆိတ်သုဉ်း၍နေသော နွားခြံက မြတ်သေး၏။ နွားဆိုး နွားကြမ်း တို့သည် မမြတ်ပေ။ မိန်းမရွှင် ပြည့်တန်ဆာမက မြတ်သေး၏။ အကျင့် ဖောက်ပြားသော မိန်းမသည် မမြတ်ပေ။ တောထဲ၌ နေရခြင်းက မြတ်သေး ၏။ မစူးမစမ်း အရမ်းလုပ်တတ်သော တရားမဲ့နိုင်ငံ၌ နေရခြင်းသည် မမြတ် ပေ။ အသက်စွန့်ရခြင်းက မြတ်သေး၏။ လူယုတ်မာတို့နှင့် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရခြင်းသည် မမြတ်ပေ။

အစေခံ ကျေးကျွန်အဖြစ်သည် အလုံးစုံသော မာနထောင်လွှားမှုကို ပယ်ဖျောက်ပစ်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ လရောင်ခြည်သည် အလုံးစုံသော အမှိုက်မှောင်ထုကို ပယ်ဖျောက်ပစ်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်း

သည် အလုံးစုံသော တင့်တယ်လှပမှုကို ပယ်ဖျောက်ပစ်သကဲ့သို့လည်းကောင်း ထို့အတူ တောင်းရမ်းခြင်းသည် ဂုဏ်သရေအပေါင်းကို ပယ်ဖျောက်ပစ်တတ်လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ငါသည် သူတစ်ပါးထမင်းဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အသက်မွေးမြူနိုင်ပါတော့မည်နည်း။

သူတစ်ပါး ထမင်းဖြင့် အသက်မွေးမြူရခြင်းသည် ဒုတိယ သေမင်း၏ တံခါးဝပင် ဖြစ်လေ၏။ အကြောင်းသော်ကား မှတ်စု မှတ်ရာ အတိုအထွာမျှကိုသာ ရသော ပညာရှိ၊ ပိုက်ဆံကြေးငွေဖြင့် ဝယ်ယူရရှိသော မေထုန်၊ သူတစ်ပါးကို အမှီပြု စားနေရသော အစာအာဟာရ ဤသုံးပါးသည် လူတို့၏ အတုအယောင်သာလျှင် ဖြစ်ပေ၏။

နာတာရှည်ရောဂါစွဲကပ်သူ၊ သားမယားနှင့် ကြာမြင့်စွာ ကွေကွင်းနေရသူ၊ သူတစ်ပါး ထမင်းဖြင့် အသက်မွေးနေရသူ၊ သူတစ်ပါးအိမ်၌ မှီခိုကပ်နေရသူ၊ ဤသူတို့၏ အသက်ရှင်နေခြင်းသည် သေခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။ သေဆုံးခြင်းအစစ်သည် ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရခြင်းဖြစ်လေ၏။

ဤကဲ့သို့ အမျိုးမျိုး တွေးတော ဆင်ခြင်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်သည် လောဘကြောင့် နောက်ထပ်တစ်ဖန် ဥစ္စာကို ပြန်ယူရန် အားထုတ်မိပြန်လေ၏။

လောဘကြောင့် အသိဉာဏ်သည် ရွေ့လျော့ ပျက်စီးရသည်။ လောဘသည် တဏှာကို တိုးပွားစေတတ်သည်။ တဏှာ နှိပ်စက်ခြင်း ခံယူရသူသည် ယခုဘဝ၌လည်းကောင်း၊ နောင်တမလွန်ဘဝ၌လည်းကောင်း ဆင်းရဲဒုက္ခကို တွေ့ကြုံရလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်သွားသည်ရှိသော် ဝိဇာနည်သည် ကျွန်ုပ်အား ဝါးခြမ်းကွဲဖြင့် ရိုက်နှက်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ သတိသံဝေဂ ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။

အကြင်သူသည် လောဘကြီး၏။ ရောင့်ရဲမှု ကင်း၏။ မစောင့်စည်းအပ်သော စိတ်၊ မနှိပ်ကွပ်အပ်သော ဣန္ဒြေရှိသော ထိုသူ၏အထံသို့ ဘေးရန်တို့သည် ကပ်ရောက်လာကြကုန်၏။

အကြင်သူသည် ရောင့်ရဲလွယ်၏။ ထိုသူ၏ထံ၌ ပြည့်စုံ ချမ်းသာမှု ရှိလေသည်။ ဖိနပ် စီးထားသူသည် ကမ္ဘာမြေ တစ်ပြင်လုံးအား သားရေဖြင့်

ဖုံးလွှမ်းထားသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။

ရောင့်ရဲလွယ်ခြင်းဟူသော အမြိုက်သုခဖြင့် တင်းတိမ်ကြကုန်သော တည်ကြည် ငြိမ်သက်သော စိတ်နှလုံးရှိသူတို့၏ ချမ်းသာသုခမျိုးသည် ထိုမှ ဤမှ ပြေးသွားနေကြကုန်သော ဥစ္စာ မက်မောသူတို့၌ အဘယ်မှာလျှင် ရှိမည်နည်း။

အကြင်သူသည် အလိုအာသာကို ကျောခိုင်း၍ အာသာကင်းခြင်းကို မှီငြမ်းပြု၏။ ထိုသူသည် ကျမ်းဂန် အားလုံးကို သင်ယူသည် မည်လေ၏။ နီတိကျမ်း စသည်ကို နာယူသည် မည်လေ၏။ အလုံးစုံသော အကျင့်ကို ကျင့်ကြံ အားထုတ်သည် မည်လေ၏။

အကြင်သူသည် လူချမ်းသာ၏ အိမ်သို့ အတောင်းအရမ်းလည်း မသွားဖူးပေ။ ချစ်သူနှင့် ကွေကွင်းရခြင်း ဒုက္ခကိုလည်း မတွေ့ကြုံဖူးပေ။ အကျိုးမဲ့ စကားကိုလည်း မပြောကြားဖူးပေ။ ထိုသူ၏ ဘဝသည် ကုသိုလ်ကံ ကြီးမားလှလေ၏။

လောကဘတဏှာ ဆွဲငင်ထားသူသည် ယူနေရာ တစ်ရာကိုပင် ဝေးသည်ဟု မထင်ပေ။ ရောင့်ရဲလွယ်သူသည် လက်ထဲ ဥစ္စာရောက်ရှိလာသော် လည်း စွဲမက် လေးစားခြင်းမရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ယခုအချိန်၌ အခြေအနေနှင့် ကိုက်ညီမည့်အလုပ်ကို ပိုင်းခြားဆုံးဖြတ်ပြီး လုပ်မှ သင့်တော်ချေမည်။

လောက၌ တရားဟူသည် သတ္တဝါတို့ကို သနားမှုပင် ဖြစ်၏။ ချမ်းသာသုခ ဟူသည် ကျန်းမာစွာ နေမှုပင်ဖြစ်၏။ ပညာရှိဟူသည် သင့်မသင့်ကို ပိုင်းခြား ဆုံးဖြတ်နိုင်မှုပင် ဖြစ်၏။

ဘေးရန် ရောက်ရှိလာသောအခါ သင့် မသင့်ကို ထောက်ချင့်ဆုံးဖြတ် နိုင်သူသည် ပညာရှိမည်လေ၏။ ဆုံးဖြတ်မှု မပြုနိုင်သူတို့တွင်ကား ခြေလှမ်းတိုင်း၊ ခြေလှမ်းတိုင်း ဘေးရန် ဖြစ်ပေါ်လာတတ်လေသည်။

အမျိုးအနွယ်၏ အကျိုးအတွက် တစ်ယောက်သော သူကို စွန့်ရာ၏။ ရွာ၏ အကျိုးအတွက် အမျိုးအနွယ်ကို စွန့်ရာ၏။ ဇနပုဒ်၏ အကျိုးအတွက် ရွာကို စွန့်ရာ၏။ မိမိ၏ အတ္တအတွက် မြေတစ်ပြင်လုံးကို စွန့်ရာ၏။

မငြိမငြင် မပင်ပန်းရသော ရေနှင့် ဘေးရန်ကြားမှ ရသော အရသာ

ရှိသည့် အစာအာဟာရကို စူးစမ်း ဆင်ခြင်လိုက်လျှင် စိတ်ချမ်းသာမှုရှိသော ပစ္စည်းဝတ္ထုသည်သာလျှင် ချမ်းသာမှုကို ပြုတတ်၏။

ယင်းသို့ စဉ်းစား ဆင်ခြင်ပြီး ကျွန်ုပ် (ဟိရညက) သည် ဤ လူသူ မနီး တောကြီးသို့ လာခြင်းဖြစ်လေ၏။

ကျားနှင့် ဆင်တို့ ပေါများသည့် တောထဲရှိ သစ်ပင်အောက်တွင် နေခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သစ်သီးမှည့်ကို စား၍ ရေကို သောက်ခြင်း သည်လည်းကောင်း၊ မြက်အိပ်ရာပေါ်၌ အိပ်ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သစ်ခေါက်ခွံ လျှော်တေအဝတ်ကို ဝတ်ခြင်းသည်လည်းကောင်း ကောင်း မြတ်၏။ ဆွေမျိုးတို့၏ အလယ်၌ ပစ္စည်းဥစ္စာမရှိဘဲ ညှိုးငယ်စွာ နေခြင်း သည် မကောင်းမြတ်ပေ။

ထို့နောက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ရှေးကုသိုလ်ကံ စီမံဖန်လာခြင်းကြောင့် ဤလဗုပတနကကျီးတည်းဟူသော အဆွေခင်ပွန်းကောင်းနှင့် ပေါင်းဖော် မိတ်ဖွဲ့မိခဲ့လေသည်။ ယခုတစ်ဖန် ကုသိုလ်ကံ တစ်ဆင့်တက်ပြီး အသင် မန္တရ လိပ်မင်းကို မှီခိုခြင်းဟူသော နတ်ပြည်သို့ တက်ရောက်ပြန်ပါပြီ။

သံသရာတည်းဟူသော အဆိပ်ပင်ကြီး၌ အရသာရှိသော အသီး နှစ်လုံးသာလျှင် သီးလေသည်။ ယင်းတို့ကား ကဗျာကျမ်းတည်းဟူသော အမြိုက်အရသာကို ခံစားခြင်းနှင့် သူတော်ကောင်းတို့နှင့် မိတ်ဖွဲ့ ပေါင်းသင်း ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မန္တရလိပ်။ ။ အဆွေ ဟိရညက၊ ပစ္စည်းဥစ္စာသည် ခြေ၌ကပ်နေ သည့် မြူမှုန်နှင့် အလားသဏ္ဍာန် တူလေ၏။ ငယ်ရွယ်နုပျိုခြင်းသည် တောင် ထိပ်မှ ကျဆင်းသော မြစ်ရေအဟုန်နှင့် အလားသဏ္ဍာန် တူလေ၏။ လူ့ဘဝ သည် ရေပွက်သဖွယ် ပျက်လွယ် ပျောက်လွယ်၏။ အသက် ဝိညာဉ်သည် ရေမြုပ်နှင့် အလားသဏ္ဍာန်တူလေ၏။ ထို့ကြောင့် ပညာမဲ့သူ အကြင်သူ သည် နတ်ပြည်တံခါးကို ဖွင့်ပေးတတ်သော တရားအကျင့်ကို ကျင့်ကြံအား ထုတ်ခြင်းမပြု။ ထိုသူသည် နောင် အိုမင်းရင့်ရော်သောအခါတွင် နောင်တ တစ်ဖန် ပူပန်ရပြီးလျှင် သောကမီး လောင်ကျွမ်းရတတ်လေသည်။

သင် ကြွက်မင်း၊ ဤသို့ ဒုက္ခကို တွေ့ကြုံခံစားခြင်းသည် ဥစ္စာပစ္စည်း ကို စုဆောင်းသိုမှီးခြင်း၏ အပြစ်ကြောင့်ပင်ဖြစ်လေ၏။

ရေကန်အလယ်၌ ပြည့်လျက်ရှိသော ရေတို့ကို ရေမြောင်းဖြင့် အပြင် သို့ ထုတ်ပစ်ခြင်းသည် ရေကန်ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းမည်သကဲ့သို့ ပေးကမ်း လှူဒါန်းခြင်းသည်သာလျှင် စုဆောင်းထားသော ပစ္စည်းဥစ္စာကို စောင့်ရှောက် ခြင်း မည်လေ၏။

နှမြော စေးနှဲသူသည် မြေအောက်တွင် တွင်းနက်စွာ တူး၍ ဥစ္စာ ရွှေငွေတို့ကို မြှုပ်ထားလေသည်။ ထိုမြှုပ်ထားသော ဥစ္စာ ရွှေငွေသည် ဥစ္စာရှင် အတွက် ငရဲသို့သွားရန် မသေမီ ရှေးမဆွကပင် လမ်းခင်းထားနှင့်လေသည်။

အကြင်သူသည် မိမိ၏ ချမ်းသာမှုကို ပိတ်ဆို့လျက် ဥစ္စာပစ္စည်းကို စုဆောင်းလို၏။ ထိုသူသည် သူတစ်ပါး အကျိုးငှာ ဝန်ကိုဆောင်သော နွားလားကဲ့သို့ ဆင်းရဲပင်ပန်းခြင်းသာလျှင် အဖတ်တင်လေ၏။

ပေးလှူခြင်းနှင့် သုံးဆောင်ခြင်းမှ ကင်းသော ဥစ္စာဖြင့် 'လူချမ်းသာ' အမည် ခံနိုင်ခဲ့သော် ရွှေတွင်း၊ ငွေတွင်း၊ ကျောက်တွင်း၊ ဘော်တွင်းတို့၌ ရှိသော ဥစ္စာရတနာဖြင့် ငါတို့လည်း 'လူချမ်းသာ' ပင် ဖြစ်နိုင်လေ၏။

ပေးလှူခြင်း၊ သုံးစွဲခြင်း မရှိဘဲ နေ့ရက်တို့ကို ကုန်လွန်စေသော သူသည် ပန်းပဲသမား၏ ဖားဖိုကဲ့သို့ အသက်ရှူသော်လည်း အသက်ရှင် သည် မမည်ပေ။

မပေးရက်၊ မသုံးရက်သူသည် ဥစ္စာပစ္စည်းဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိမည် နည်း။ ရန်သူတို့ကို မနှိမ်နင်း၊ မဖြိုဖျက်သူသည် အားခွန်ဗလဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိမည်နည်း။ တရားအကျင့် မကျင့်သူသည် ကျမ်းဂန် ဗဟုသုတဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိမည်နည်း။ ဣန္ဒြေကို မနှိပ်ကွပ် မအောင်မြင်သူသည် မိမိ 'ကိုယ်' (အသက်ရှင်နေခြင်း) ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိမည်နည်း။

ကပ်စေးနှဲသူ၏ ဥစ္စာသည် မသုံးဆောင်ဘဲနေသောကြောင့် ဥစ္စာရှင် မရှိသော ဥစ္စာ 'ရိုင်း' နှင့် အတူတူပင် ဖြစ်လေ၏။ ဆုံးပါး ပျက်စီးသော အခါကျမှ ထိုကပ်စေးနှဲသူ၏ ဆင်းရဲဒုက္ခကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် 'ဤသူ၏ ဥစ္စာပါတကား' ဟု ဆက်သွယ်ပေါင်းစပ်၍ သိရတတ်လေသည်။

နှမြော စေးနှဲသူ၏ ဥစ္စာသည် နတ်၏ အကျိုးအတွက်လည်း မဟုတ် ပေ။ သူတော်သူမြတ် ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့၏ အကျိုးအတွက်လည်း မဟုတ်ပေ။ မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟတို့၏ အကျိုးအတွက်လည်း မဟုတ်ပေ။ မိမိအကျိုးအတွက်

လည်း မဟုတ်ပေ။ မီး၊ ခိုးသူ၊ မင်းတို့နှင့်သာ စပ်ဆိုင်၍ နေလေ၏။
 ပေးကမ်း လှူဒါန်းခြင်း၊ သုံးဆောင် ခံစားခြင်း၊ ပျက်စီး ဆုတ်ယုတ်
 ခြင်း ဤသုံးမျိုးသည် ပစ္စည်းဥစ္စာတို့၏ လားရာဂတိဖြစ်သော 'လမ်း
 သုံးသွယ်' ဖြစ်လေ၏။

ပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်းနှင့် သုံးဆောင်ခံစားခြင်း မပြုသူတို့၏ ဥစ္စာ
 သည် တတိယမြောက် လားရာဂတိဖြစ်သော ပျက်စီးကြောင်းလမ်းသို့
 သာလျှင် သွားရလေ၏။

ချစ်ခင်ဖွယ်စကားနှင့် ယှဉ်သော ပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်း၊ မာန်မာန
 ကင်းသော ပညာတတ်မြောက်ခြင်း၊ ခန္တီတရားနှင့် ယှဉ်သော ရဲရင့်ခြင်း၊
 စွန့်ကြဲပေးကမ်းခြင်းနှင့်တကွသော စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဤလေးမျိုးကို လောက၌
 အလွန်ပင် ရနိုင်ခဲလေ၏။

ပစ္စည်းဥစ္စာ စုဆောင်းခြင်းကို အမြဲပြုသင့်လေသည်။ သို့ရာတွင်
 လွန်လွန်ကဲကဲ စုဆောင်းခြင်းကိုကား မပြုသင့်ပေ။ လွန်လွန်ကဲကဲ ချွေတာ
 စုဆောင်းသော မြေခွေးတစ်ကောင်သည် လေးကိုင်းကျောက်ကန်သဖြင့်
 သေဆုံးရဖူးလေပြီ။

ဒီဃာရဝ မြေခွေး

ကလျာဏကဋက ရွာ၌ ဘောရဝ အမည်ရှိ မုဆိုးတစ်ယောက် ရှိလေ
 ၏။ ထိုမုဆိုးသည် တစ်ရံရောအခါ လေးကို ယူလျက် အမဲလိုက်ရန် ဝိန္ဒယာ
 ဋီ တောအုပ်သို့ သွားလေ၏။ ထိုတောအုပ်၌ မုဆိုးသည် သမင်တစ်ကောင်
 ကို ပစ်သတ်လျက် သမင်သေကို ယူဆောင်ပြီးလျှင် တစ်ဖန် သွားရာ
 ကြောက်မက်ဖွယ် အသွင်ရှိသော တောဝက်ကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့မြင်ရ
 လေ၏။ ထိုအခါ မုဆိုးသည် သမင်သေကို မြေပေါ်ချပြီး ထိုတောဝက်ကို
 မြားဖြင့် ပစ်သတ်လေ၏။ တောဝက်သည် မြားဒဏ်ကြောင့် တစ်ခဲနက်
 အော်မြည်ပြီးလျှင် တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးလာလျက် မုဆိုး၏ ဝှေးစေ့ကို ထိုးပက်
 လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မုဆိုးသည် အမြစ်ရင်းပြတ်သော သစ်ပင်ကဲ့သို့
 လဲကျသွားလေသည်။

ရေ၊ မီး၊ အဆိပ်၊ လက်နက်၊ ငတ်မွတ်ခြင်း၊ အနာရောဂါ၊ တောင်ပေါ်

စသည်မှ လိမ့်ကျခြင်း၊ ဤသေကြောင်းတို့တွင် တစ်ခုခုသော သေကြောင်း
တွေ့လျှင် သတ္တဝါသည် သေကျေပျက်စီးရတတ်လေသည်။

ထိုနေရာတွင် တောဝက်ရော မုဆိုးပါ နှစ်ဦးစလုံး သေဆုံးသွားသည့်
အပြင် တောဝက်နှင့် မုဆိုးတို့၏ ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက် နင်းမိခြင်း
ကို ခံရသောကြောင့် မြွေတစ်ကောင်သည် ထိုနေရာတွင်ပင် သေဆုံးသွားရှာ
လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဒီဃာရဝ မည်သော မြေခွေးတစ်ကောင်သည် အစာ
ရှာဖွေရင်း လှည့်လည်လာခဲ့ရာ မမျှော်လင့်ဘဲ တောဝက်၊ သမင်၊ မုဆိုး၊
မြွေ ဟူသော အသေကောင် လေးဦးကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ ဤသို့
ကြံစည်မိလေသည်။

ယနေ့ ငါ့ကုသိုလ်ကံ အလွန်ကောင်းလှပေ၏။ မြောက်မြားလှသော
စားဖွယ် သောက်ဖွယ်တို့ကို အဆင်သင့် ရရှိပေသည်။ သတ္တဝါတို့၏အထံ
သို့ ဆင်းရဲဒုက္ခတို့သည် မမျှော်လင့် မကြံရွယ်ဘဲနှင့် ရောက်လာတတ်
ကုန်သကဲ့သို့ ချမ်းသာသုခတို့သည်လည်း မမျှော်လင့်၊ မကြံရွယ်ဘဲနှင့်
ရောက်လာတတ်ကုန်သည်။ ဆင်းရဲချမ်းသာ ကြုံကြရာ၌ ကံကြမ္မာသာလျှင်
ပဓာန အရင်းခံဖြစ်၏ဟု ထင်၏။

ဤသတ္တဝါ လေးဦးတို့၏ အသားဖြင့် ငါသည် သုံးလကျော်ကျော်မျှ
စားသောက် နေထိုင်သွားနိုင်မည်။ လူသေကောင်သည် တစ်လစာ လုံလောက်
၏။ သမင်နှင့် ဝက်သေကောင်သည် နှစ်လစာ လုံလောက်၏။ မြွေသေ
ကောင်သည် တစ်ရက်စာ လုံလောက်၏။ ယနေ့ ချွေတာရေး အလေးပြု
သောအားဖြင့် လေးကြိုး (လေးညှို့) ကို စားသင့်၏။

ဤသို့ ကြံပြီးလျှင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသော မြေခွေးသည်
အရသာ ကင်းမဲ့သည့် လေးကိုင်းစွန်း၌ တပ်ထားသော အကြောကြိုးကို
စားလေ၏။ အကြောကြိုးဖြင့် ကျစ်ထားသော လေးကြိုးကို ကိုက်ဖြတ်သည်
နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မြေခွေး၏ ရင်အုပ်သည် လေးကိုင်းပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်
မိလေရာ ချွေတာလွန်းသော မြေခွေးသည် သေဆုံးခြင်းဟူသော အကျိုးထူး
ကို ခံစားရလေသတည်း။

ကွယ်လွန်သူ၏ မယားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဥစ္စာဖြင့်လည်းကောင်း

သူတစ်ပါးတို့သည် ပျော်ပါး စံစားကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်းနှင့် သုံးဆောင် ခံစားခြင်းကို ပြုသော ဥစ္စာသည်သာလျှင် ဥစ္စာရှင်၏ ဥစ္စာမည်လေ၏။

သူတော်သူမြတ်တို့အား ပေးလှူသော ဥစ္စာနှင့် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သုံးဆောင် ခံစားသော ဥစ္စာသည်သာလျှင် သင် (ဥစ္စာရှင်) ၏ ဥစ္စာဖြစ်၏ဟု ကျွန်ုပ်ထင်သည်။ သိမ်းဆည်း စောင့်ရှောက်ထားသော ဥစ္စာသည်ကား သင် သေသည့်နောက် တစ်ယောက်ယောက်၏ ခံစားစရာ ဥစ္စာမျှသာလျှင် ဖြစ်လေ၏။

လွန်ပြီးတာ လွန်ပါစေ။ လွန်ပြီးသည်ကို ချဲ့ထွင် ပြောဆိုနေ၍ အကျိုးရှိမည်မဟုတ်။ အကြောင်းမူကား လိမ္မာတတ်သိ သူတို့သည် မရအပ် မရနိုင်သည့်အရာကို မတောင့်တကြပေ။ ပျက်စီးလေပြီးဖြစ်သော အရာအတွက် စိုးရိမ်သောက ပူပန်ခြင်းမဖြစ်ကြပေ။ ဘေးရန် ကြိုကြိုက်သောအခါ၌ မတွေ့ဝေကြပေ။ သို့ဖြစ်၍ အသင်သည် အခါခပ်သိမ်း လုံ့လဝီရိယနှင့် ပြည့်စုံစွာ နေထိုင်ပါလော့။ အကြောင်းမူကား -

ကျမ်းဂန်တို့ကို သင်ယူတတ်မြောက်ပါလျက်လည်း လူမိုက်ဖြစ်တတ်၏။ ကျမ်းဂန်ဆိုတိုင်း ကျင့်ကြံအားထုတ်မှသာလျှင် ပညာရှိမည်နိုင်သည်။ ကောင်းစွာ နှိုင်းချိန် ဖော်စပ်ထားသော ဆေးသည် အနာရောဂါ ကင်းပျောက်အောင် ပြုနိုင်သော်လည်း အမည်နာမ ဆေးနည်းမျှသည်ကား အနာရောဂါကို ကင်းပျောက်အောင် မပြုလုပ်နိုင်ပေ။

ကျမ်းဂန်တွင်ပါသော နည်းလမ်းသည် အားထုတ်ခြင်း ကင်းမဲ့သူအား အနည်းငယ်မျှပင် ကျေးဇူးမပြုတတ်ပေ။ သူကန်း၏ လက်ဝါးပြင်၌ ရှိသော ဆီမီးသည် တစ်စုံတစ်ခုသော ဝတ္ထုကို အဘယ်မှာလျှင် ထွန်းပြနိုင်မည်နည်း။

ထို့ကြောင့် အသင်သည် အချိန်အခါ၊ ချမ်းသာ ဆင်းရဲတို့၏ အမြဲမတည် လှည့်လည်၍ ဖြစ်တတ်သည်ကို သေချာစွာ ဉာဏ်နှင့် ဆင်ခြင်ပြီးလျှင် ငြိမ်းချမ်းစွာပင် နေထိုင်သင့်ပါသည်။

ဆိုက်ရောက်လာသော ချမ်းသာသုခကို ခံစားသကဲ့သို့ ဆိုက်ရောက်လာသော ဆင်းရဲဒုက္ခကိုလည်း ခံစားရလေသည်။ အကြောင်းမူကား ချမ်းသာ

ဆင်းရဲတို့သည် လှည်းဘီးစက်ကဲ့သို့ လည်၍ ဖြစ်တတ်လေ၏။ ဖားတို့သည် ရေတွင်းရှိရာသို့ ရောက်လာကုန်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ငှက်တို့သည် ရေအိုင်ရှိရာသို့ ရောက်လာသကဲ့သို့လည်းကောင်း အလုံးစုံသော စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့သည် လုံ့လဝီရိယရှိသောသူ၏ အထံသို့ အလိုအလျောက် ရောက်လာကြကုန်၏။

အကြင်သူသည် လုံ့လဝီရိယနှင့် ပြည့်စုံ၏။ အလုပ်ကိစ္စ၌ လေးဆေးဖင့်နွဲ့ခြင်းမရှိ။ လုပ်ငန်းကိစ္စ၌ ကျွမ်းကျင် နားလည်၏။ ကြွေအန် လောင်းကစားခြင်း စသော ပျက်စီးကြောင်းကို မပြုလုပ်။ သူရသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံ၏။ သူ့ကျေးဇူးကို သိတတ်၏။ မြဲမြံခိုင်ခံ့သော အဆွေခင်ပွန်းရှိ၏။ ထိုသူ၏ အထံသို့ စည်းစိမ်စောင့် သိရိနတ်သမီးသည် အလိုအလျောက် မှီခို ကပ်ရောက်လာသည်။

သူရဲကောင်းသည် ဥစ္စာမရှိသော်လည်း မြင့်မြတ် မြတ်နိုးအပ်သည့် အဆင့်သို့ ရောက်နိုင်လေ၏။ နှမြောစေးနွဲ့သူသည် ဥစ္စာရှိသော်လည်း ပြစ်တင်ကဲ့ရဲ့ခြင်း ခံရလေသည်။ ပင်ကိုသဘောသည်သာလျှင် မြတ်သော ဂုဏ်အပေါင်း၏ တည်ရာဖြစ်သည်။ ခွေးကို ရွှေငွေရတနာ တန်ဆာဖြင့် ဆင်မြန်းထားသော်လည်း ခြင်္သေ့နှင့် စပ်ဆိုင်သည့် ဂုဏ်ကို ရနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

‘ငါသူဌေး’ ဟူ၍ အဘယ်မှာ မာန်တက်စရာ ရှိသနည်း။ ဥစ္စာပစ္စည်းပျက်စီး ဆုံးပါးသောအခါ အဘယ်မှာ ဒုက္ခဖြစ်စရာရှိသနည်း။ လူတို့၏ နိမ့်တုံ မြင့်တုံ ဖြစ်ပျက်ပုံ သဘာဝသည်ကား လက်ထဲရှိ ဘောလုံးနှင့် ပမာတူလေသည်။

မိုးတိမ်၏ အရိပ်ကိုလည်းကောင်း၊ လူမိုက်နှင့် ချစ်ခင်ပေါင်းသင်းခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဆန်သစ်ကိုလည်းကောင်း၊ မိန်းမကိုလည်းကောင်း၊ ပျိုမျှစ်နုနယ် ငယ်ရွယ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဥစ္စာပစ္စည်းကိုလည်းကောင်း ကာလအတန်ကြာမျှသာ သုံးဆောင် ခံစားကြရလေသည်။

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုအတွက် အလွန်အမင်း ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းကို မပြုသင့်ပေ။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုအတွက် ဗြဟ္မာသည် ပထမကပင် စီစဉ်ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဖြစ်သည်။ အမိဝမ်းထဲမှ မွေးဖွားလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အမိ၏နို့မှ နို့ရည်ထွက်လာပေ၏။

အကြင်သူသည် ဟင်္သာကို အဖြူ၊ ကျေးငှက်ကို အစိမ်း၊ ဥဒေါင်းကို အကျား ပြုလုပ်ဖန်ဆင်း၏။ ထိုသူသည်ပင်လျှင် သင်၏ အသက်မွေးမှု အတွက် ပေးလိမ့်မည်။

အဆွေ၊ သူတော်ကောင်းတို့၏ တိမ်မြုပ်နေသောစကားကို နားထောင် ပါဦး။

ရှာဖွေ စုဆောင်းစဉ်အခါ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ဖြစ်စေတတ်၏။ ပျက်စီး ဆုံးပါးသောအခါ ပူပန်သောကကို ဖြစ်စေတတ်၏။ ပြည့်စုံကြွယ်ဝသော အခါ မာန်မာနကိုဖြစ်စေတတ်၏။ ဤသို့ သဘောရှိသော စည်းစိမ်ဥစ္စာ တို့သည် အဘယ်မှာလျှင် ချမ်းသာကို ပေးတတ်သနည်း။

အလှူဒါန စသည်ပြုရန် မတရားသဖြင့် ဥစ္စာရှာဖွေ စုဆောင်းသူ အတွက် ရှာဖွေစုဆောင်းခြင်းမပြုဘဲ နေခြင်းက မြတ်၏။ ရွံ့နွံ့ကို ပေပြီးမှ ဆေးကြောရခြင်းထက် အဝေးမှ မကိုင်မထိဘဲ နေရခြင်းသည် ပို၍ ကောင်း မြတ်လေသည်။

သတ္တဝါတို့သည် သေမင်းမှ ဘေးဖြစ်ပေါ်လာသကဲ့သို့ ဥစ္စာရှိသူတို့ သည် အမြဲမပြတ် မင်း၊ ရေ၊ မီး၊ ခိုးသူ၊ မိမိနှင့် ဆက်နွယ်နေသူတို့မှ ဘေး ဖြစ်ပေါ်လာတတ်လေသည်။

ဆင်းရဲခြင်း ပြွမ်းလျက်ရှိသော ဤလူ့ဘဝ၌ အလိုဆန္ဒဟူသည် ပြည့်ဝ သည်မရှိဘဲ အသစ် အသစ်သာလျှင် တိုးတက်ပွားများလာပေ၏။ ယင်းသို့ အလိုဆန္ဒပြည့်ဝသည်မရှိဘဲ တိုးတက်ပွားများ၍နေခြင်းထက် လွန်ကဲသော ဒုက္ခသည် အဘယ်မှာ ရှိမည်နည်း။

ဥစ္စာကို ရှာဖွေ၍ အလွန်ရဲခဲ၏။ ရရှိပြီး ဥစ္စာကိုလည်း ပင်ပန်းဆင်းရဲ စွာ စောင့်ရှောက်ရ၏။ ရရှိပြီး ဥစ္စာ ဆုံးပါး ပျက်စီးသွားသောအခါတွင်လည်း သေခြင်းကဲ့သို့ ဆင်းရဲပင်ပန်း၏။ ထို့ကြောင့် လွန်လွန်မင်းမင်း မစုဆောင်း သင့်ပေ။

ဥစ္စာ၌ တပ်မက်မောသော တဏှာကို စွန့်ပစ်လိုက်လျှင် ဤလောက ၌ 'လူဆင်းရဲ လူချမ်းသာ' ဟူ၍ အဘယ်မှာ ရှိတော့မည်နည်း။ ထိုတဏှာ ၏ ပျံ့နှံ့ခွင့်ကို ပေးလိုက်လျှင်မူ ကျွန်အဖြစ်သည် ဦးခေါင်းထက်၌ တည်လာ လိမ့်မည်သာဖြစ်၏။

အကြင်အရာဝတ္ထုကို လိုချင်တပ်မက်၏။ ထိုအရာဝတ္ထုမှာ အလိုအာသာ ဖြစ်ပွားလေသည်။ အကြင်အရာဝတ္ထုမှ အလိုအာသာ ဆုတ်နစ်ကင်းပြတ်၏။ ထိုအရာဝတ္ထုကို သဘောအားဖြင့် ရတော့သည်မည်၏။

များစွာ ချဲ့ထွင် ပြောဆိုနေ၍ အကျိုးရှိမည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်နှင့် အတူ ဤအရပ်မှာပင် ချစ်ခင်စွာနှင့် နေထိုင်ပါလော့။

စိတ်ထား မြင့်မြတ်သူတို့၏ ချစ်ခင်ခြင်းသည် သေသည့်တိုင်အောင် ခိုင်မြဲလေ၏။ ခိုက်ရန်ဒေါသ ဖြစ်ခြင်းသည် ခဏချင်းပင် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ အချင်းချင်း ပြတ်စဲခြင်းတို့မှာလည်း ဆက်ဆံပေါင်းသင်းခြင်းကင်းရုံသက်သက်မျှသာလျှင် ဖြစ်လေ၏။ (အကြောင်းမသင့်၍ ကွဲသည့်၊ ပြတ်စဲသည့်တိုင်အောင် မကောင်းကြံခြင်း စသည် မရှိ။)

ထိုအခါ လဗုပတနက ကျီးက ဤသို့ ပြန်ပြောလေသည်။

မန္တရလိပ်မင်း၊ အသင်သည် ကုသိုလ်ကံ ကြီးမားသူ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။ ချီးကျူးအပ်သည့် ဂုဏ်အင်္ဂါများနှင့် ပြည့်စုံသူပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်၏။

သူတော်ကောင်းတို့သည်သာလျှင် သူတော်ကောင်းတို့ကို ဘေးရန်မှ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်လေသည်။ နွံ့၌ ကျွန်ုပ်နေကုန်သော ဆင်တို့ကို ဆင်ကသာလျှင် ကယ်တင် စောင့်ရှောက်နိုင်လေသည်။

ဂုဏ်အရည်အချင်း သိတတ်သူသည်သာလျှင် ဂုဏ်အရည်အချင်း ရှိသူနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းကို လိုလား နှစ်သက်၏။ ဂုဏ်အရည်အချင်းကို မသိတတ်သူကား ဂုဏ်အရည်အချင်းရှိသူကို နှစ်သက်မြတ်နိုးခြင်း မရှိပေ။ ပိတုန်းသည် အလှမ်းဝေးသော တောမှ ကြာရုံရှိရာသို့ လာရောက်၏။ ဖားသည်ကား ကြာရုံနှင့် ကပ်၍ နေရသော်လည်း ကြာရုံရှိရာသို့ မလာရောက်ပေ။

အကြင်သူ၏ထံမှ အလှူခံ ဖုန်းတောင်းယာစကာတို့သည်လည်း ကောင်း၊ မှီခိုရန် လာရောက်သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့ပြီးလျှင် မျက်နှာလွဲ၍ ပြန်မသွားရပေ။ ထိုသူသည် ဤလောက၌ တစ်ယောက်တည်းသော ချီးမွမ်းထိုက်သူဖြစ်၏။ မြင့်မြတ်သူဖြစ်၏။ သူတော်ကောင်းဖြစ်၏။ ဘုန်းကံ ကြီးမားသူဖြစ်၏။

ယင်းသို့ အချင်းချင်း ဆွေးနွေး ပြောဆိုပြီးလျှင် လဗုပတနက ကျီး၊

ဟိရညက ကြွက်၊ မန္တရလိပ်တို့သည် မိမိတို့ အလိုအလျောက် အစာရှာဖွေ စားသောက်လျက် ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ကြလေ၏။

ထို့နောက် တစ်နေ့သ၌ စိတြင်္ဂီ အမည်ရှိသော သမင်တစ်ကောင်သည် တစ်စုံတစ်ဦး၏ ဘေးရန်ကြောင့် ထိုနေရာသို့ ရောက်လာလေ၏။ သမင်ကို မြင်ရသောအခါ ဘေးဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ၍ မန္တရလိပ်သည် ရေထဲသို့ ငုပ်ဝင်သွားလေသည်။ ကြွက်သည် တွင်းထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ကျီးသည် သစ်ပင်ဖျားသို့ ပျံတက်သွားလေ၏။

ထို့နောက်မှ လဗုပတနက ကျီးသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းအထိ ဘေးရန် ရှိ မရှိ သေချာစွာ ကြည့်ရှု စစ်ဆေးပြီးလျှင် ဘေးရန် မရှိကြောင်း သိရှိရ သောအခါ မိမိ အဆွေခင်ပွန်းတို့အား အကြောင်းကြားလေသည်။ ကျီး၏ စကားကို ကြားသိရ၍ စိတ်ချ ယုံကြည်ရမှ အဆွေခင်ပွန်း သုံးဦးသားသည် တစ်ဖန် ပေါင်းဆုံပြီး သမင်နှင့် စကားပြောဆိုကြလေ၏။

မန္တရလိပ်။ ။ အဆွေ သမင်၊ ကျန်းမာ ချမ်းသာပါ၏ လော။ သင် ရောက်လာခြင်းသည် သင့်လျော်ကောင်းမြတ်လှပေသည်။ ကိုယ့်သဘော အတိုင်း အစာအာဟာရများကို သုံးဆောင် စားသောက်ပြီး ဤအရပ်ကို ကိုယ့်အတွက် အားထားဖွယ်ရာဖြစ်အောင် ဖန်တီးပြီး နေထိုင်ပါ။

သမင်။ ။ ကျွန်ုပ်သည် မုဆိုး၏ ဘေးရန်ကြောင့် သင်တို့ကို မှီခို အားထားရန် ဤနေရာသို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သင်တို့နှင့်အတူ အဆွေခင်ပွန်းအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေထိုင်လိုပါသည်။ ကျွန်ုပ်အား ယနေ့မှ အစပြုပြီး မိတ်ဆွေအဖြစ်ဖြင့် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံကြပါ။ အကြောင်းမူ ကား-

အကြင်သူသည် တစ်ခုခုကို အလိုရှိသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဘေးရန် အန္တရာယ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ မှီခို ကပ်ရောက်လာသူကို ပစ်ပစ် ခါခါ စွန့်ပယ်လေ၏။ ထိုသူသည် သူတော်သူမြတ်ကို သတ်သည်နှင့် အလားတူသော မကောင်းမှုကို ကျူးလွန်သည်မည်၏ဟူ၍ ပညာရှိတို့ မိန့်ဆိုကြကုန်သည်။

ကြွက်။ ။ အဆွေ သမင်၊ အသင်သည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ အလွယ် တကူပင် ပေါင်းသင်းနေထိုင်နိုင်ပါသည်။

မိတ်ဆွေ လေးမျိုးလေးစားရှိသည်။ မွေးကတည်းက ဖြစ်လာရသော သားရင်း သမီးရင်းတည်းဟူသော မိတ်ဆွေ၊ လက်ထပ်မင်္ဂလာ စသည်ဖြင့် ဆက်သွယ်ယူရသော သမက် စသော မိတ်ဆွေ၊ မျိုးနွယ် စဉ်ဆက်အားဖြင့် ဖြစ်လာသော ဦးကြီး၊ ဦးလေး စသော မိတ်ဆွေ၊ ဘေးရန် အန္တရာယ် မတွေ့အောင် စောင့်ရှောက်တတ်သော မိတ်ဆွေ၊ ဤသို့အားဖြင့် လေးမျိုးလေးစား ရှိသည်။

သို့ဖြစ်၍ အသင်သည် ဤအရပ်၌ မိမိအိမ်ကဲ့သို့ပင် အောက်မေ့ပြီး လျှင် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ ပျော်ရွှင်ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ပါ။

ထိုအခါ စိတြင်္ဂီ သမင်သည် အားရဝမ်းသာလှသည်ဖြစ်၍ သဘော ရှိ အစာကိုစား၊ ရေကို သောက်ပြီးလျှင် ရေအိုင်အနီးရှိ ပညောင်ပင်ရိပ်၌ နေလေ၏။ အကြောင်းကား...

တွင်းရေ၊ ပညောင်ပင်ရိပ်၊ ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ ဝါဝင်းသော မိန်းမ၊ အုတ်တိုက်၊ ဤလေးမျိုးသည် အေးသောအခါ၌ နွေး၍ ပူအိုက်သောအခါ၌ အေးမြလေသည်။

ထို့နောက် မန္တရလိပ်က ပြောလေသည်။

အဆွေ သမင်၊ သင် ဘယ်သူ့ကို ထိတ်လန့်လာသနည်း။ လူသူကင်း ပြတ်သည့် ဤတောအရပ်သို့ တစ်ရံတစ်ခါ မုဆိုးတို့ လှည့်လည်လာတတ်ပါ သလား။

သမင်။ ။ ကလိင်္ဂီတိုင်း၌ ရမင်္ဂီ အမည်ရှိသည့် ဘုရင်တစ်ပါးရှိ သည်။ ထိုဘုရင်သည် ဗိုလ်ပါ အလုံးအရင်းနှင့်တကွ နိုင်ငံ ချဲ့ထွင်ကာ အရပ်မျက်နှာတို့ကို တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်လျက် အစဉ်တစိုက် ချီတက် တိုက် ခိုက်လာခဲ့ရာ ယခုအခါ စန္ဒဘာဂါ မြစ်ကမ်း၌ တပ်စွဲ၍ နေပါသည်။ ထိုဘုရင် သည် နံနက်ခင်းအချိန်တွင် ဤအရပ်ရှိ ကပ္ပူရ ရေအိုင်အနီးသို့ လာမည်ဟု မုဆိုးများထံမှ တစ်ဆင့်စကား ပြောကြားသံ ကြားခဲ့ရပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ နံနက်ခင်းအချိန်တွင် ဤအရပ်၌ နေခြင်းသည် ဘေးအန္တရာယ်၏အကြောင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ ဆင်ခြင်စဉ်းစား၍ အချိန်မီဘေးရန် ကင်းရှင်း မည့်နေရာသို့ ရှောင်ရှားနေသင့်ပါသည်။

ထိုအခါ လိပ်က ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် အဆွေတို့ တခြားရေ

အိုင်ကို သွားကြကုန်စို့ဟု ပြောလေသည်။

ကျီးနှင့် သမင်တို့ကလည်း တခြား ရေအိုင်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရန် ထောက်ခံပြောဆိုကြလေသည်။ ဟိရညက ကြွက်ကမူ ရယ်မောလျက် ဤသို့ ပြောလေ၏။

အဆွေ မန္တရလိပ်အတွက် တခြား ရေအိုင်တစ်ခုခုသို့အထိ ရောက် သွားလျှင်ကား သင့်လျော် ကောင်းမြတ်လှပါသည်။ သို့ရာတွင် ကြည်းကုန်း ထက်၌ သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သွားမည်နည်း။ အကြောင်းမူကား...

ရေသည် ရေသတ္တဝါတို့၏ လွန်ကဲသော ခွန်အားဖြစ်၏။ ကျုံးမြောင်း ခံတပ်သည် ခံတပ်တွင်းရှိ စစ်သားတို့၏ လွန်ကဲသော ခွန်အားဖြစ်၏။ မိမိနေရာသည် သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့၏ လွန်ကဲသော ခွန်အားဖြစ်၏။ မှူးမတ် သည် မင်းတို့၏ လွန်ကဲသော ခွန်အားဖြစ်၏။

အဆွေတို့၊ သင်တို့၏ သဘောအရဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်ပြောပြမည့် အတ္ထုပ္ပတ်လို ဖြစ်နေလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ မိမိ၏ ဇနီးနှင့် မင်းသား ယဉ်ပါးနေသည်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တွေ့မြင်ရသော ကုန်သည်သားသည် စိတ်လက် မချမ်းမသာ ဖြစ်ရရှာသကဲ့သို့ အသင်တို့လည်း ဆင်းရဲဒုက္ခ ဖြစ်ကြရလိမ့်မည်။

ကာညကုမ္မဇတိုင်း၌ ဝီရသေန အမည်ရှိ မင်းတစ်ပါးရှိလေ၏။ ထိုဝီရသေန ဘုရင်သည် ဝီရပူရ အမည်ရှိ မြို့၌ တုဂံဗလ အမည်ရှိ သား တော်ကို အိမ်ရှေ့မင်းအရာ အပ်နှင်း ခန့်ထားလေ၏။ မင်းပျိုမင်းလွင်ဖြစ် သော ထိုအိမ်ရှေ့မင်းသားသည် တစ်နေ့သ၌ ဗိုလ်ရှုသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပ ၍ မိမိမြို့တော်ကို လှည့်လည် ကြည့်ရှုလတ်သော် လာဝညဝတီ အမည်ရှိ သော ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ ညီညာပြေပြစ်သည့် ကုန်သည်တစ်ဦး၏ မယားကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် လာဝညဝတီကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အချစ်စိတ်ဓာတ် လှုပ်ကန် ထကြွပြီးလျှင် မိမိ၏ နန်းတော်သို့ ပြန်သွားလေ၏။ ထို့နောက် ကာမတဏှာ ပူးကပ်ဝင်ရောက်နေသည်ဖြစ်၍ လာဝညဝတီ၏အထံသို့ တမန်သဖွယ် အောင်သွယ်မကို စေလွှတ်လိုက် လေ၏။

အကြင်မျှလောက် ကာလပတ်လုံး ယောက်ျားတို့သည် လှပပျိုမျစ်
 သော မိန်းမတို့၏ မျက်ခုံးတည်းဟူသော လေးဖြင့် ဆွဲငင်ပစ်လွှတ်လိုက်သော၊
 နား၏ အနီးသို့တိုင်အောင် ရှည်လျား သွယ်တန်းသည့် မျက်တောင်တည်း
 ဟူသော ညိုသော မြားတောင်ရှိသော၊ ယောက်ျားတို့၏ တည်ကြည်ခြင်းကို
 ဖောက်ထွင်း ဖျက်ဆီးနိုင်သည့် ကြည်လင်ရွှင်ပြုံး မျက်လုံးတည်းဟူသော
 မြားတို့သည် စိတ်နှလုံး၌ မစူးဝင်သေး။ ထိုမျှလောက် ကာလပတ်လုံး
 ယောက်ျားတို့သည် ကောင်းသောလမ်း၌ တည်နေနိုင်ကုန်သည်။ စက္ခုစသော
 ဣန္ဒြေကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းသိမ်းအုပ်ချုပ်နိုင်ကုန်သည်။ အရုဏ်ကို
 ဆောင်နိုင်ကုန်သည်။ အဆုံးအမကိုလည်း ခံယူနိုင်ကုန်သည်။

လာဝညဝတီလည်း အိမ်ရှေ့မင်းသားနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသည့်
 ခဏမှစ၍ ကာမနတ်၏ ပစ်ခတ်လိုက်သော မြားဒဏ်ကြောင့် နှလုံးသား
 ကွဲအက်သွားပြီးလျှင် ထိုအိမ်ရှေ့မင်းသားကိုသာလျှင် စွဲလမ်းတမ်းတ၍
 နေလေသည်။ အကြောင်းမူကား...

ဖောက်လှဲဖောက်ပြန် မမှန်မကန် ပြုကျင့်တတ်ခြင်း၊ မဆင်မခြင်
 ဆောလျင်စွာ ပြုလုပ်တတ်ခြင်း၊ စဉ်းလဲ လှည့်ဖြား မာယာများခြင်း၊ ငြူစူ
 ဝန်တိုခြင်း၊ လောဘရမ္မက် လွန်ကဲခြင်း၊ ဂုဏ်အရည်အချင်းမရှိခြင်း၊ အတွင်း
 အပြင် မစင်ကြယ်ခြင်း၊ ဤခုနစ်မျိုးသည် မိန်းမတို့၏ ပကတိ ပင်ကိုသဘော
 အရဖြစ်သော အပြစ်တို့ ဖြစ်ကြလေကုန်၏။

ထို့ကြောင့် လာဝညဝတီသည် အောင်သွယ်မ၏ စကားကို ကြားရ
 သောအခါ ဤသို့ ပြန်ပြောလေသည်။

ကျွန်ုပ် ကိုယ့်လင်ကို အလွန်မြတ်နိုးစုံမက်သူဖြစ်ပါသည်။ ယောက်ျား
 တစ်ပါးနှင့် ထိရုံမျှပင် မထိနိုင်သူအဖို့မှာ လင်ကို လွန်ကျူး၍ ကျင့်သည့်
 အကျင့်မျိုးကို ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ကူးထဲ ထည့်ဝံ့မည်နည်း။

အိမ်တွင်းမှု၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသော မိန်းမသည် မယားမည်၏။
 သားသမီး ရရှိသော မိန်းမသည် မယားမည်၏။ လင်ကို အသက်ပမာ ချစ်ခင်
 မြတ်နိုးသော မိန်းမသည် မယားမည်၏။ လင့်အပေါ်၌ သစ္စာရှိသော မိန်းမ
 သည် မယားမည်၏။

ဥဩတို့၏ အဆင်းကား အသံဖြစ်၏။ မိန်းမတို့၏ အဆင်းကား